ISSN 1331-9124

Blaženi Alojzije Stepinac

"Molite i za onaj tako zvani 'narod'. Mi ne bismo bili dostojni učenici našega Učitelja kad Ga ne bismo nasljedovali i u ljubavi prema neprijateljima."

(**Bl. A. STEPINAC**, *Pismo vlč. Josipu Gjuranu, župniku u Svetoj Jani. Krašić, 12. rujna 1953.*)

God. XIV. (2007.) 10. veljače GLASNIK POSTULATURE Broj 1. Cijena 5 kn

Bl. Alojzije Stepinac podjeljuje sakrament krizme u dvorištu zagrebačke katedrale u lipnju 1943. godine

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINČE, MOLI ZA NAS!

Papa Benedikt XVI. otpozdravlja vjernicima nakon euharistijskoga slavlja na Trgu sv. Petra u Rimu

Kateheza na općoj audijenciji, u srijedu 3. siječnja 2007.

OTVORIMO SE ISUSU I POSTANIMO SVJETIONICIMA NADE U SVIJETU

Prva Papina opća audijencija u Rimu, u novoj 2007. godini odvijala se još uvijek u božićnom ozračju, koje nas poziva na radost zbog Otkupiteljeva rođenja. Došavši na svijet, Isus je među ljudima obilno proširio darove dobra, milosrđa i ljubavi. Gotovo kao da tumači osjećaje ljudi svih vremena, apostol Ivan primjećuje: "Gle koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo i jesmo" (1 Iv 3, 1).

Tko zastane, kako bi meditirao pred Sinom Božjim koji slabašan leži u jaslama, ne može ne biti iznenađen ovim za ljudsku logiku nevjerojatnim događajem; ne može ne osjetiti čuđenje i ponizno predanje Djevice Marije, koju je Bog odabrao za Otkupiteljevu Majku upravo zbog njezine poniznosti. U betlehemskom Djetešcu svaki čovjek otkriva da ga Bog ljubi bez naknade; u svjetlu Božića objavljuje se svakome od nas beskrajna Božja dobrota.

U Isusu, nebeski je Otac započeo novi odnos prema nama; učinio nas je "sinovima u samom Sinu". I upravo nas na temelju te istine tijekom božićnih dana sveti Ivan poziva da meditiramo njegovu riječ. Ljubljeni apostol Gospodinov, ističe da doista "i jesmo" sinovi Božji (1 Iv 3, 1). Pripadamo obitelji koja za Oca ima Boga, jer je Isus, Jedinorođeni Sin, došao da se ušatori među nama i okupi sve narode u jedinstvenu obitelj, u jedinstveni narod. Došao nam je objaviti istinski lik Oca i približiti nama i Zemlji nebeske stvarnosti. Sveti Ivan kaže: "U ovom je ljubav: ne da smo mi ljubili Boga, nego - on je ljubio nas" (1 Iv 4, 10).

O Božiću, u cijelom svijetu odjekuje jednostavan i dojmljiv navještaj: "Bog nas ljubi". Mi ljubimo - kaže sveti Ivan - jer on nas prije "uzljubi" (1 Iv 4, 19). Ovo otajstvo već nam je povjereno kako bismo, kušajući božansku ljubav, živjeli u odnosu prema nebeskim stvarnostima tražeći ponajprije Kraljevstvo i Njegovu pravednost, sigurni da će nam sve ostalo biti dano u izobilju (usp. Mt 6, 33). Da bismo rasli u toj svijesti, pomaže nam duhovno ozračje božićnoga vremena. Radost Božića ne dozvoljava nam, međutim, da zaboravimo na otajstvo zla (mysterium iniquitatis), na moć tmine, koja želi zatamniti sjaj božanskoga svjetla. U proslovu svoga Evanđelja, koje se višekratno naviješta tijekom božićnoga vremena, evanđelist Ivan piše: "Svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze" (Iv 1, 5). Drama je to odbijanja Krista, koja se, kao i u prošlosti, i danas zbiva na toliko različitih načina. Možda su ovi današnji suvremeni oblici odbacivanja Boga čak mnogo podmukliji i opasniji: od jasnoga odbijanja, ravnodušnosti, znanstvenoga ateizma, do prikazivanja modernoga ili čak postmodernoga Isusa. Postaje on tako Isus-čovjek, sveden na običnoga "učitelja mudrosti", lišen svojega božanstva ili idealizirani Isus poput lika iz bajke.

No Isus, pravi Bog i pravi Čovjek, ne prestaje nuditi svoje Evanđelje svima, znajući da je On "znak osporavan... da se razotkriju namisli mnogih srdaca", kao što je to prorokovao starac Šimun (usp. Lk 2, 32-33). Doista, samo Dijete koje leži u jaslama posjeduje pravu tajnu života. Stoga traži da ga se primi, da u sebi za njega stvorimo prostora, u svojim kućama i u svojim gradovima. U umu i u srcu odjekuju riječi Ivanova proslova: "Onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja" (Iv 1, 12). Pred Njim ne možemo ostati ravnodušni. I mi, dragi prijatelji, moramo neprestano birati stranu. Kakav će, dakle, biti naš odgovor? S kakvim ćemo ga stavom prihvatiti? U tome nam pomaže jednostavnost pastira i traženje trojice mudraca, koji su uz pomoć zvijezde tražili Božje znakove; primjer nam je i poučljivost Marijina i mudra razboritost Josipova.

Više od dvije tisuće godina kršćanske povijesti pune su muškaraca i žena, mladih i odraslih, djece i starijih, koji su povjerovali otajstvu Božića, koji su otvorili svoje ruke Emanuelu i tako svojim životima postali svjetionicima nade. Ljubav koju je Isus rođenjem u Betlehemu donio svijetu, veže uza se sve one koji ga primaju u trajan odnos prijateljstva i bratstva. Sveti Ivan od Križa kaže: "Bog, davši nam sve, to jest svoga Sina, u njemu je već sve izrekao. Samo u njega upravi svoje oči... ondje ćeš naći i više od onoga što tražiš i čemu se nadaš" (Salita del monte Carmelo, Libro I, Ep, 22, 4-5).

Draga braćo i sestre, na početku ove 2007. godine, obnovimo vlastitu odluku da Kristu otvorimo um i srce, pokazujući iskrenu volju da živimo kao njegovi istinski prijatelji. Postat ćemo tako Njegovim suradnicima na naumu spasenja i svjedocima radosti koju nam On daruje kako bismo je obilato širili oko sebe. Neka nam pomogne Marija da otvorimo srce Emanuelu, koji je primio naše krhko tijelo kako bi zajedno s nama podijelio napor zemaljskoga života.

Zahvaljujemo svim dobročiniteljima i suradnicima, čijom molitvom i darom napreduje postupak za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.

Molimo Vas, pošaljite nam kopiju uplata izvršenih preko bankovnoga računa, jer nam banka ne isporučuje imena uplatitelja.

UREDNIKOVA RIJEČ

Bl. Alojzije Stepinac kao sužanj u Krašiću (1951.-1960.)

Obilježavanje 47. obljetnice smrti bl. Alojzija Stepinca nije pogled unazad, nego prema budućnosti. Isusov učenik, naime, u svijesti trajno nosi ohrabrenje apostolovih riječi: "Isus Krist jučer i danas isti je - i uvijeke!" (Heb 13, 8). Jasno mu je da je On gospodar života i povijesti, pobjednik smrti i jamac vječnoga života. Zagledan u nj, naš je Blaženik vapio: "Imati i držati se dragoga Isusa, onda sve biva lako!" Na takvom osvjedočenju sagrađena Stepinčeva osobnost, postala je "grad na gori": vidljiv, prepoznatljiv i privlačan.

U progonima koje su protiv Isusa Krista provodili Hitler, Staljin, Mao Cetung, Pol Pot, Erich Honecker, Nicolae Ceauçescu, Enver Hoxha, Anastasio Somosa, Josip Broz Tito i drugi diktatori, stradale su stotine tisuća nevinih žrtava. Među njima je i Hrvat, zagrebački nadbiskup i kardinal Alojzije Stepinac.

On je zajedno s ostalim katoličkim biskupima Jugoslavije, s općih biskupskih konferencija u Zagrebu 20. rujna 1945., uputio vjernicima pismo u kojemu ih je upozorio na činjenicu da nova vlast gazi prava Katoličke crkve i ustavna načela slobode vjeroispovijesti. Potužio se kako "je za vrijeme rata velik broj svećenika poginuo, ne toliko u samim ratnim borbama, koliko više uslijed osuda sadašnjih vojnih i građanskih vlasti. Kad su se svršile ratne operacije, nisu prestale smrtne osude katoličkih svećenika".

Komunistički je režim izricao smrtne osude samo zato "što je netko drugoga političkog mišljenja, a nije inače počinio nijednog drugog zlodjela".

Zbog toga je u ime kršćanskih načela upozorio da su "zakoni pravde iznad pojedinih političkih nazora i vrijede za sva vremena i sve ljude podjednako. U ime te vječne pravde mi dižemo svoj glas pred svima vama, predragi vjernici, na obranu nepravično osuđenih svećenika. Ali ne samo njih, nego i drugih tisuća i tisuća, vaših sinova i vaše braće, koji su kao i oni osuđeni na smrt, a da nisu mogli dati svoje obrane, kako je dozvoljava svaka kulturna država".

Ta mogućnost nije ni njemu dana. Umro je od posljedica nepravedne osude, "pravnog ubojstva" kako je on nazvao presudu koja mu je izrečena na montiranom sudskom postupku 1946. Nasilno je bio uklonjen od svoga vjerničkog naroda, ali je postao snaga njegova jedinstva u Kristu. Nije dopustio da Crkva u kojoj je bio pastir postane sluškinja bezbožne ideologije i protuljudskog sustava. Znakovito je kako oni koji su ga progonili uspostavljanjem staleških svećeničkih udruženja koja su imala biti začetak nacionalne crkve i danas nastavljaju svoju rabotu ponižavanjem svojih žrtava. Onda su ih ponižavali prisilom na suradnju, danas stavljanjem na stup srama. A progonitelji tih istih svećenika uživaju slobodu koja je stvarana na ranama i žrtvama progonjenih svećenika i njihovih vjernika okupljenih oko kardinala Stepinca.

U četvrtak 26. listopada 2006. zagrebačku su katedralu pohodili predsjednik Malte Edward Fenech-Adam i supruga mu Mary Fenech-Adam s pratnjom. Za razgledanja katedrale upitao me malteški predsjednik: "A gdje je grob blaženoga Stepinca?" Kad smo stigli do groba, nastavi: "Znate, ja sam kao student sudjelovao u prosvjedima protiv njegova uhićenja i sudovanja. Dobio sam batina i završio u zatvoru. Bio je to uistinu veliki čovjek! Svi smo sudjelovali u njegovoj žrtvi!"

Već 9. studenog 2006. katedralu je pohodio ciparski predsjednik Tassos Papadopoulos. Promatrajući relikvijar u kojem su zemni ostaci bl. Alojzija i slušajući o njegovu životu i djelovanju, gosp. Papadopulos se prisjetio sv. Pavla, apostola koji je Cipru donio Isusov nauk, i dometnuo: "Zahvaljujući junaštvima apostola, Europa ima kršćanske korijene!"

Kardinalu Stepincu

Stepinčev štovatelj (M. Ć.)

Vjerni narod slavi Boga,
Svojim žarkim molitvama,
Zagovorom Sina svoga,
Da pomogne svima nama.

Klanjamo se mučeniku,
Kardinalu hrvatskome,
Tamničarskom, svetom liku,
Za odanost Bogu svome.

Savjest mu je bila čista,
Za svoj narod ugroženi,
Žrtvovao se zaista,
Alojzije rodu vjerni.

Stoljeća će prolaziti,
Sve do slavnog uskrsnuća,
Zagreb će mu mjesto biti,
Katedrala, Božja kuća.

Moli za nas, sveti sine,
Mučeničke uspomene,
Domovine i tuđine,
Za sve ljude progonjene.

Predvodnik naroda

Nadbiskup Stepinac prvotno je bio duhovni pastir prostrane Zagrebačke nadbiskupije i metropolit gotovo polovini hrvatskih katolika u domovini. Služba mu je omogućavala susrete s ljudima i otkrivala mu njihov gospodarski, kulturni i politički položaj u političkim sustavima, koji nisu bili jamstvom narodnoga napretka. On je o problemima slušao i razmišljao. Suživio se sa sudbinom vlastita naroda do uzajamnoga poštovanja i uvažavanja, koje do danas nije pokolebano.

Postao je tako *etno-arh*, predvodnik i spasitelj naroda u najtjeskobnijem trenutku njegove povijesti. Nije se zalagao ni za koji određeni oblik hrvatske države, pa tako ni za Nezavisnu Državu Hrvatsku. Načelno, bio je za samostalnu Hrvatsku i prije uspostave NDH, i za postojanja NDH, i poslije 1945. za komunističke diktature.

Zabilježio je 3. srpnja 1934. u *Nadbiskupskom dnevniku* u povodu razgovora s kraljem Aleksandrom: "Nisam političar niti ću dopustiti svome svećenstvu baviti se strančarskom politikom, ali s druge strane, tražit ću potpuno poštivanje katoličkih prava. Upozorio sam Kralja da se ne izaziva Hrvate na kojekakve nedolične načine pače i zabranom samoga imena hrvatskoga, što sam ja sam osobno doživio. Kralj je bio očito zbunjen i čini se da bi bio spreman odstraniti odmah sreskog načelnika u Pregradi Jagodića, kojeg ban Perović usprkos svem nasilju podržava tamo, da nisam upao u riječ - rekavši: 'Veličanstvo, molim da mu se ništa ne čini i da ga ne kaznite jer taj čovjek nije znao što radi.' Iznio sam Vašem Veličanstvu te slučajeve da vidite kako se postupa i tko stvara mržnju i neslogu u državi. Ja ne mogu zatajiti ono što me je majka rodila, t.j. da sam Hrvat!"

Zbog poštivanja volje naroda i suživljavanja s njegovim stanjem upozoravao je Pavelića na pogubne posljedice protunarodne politike, koja ne poštuje volju naroda i njegovu kršćansku baštinu.

O tome je na montiranom sudskom procesu 1946. u Zagrebu rekao: "Nisam bio *persona grata* ni Nijemcima ni ustašama. Nisam bio ustaša, niti sam položio njihovu zakletvu, kako su činili vaši činovnici koji su ovdje. Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kad ne bih osjetio bilo hrvatskoga naroda, koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji. Rekao sam: Hrvatima se nije dozvoljavalo da napreduju u vojsci ili da uđu u diplomaciju osim da promijene vjeru ili ožene inovjerku. Tu je faktična baza i pozadina mojih poslanica i propovijedi.

Što sam govorio o pravu hrvatskoga naroda na slobodu i nezavisnost, sve je u skladu s osnovnim principima saveznika istaknutim u Jalti i u Atlantskoj povelji. Ako prema ovim zaključcima svaki narod ima pravo na svoju nezavisnost, zašto bi se to onda branilo samo hrvatskom narodu? Sveta Stolica je toliko naglašavala da i mali narodi i narodne manjine imaju pravo na slobodu. Zar katolički biskup i metropolit ne bi o tom smio ni pisnuti? Ako treba, past ćemo, jer smo vršili svoju dužnost. Ako mislite da je hrvatski narod zadovoljan ovom sudbinom ili mu eventualno još pružite priliku da se izjasni, s moje strane nema poteškoća. Poštivao sam volju svoga naroda i poštivat ću je."

Zajedno se s narodom potom u "oslobođenoj" zemlji zatekao u logoru. Očevidac je to zbilježio ovim riječima: "Čitav je hrvatski narod nakon oslobođenja iz Hitlerove tamnice zapao u novu tamnicu, gdje vlada neprispodobivo pooštreni fašistički kurs. Jedan je okupator protjeran, a drugi je došao. Jedan je oblik fašizma zamijenjen novim. Jedna razbojnička manjina, podržavana izvana, zarobila je i opljačkala narod i na pohodu je da ga u mahnitanju i bijesu do kraja uništi. Žrtva je tako zahvaćena pandžama zvijeri da se ne može maknuti. Čitava sela bježe u šumu. Započelo nas je hvatati očajanje, jer smo bez izgleda za pomoć oslobođenja izvana." (*Crna knjiga o grozovitostima komunističke vladavine u Hrvatskoj*, (priredio: dr. J. BATELJA), Zagreb, 2000., str. 45.)

U toj se novoj državi išlo "sistemski za tim da se svako vjersko djelovanje potpuno onemogući i konačno vjera sasma uništi. O tom smo posve načistu. Vodi taj posao mržnja na sve vjersko, sekretarska zagriženost i bezbožnički fanatizam". (Nav. dj., str. 35.)

DAROVI ZA POKRIĆE TROŠKOVA U POSTUPKU PROGLAŠENJA SVETIM BL. ALOJZIJA STEPINCA

Nakon objavljivanja zadnjega broja Glasnika svoj dar za pokriće troškova u postupku za proglašenje svetim kard. Alojzija Stepinca uručili su ovi darovatelji: Josip BELAVIĆ - Pregrada; Ozana CRNOGORAC - Biograd; dvije sestre Službavke maloga Isusa "Krašićanke" - Zagreb; N. N. - katedrala; Zlata MARAS - Zagreb; Ivka N. (zahvala za uslišanje); Stjepan SKRBIN; Marija MALEŠEVIĆ; Jelena MARJANOVIĆ; Francek BREBRIĆ; Marica ŠIŠLJAVIĆ - Šišljavić; Bibiana TURKALJ- Zagreb; Ana N.; Rudolf Banek, Krašić; Marica Brezović; Jadranka Kvasnička.

Naše doba nalik njegovom

Često smo i u naše vrijeme suočeni s činjenicama bezbožne promidžbe u hrvatskom narodu i Katoličkoj crkvi u Hrvata. Nisu rijetke povrjede kršćanskih istina, ismijavanje pravovjerja i moralnih vrjednota, pokušaji ishitrenih ocrnjivanja klera i vjernika. Baš nas ti izazovi upozoravaju da uvijek imamo na pameti iskustvo Kristovih svjedoka i mučenika, mi Hrvati osobito žrtvu i svjedočanstvo blaženoga Alojzija Stepinca.

On je, do kraja života postojan u vjeri, u oporuci zapisao: "Ostanite, dakle, dragi moji dijecezani, pod svaku cijenu, pa ako treba i uz cijenu života, vjerni Crkvi Kristovoj, koja ima na čelu Petra, Papu za poglavara. Vi znadete da su očevi i djedovi naši prolili kroz stoljeća potoke i rijeke krvi da si sačuvaju blago svete vjere katoličke i da ostanu vjerni Crkvi Kristovoj. Vi ne biste bili dostojni imena svojih otaca kad bi se dali otrgnuti od pećine, na kojoj je Krist sagradio Crkvu (...). Kad bi se, dakle, ikada našao u vašoj sredini netko, bio on laik ili svećenik, koji bi ma samo i na čas kolebao u toj stvari, neka mu je daleko kuća od vas! Možda ćete reći da prestrogo sudim? Ja bih bio vaš najveći neprijatelj kad bih vam sakrivao istinu. Kad ovako govorim, govorim radi vašega najvećeg dobra. Zar nije sam Isus upozorio: 'Gledajte da vas tko ne prevari' (Mt 24, 4). Biti, naime, odrezan od Crkve, znači biti odrezan od Krista, koji je glava Crkve. Biti odrezan od Krista, znači biti odsječen od čokota kao loza. Što je onda sudbina takvom čovjeku, nego ono, što veli Isus na Posljednjoj večeri: 'Tko u Meni ne ostane, izbacit će se napolje kao loza, i osušit će se, i skupit će je, i u oganj baciti, i gorjet će' (Iv 15, 6). Vjernost, dakle, do groba Crkvi katoličkoj!"

"Znate, ja sam kao student sudjelovao u prosvjedima protiv njegova uhićenja i suđenja. Dobio sam batina i završio u zatvoru. Bio je to uistinu velik čovjek! Svi smo sudjelovali u njegovoj žrtvi!" - rekao je gosp. Edward Fenech-Adam, predsjednik Republike Malte prigodom posjeta zagrebačkoj katedrali i grobu bl. Alojzija Stepinca, 26. listopada 2006.

Njegov nas duh obuzima

Kardinalova sestra Štefanija pohodila je 17. siječnja 1961. Krašić i župnu kuću u kojoj je umro bl. Alojzije. Jedanaest mjeseci po bratovoj smrti zabilježila je u pismu prijateljici Tereziji Škringer: "Ne mogu Vam opisati teškog osjećaja kada sam išla ispod njegova prozora, tako živa njegova slika, kao da me gleda iza zastora, kako je običavao za života, a da ga ne gleda nitko od njegovih mučitelja.

Mila moja prijateljice! Osjećaj, kad me je župnik uveo u njegove sobe, pogled na njegovih par predmeta i sliku nad krevetom, pod kojom se rodio i ispustio dušu, toliko me je dirnulo, da sam ga osjećala kao da ga se fizički dotičem.

Upravo taj dan, kada sam odlazila, došla je brončana bista, što je izradila kiparica Mila Wood, te će biti nad grobom iskopanim u Krašiću u crkvi s pločom na koju su uklesana slova: To će biti za vječni spomen njegovom dragom narodu. Taj grob je pokriven crnom pločom, pred velikim oltarom, na mjestu na kojem on kleči na ovoj slici koju prilažem...

Za Božić njegov grob je prešlo tisuće vjernika. U moru cvijeća i borovih grana, čime je skriven njegov grob, leži najpošteniji čovjek 20. vijeka.

Osvijetljeni čisti njegov lik, što pokazuju vjerni katolici i rodoljubi, ljubeći kamen pod kojim on leži, dokazuje tko je tko...

Oni... nisu mogli spriječiti njegovu veličinu, iako su jedva dočekali da umre.

Nekoja dobra hrvatska duša donijela mu je trnov vijenac s hrvatskom trobojnicom spleten, i na njemu 7 licitarskih srdaca. To je simbolički znak, kao u Majke Božje, probođeno sa 7 mačeva za Hrvatsku."

Štefanijini dojmovi aktualni su i danas. Neka i ovaj broj *Glasnika* pripremljen uz 47. obljetnicu Kardinalove smrti pridonese rasvjetljavanju aktualnih problema u Crkvi i narodu na dobrobit naše budućnosti. Živimo u vremenima koja za kršćane nisu manje izazovna, ni manje suprotivna nauku Isusa Krista od vremena u kojem je živio i djelovao blaženi Alojzije. Potrebno nam je stoga isto toliko ili više snage da bismo ostali Isusu i njegovoj Crkvi vjerni do groba. Dobro je Kardinal znao prelazeći u vječnost gdje nas ostavlja i zato nam je oporučno doviknuo: "Vjernost, dakle, do groba Crkvi katoličkoj!"

Članci, fotografije i svjedočanstva, koja donosimo u *Glasniku*, neka pridonesu povijesnoj istini o nadbiskupu Stepincu, potpomognu učvršćivanje vjere i uvećaju ljubav u čitatelja za stvaranjem boljega svijeta.

Zagreb, 6. siječnja 2007.
dr. sc. Juraj Batelja, postulator

TEOLOŠKI PODLISTAK

Piše: dr. Josip SABOL

NAROD BOŽJI U HRVATSKOM NARODU - ZNAK BOŽJEG SPASA

Bl. Alojzije Stepinac cijelim je svojim životom navieštao i svjedočio da se hrvatskom narodu najučinkovitije može služiti vjernim nasljedovanjem Isusa Krista. Neprestano je naglašavao da plodovi spasa po smrti i uskrsnuću Krista Gospodina, nisu upravljeni samo pojedinom vjerniku nego cijeloj vjerničkoj i političkoj zajednici. U smislu koncilske teologije rekli bismo: narod Božji - Crkva - nosilac je Božjega spasa, ona je mjesto gdje se događa Božji spas u našem narodu.

Nadbiskup Alojzije Stepinac u razgovoru s nepoznatim sugovornicima. Možda tko od čitatelja uspije odgonetnuti mjesto i imena sugovornika.

Stepinac je na neki način bio prethodnik svijesti poslanja, koja je zahvatila Katoličku crkvu u vrijeme Vatikanskoga koncila. Crkva je, naime, jasnije nego prije spoznala da treba svoje poslanje po današnjim kulturno-društvenim uvjetima najučinkovitije ispuniti na taj način "da dijeli radost i nadu, žalost i strah ljudi danas, osobito siromašnih i u stisci svake vrste" (GS 1). Što znači dijeliti radost i žalost? Zašto smo mi kršćani pozvani na suodgovornost za naše suvremenike?

Jedan je razlog taj da mi vjernici na taj način iskustveno dolazimo do spoznaje što znači nasljedovati Krista. To je od velike važnosti i vrijednosti jer je spoznaja preko iskustva najdublja, najuvjerljivija i najživlja. Mi znademo da nije dovoljno samo ponavljati tradicionalne kršćanske običaje. Duh ljubavi i ostvarivanje ljubavi prema Bogu i bližnjemu trebamo posadašnjiti, aktualizirati, usmjeriti na stvarne probleme koji muče današnjega čovjeka. Duh Kristov uvijek je isti, novi su samo načini koje mi svojim životom unosimo u konkretna zbivanja našega vremena.

U tom smislu trebamo živjeti u skladu s aktualnim prilikama kao znakovima našega vremena. Slikovito rečeno: jednim uhom prisluškujmo što nam govore znaci vremena, a drugim što nam govori Duh Sveti, prisutan u Crkvi i po Crkvi u svakom od nas.

Na taj način ispunjavamo poslanje naroda Božjega u svijetu, koje traži od nas da budemo u ovom vremenu, specijalno u našem narodu sakrament - znak - spasa, pomirenja, nadanja, utjehe.

U tome imamo svijetli uzor blaženoga Alojzija. To je osnovni cilj kršćanskoga života, sve drugo je samo sredstvo ka tom cilju. Očitavati znakove vremena u našem društvu, saznati znanstvenim istraživanjem koji problemi opterećuju našega čovjeka - sve su to sredstva ka cilju koji glasi: iskazivati bližnjemu djelotvornu ljubav u svjetlu Božje ljubavi.

"Znakovi vremena" zaista govore o tome da današnji čovjek treba iznad svega bratsku i sestrinsku ljubav jer osjeća teške posljedice zbog pomanjkanja te ljubavi. Mnogi trpe zbog osjećaja zavisti, mržnje; mnogi se nalaze u ropstvu ovisnosti o drogi, alkoholu; za mnoge je život pun dosade, straha i nesigurnosti. Temeljne ustanove, npr. brak, uzdrmane su i upitne; obitelj je izgubila karakter oaze smirenoga i harmoničnoga života; urbanizacija donosi sa sobom velike socijalne probleme, primjerice osamljenost i osjećaj izgubljenosti. Uporaba tehnike sve češće pokazuje negativne strane pa već govorimo o ekološkoj krizi ili čak o predstojećoj ekološkoj katastrofi, ako čovječanstvo ne promijeni način života.

Odnosi među narodima i kulturama zaoštravaju se iz dana u dan, prelazeći u mržnju u obliku međunarodnoga terorizma. Ovo su samo poneki znaci, koji nam govore o tome da u današnjoj civilizaciji ne vlada stanje Božjega spasa. Postoje gotovo bezbrojni čimbenici, koji sprječavaju dolazak Božjega kraljevstva, za koje molimo svakoga dana u molitvi Gospodnjoj. Još uvijek u svijetu učinkovito djeluju one snage, koje nisu sklone ostvarivanju Božjega kraljevstva u obliku međunarodnoga mira, solidarnosti sa slabima, istinske slobode.

O tim silama otvoreno govori apostol Pavao u svojim poslanicama. Za nas je to poziv na molitvu Duhu Svetome za dar prosuđivanja duha vremena, za sposobnost razlikovanja dobrih od zlih sila u današnjem društvu, za spoznavanje i otkrivanje onih snaga, koje u našem narodu nastoje spriječiti djelovanje Crkve. Tih snaga ima. Uvjereni smo da je većina našega naroda - uključivši i one koji nisu članovi Katoličke crkve - spremna prihvatiti i živjeti vrijednosti, bez kojih nema uspješnoga života: mir, socijalnu pravdu, moralnu uporabu tehnike i znanosti, slobodu savjesti i vjere. To su ljudske čežnje, to je politički program za koji se katolici u Hrvatskoj zalažu na svoj vjernički način, sa snagom i nadahnućem svoje vjere i nauka Crkve.

Mi vjernici dobro znamo da čovjek pomiren s Bogom, da čovjek oslobođen od grijeha, neće biti rob mržnje, zavisti, nepravde, svađe, prijevare, laži. Po uzoru i zagovoru bl. Alojzija spremni smo kao Crkva, kao narod Božji, u hrvatskom narodu raditi na tome da Božja milost nadvlada "grijeh struktura" našega društva, da Božje svjetlo i Božja istina zavladaju područjima društveno-kulturnoga života, da ljubav bližnjega zadobije prvenstvo pred svakom vrstom samoljublja. To će biti na slavu Božju.To će ujedno biti oblik najvećega duhovnog i materijalnog obogaćenja svih građana Hrvatske i cijeloga hrvatskog naroda.

*****

KRONIKA

Umro o. Celestin Tomić, franjevac konventualac

U Zagrebu je 23. rujna 2006. - okrijepljen svetim sakramentima u bolnici "Sveti Duh" - umro franjevac konventualac o. Celestin Tomić, umirovljeni redoviti profesor zagrebačkoga Katoličkoga bogoslovnog fakulteta - u 89. godini života, 72. godini redovništva i 64. godini svećeništva. O. Celestin (Dinko-Bruno) Tomić rođen je 6. listopada 1917. u Visu. Prvo obrazovanje stekao je u pučkoj školi u rodnom mjestu. U sjemenište franjevaca konventualca ušao je 1929. u Ptuju, a u novicijat u Zagrebu 1934. godine. Jednostavne redovničke zavjete položio je 20. kolovoza 1935., a svečane 13. listopada 1938. godine. Za svećenika je zaređen u Rimu 19. prosinca 1942. godine.

Maturirao je na II. klasičnoj gimnaziji u Zagrebu 1938. godine. Teološki fakultet pohađao je u Zagrebu od 1937. do 1941., zatim na Papinskom teološkom fakultetu sv. Bonaventure (Seraphicumu) u Rimu. Magisterij iz teologije postigao je na istom sveučilištu 14. srpnja 1943., a doktorat s tezom *Il mistero di Cristo secondo S. Ignazio Martire* obranio je 19. listopada 1945. godine. Separat doktorata tiskan je pod naslovom *L'intima natura della vita cristiana secondo S. Ignazio Martire* u časopisu *Miscellanea Francescana,* Roma 1954. Za doktora teologije promoviran je 3. listopada 1956. (Kako tek nakon 11 godina od doktorata?)

O. Celestin Tomić, franjevac konventualac, neumorni pronositelj slave bl. Alojzija Stepinca

Papinski biblijski institut u Rimu pohađao je od 1944. do 1947., gdje je 5. srpnja 1946. položio licencijat, a 1947. postao candidatus ad lauream.

Iste 1947. godine vratio se u domovinu, u Split, gdje je na Visokoj bogoslovnoj školi od 1947. do 1953. predavao Sveto pismo, Stari i Novi zavjet te biblijske jezike.

Godine 1953. premješten je u Zagreb za definitora Provincije, a na Katoličkom bogoslovnom fakultetu započeo je predavati biblijske jezike, hebrejski, grčki i latinski jezik. Opći i posebni uvod u Sveto pismo predavao je od 1953. do 1970., najprije kao asistent pri katedri Svetoga pisma Staroga zavjeta, zatim od 15. studenog 1976. kao izvanredni i od 6. listopada 1979. kao redovni profesor.

Vršio je službe prodekana u akademskoj godini 1977./78. i od 1982. do 1986., potom dekana od 1972. do 1982. i od 1986. do 1988., kada je umirovljen. Osim djelovanja na KBF-u, predavao je razne biblijske predmete na odjelima Filozofsko-teološkoga instituta Družbe Isusove u Zagrebu - Obiteljskom institutu od 1970. i Odjelu za kršćanski

nazor od 1971. - te na samom Filozofsko-teološkom institutu od 1976. do 1994. godine.

Misu zadušnicu za pokojnoga o. Celestina slavio je mons. Josip Mrzljak, zagrebački pomoćni biskup, 26. rujna 2006. u crkvi sv. Antuna Padovanskoga na Svetom Duhu u Zagrebu Nakon mise i sprovodnih obreda, uz sudjelovanje brojnih svećenika, redovnika i redovnica te pokojnikove rodbine i vjernika, pokojnikovo je tijelo položeno u kriptu obližnje crkvice Svetoga Duhu.

O. Celestin Tomić bio je članom uredničkoga vijeća časopisa "Veritas" i stalnim suradnikom od samih početaka pa do smrti. Jedan je od najplodnijih hrvatskih teoloških i biblijskih pisaca. Objavio je oko 50 knjiga i gotovo 2.500 znanstvenih i stručnih radova, članaka i recenzija u vremenu od 1939. do 2006. godine.

Kao biblijski lektor o. Celestin surađivao je na većini knjiga *Staroga zavjeta* i pripremio Uvod i napomene uz *Mudrosne knjige Staroga zavjeta* za hrvatski prijevod *Biblije*, izdavačke kuće Stvarnost iz Zagreba. Načinio je i biblijsku reviziju novoga izdanja *Novog zavjeta* u redakciji o. B. Dude i o. J. Fućaka (Zagreb, 1973.), te biblijsku reviziju svih hrvatskih lekcionara.

Od 27. rujna 1979. bio je članom Vijeća Biskupske konferencije Jugoslavije za nauk vjere, a u Hrvatskoj provinciji sv. Jeronima franjevaca konventualca vršio je službe u upravi i odgoju.

Po odredbi kard. Franje Kuharića, zagrebačkoga nadbiskupa, povjereno mu je bilo prosuditi postoji li - u pojedinim zbirkama propovijedi nadbiskupa Stepinca i u arhivskoj građi - koja tvrdnja protiv kršćanske vjere i ćudoređa. Sudjelovao je u radu povijesne komisije u kauzi proglašenja blaženim sluge Božjega Alojzija Stepinca. Zajedno s drugim stručnjacima dvije je godine u Rimu pomagao na izradbi *Pozicije*, znanstvenoga, stručnoga i kritičkoga prikaza osobe, lika i djelovanja nadbiskupa Stepinca.

Postulatura bl. Alojzija Stepinca zahvaljuje o. Celestinu na nesebičnom radu i svećeničkoj predanosti kojima se ugradio u sretno dovršenje beatifikacije kard. Stepinca. Njegovu plemenitu dušu preporučamo u molitve čitatelja *Glasnika*.

U Spomen-zbirci bl. Alojzija na Kaptolu 31 možete nabaviti medalju bl. Alojzija - odlivenu u srebru ili bronci, uokvirenu staklenim okvirom - koja može biti dragi dar ili uspomena. Cijena je 180 kn. Litanije u čast bl. Alojzija Stepinca možete naručiti na adresi Postulature.

Sedamdeset godina župe sv. Terezije od Djeteta Isusa u zagrebačkom Trnju

Župa sv. Terezije od Djeteta Isusa u zagrebačkom Trnju proslavila je u nedjelju 1. rujna 2006. sedamdesetu obljetnicu utemeljenja župe. Tom je prigodom nadbiskup i kardinal Josip Bozanić blagoslovio novi pastoralni centar bl. Alojzija Stepinca.

"Upravo prije 70 godina bl. Alojzije Stepinac uočio je važnost osnutka župne zajednice i njena uloga tijekom svih ovih godina bila je nemjerljiva. Nadamo se da će nam uskoro biti omogućena i gradnja nove crkve, jer potreba je to budućih pokoljenja na ovim prostorima u zagrebačkom Trnju", rekao je kardinal.

Mons. Francesco Tasciotti i dr. Giuseppe Gobbi za zasjedanja crkvenoga suda koji ispituje svjedoka u kauzi za proglašenje blaženim sluge Božjega Alekse Benigara, pohodili su i Krašić gdje su se u župnom uredu upisali u "Spomen-knjigu muzejske zbirke kardinala Stepinca". Mons. Tasciotti čestitao je 22. listopada 2006., za vrijeme listopadske pobožnosti, vjernicima župe Krašić iz koje je potekao bl. Alojzije, čovjek "snažne vjere i junačke vjernosti Isusu Kristu i njegovoj Crkvi".

Spomen na bl. Alojzija u Lepoglavskoj kaznionici

O 60. obljetnicu uhićenja, nadbiskupa i mučenika kardinala Stepinca, dijecezanski je upravitelj Varaždinske biskupije mons. Ivan Godina predvodio misno slavlje u Kaznionici Lepoglava. Misu je u zatvorskoj kapeli Bl. Alojzija Stepinca suslavio zatvorski dušobrižnik Marko Šmuc, a u slavlju je sudjelovalo više desetaka osoba lišenih slobode te djelatnici kaznionice na čelu s pomoćnikom upravitelja Nevenom Putarom.

Bl. Alojzije je u KPD Lepoglava proveo 1874 dana, a potom je nastavio izdržavati kaznu u župnoj kući u Krašiću.

U Ogulinu proslavljena 8. obljetnica proglašenja kardinala Stepinca blaženim

U naselju Procama u župi sv. Križa u Ogulinu u utorak 3. listopada 2006. slavljena je misa na 8. obljetnicu proglašenja kardinala Alojzija Stepinca blaženim. Misu je kod kapelice bl. Stepinca predvodio fra Slavko Antunović, župnik Plaškoga i Saborskoga, a suslavili su župnik mr. Tomislav Rogić i župni vikar Petar Šporčić.

Propovjednik je podsjetio na život i djelovanje velikoga pravednika kardinala Stepinca, koji je u najtežim trenutcima hrvatske povijesti kršćanskim životom pokazao kako se i u teškim vremenima može ostati na visini. Podsjetio je i na događaj od prije osam godina kad ga je papa Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici proglasio blaženim.

Nadbiskup Stepinac i župnik Josip Vraneković na prvoj šetnji u župnom dvorištu 6. prosinca 1951.

Vjernici koji na zagovor Blaženika budu uslišani - zadobiju tjelesno ili duhovno ozdravljenje, ili koju osobitu milost - neka opis uslišanja i cjelovitu liječničku dokumentaciju dostave na adresu:

dr. Juraj Batelja, postulator
Kaptol 31
10001 ZAGREB

U Županji se gradi novi pastoralni centar

U župi Mučeništva sv. Ivana Krstitelja u Županji gradi se novi pastoralni centar i crkva na otvorenom. Bit će posvećen blaženom Alojziju Stepincu, a namijenjen starijim osobama i osobama s invaliditetom. Objekt se u sklopu župnoga dvorišta prostire na više stotina kvadrata. Temeljni kamen za novi pastoralni centar blagoslovljen je 11. listopada 2006., "istoga nadnevka kojega je 1946. Stepinac osuđen na 16 godina zatvora" pojasnio je župnik Ivan Varoščić.

Postulator Juraj Batelja pozdravlja gosp. Alojza Vranekovića, brata pokojnoga župnika Vranekovića na predstavljanju knjige u kojoj je njegov brat Josip zabilježio sudbonosne događaje iz života zasužnjenoga nadbiskupa i kardinala Stepinca u Krašiću.

Položen temeljni kamen za crkvu bl. Stepinca u Novskoj

U novoosnovanoj župi bl. Alojzija Stepinca u Novskoj požeški je biskup dr. Antun Škvorčević 3. listopada 2006. blagoslovio gradilište i temeljni kamen za župnu crkvu i župni stan. Uz župnika i dekana Ivana Nikolića te svećenike okolnih župa i župljane, u slavlju je sudjelovao gradonačelnik Antun Vidaković, a od predstavnika državnih vlasti Franjo Dubrović, tajnik Komisije za odnose s vjerskim zajednicama. Nazočili su i predstavnici pojedinih poduzeća koja će izvoditi radove te dobročinitelji gradnje. Pojektant budućega pastoralnog centra Milko Puncer osobno je predstavio projekt.

Biskup Škvorčević istaknuo je kako se raduje što je sudionikom slavlja blagoslova gradilišta i temeljnoga kamena za novu župnu crkvu u Novskoj. Poručio je kako je gradnja ove crkve u čast bl. Alojzija Stepinca znakovit događaj jer govori o jednom našem čovjeku koji je u teškim vremenima znao čvrsto stajati na načelima poštenja, Boga i čovjeka. "Želio bih iskreno", rekao je mons. Škvorčević, "da ovo što se izgrađuje kao pastoralni centar pridonese dobrobiti ljudi ovoga grada i da ovaj grad ima svoju dušu koja se odgaja u Božjoj blizini".

Stepinčevo u Velikoj Gorici

Nadbiskup zagrebački kardinal Josip Bozanić blagoslovio je 10. listopada 2006. novoizgrađeni prostor najmlađe velikogoričke župe na čast blaženoga Alojzija Stepinca.

Inicijativom župnika vlč. Josipa Ružmana župa se već treću godinu devetnicom priprema na devetodnevnu duhovnu pripremu za proslavu svoga zaštitnika. Ove su godine trojica svećenika bili predvoditelji misnih slavlja i propovjednici. Bili su to Ivan Filipčić, župnik sv. Jeronima, Franjo Tkalčec, župnik sv. Kvirina na Pantovčaku, te samoborski župnik Vlado Bogdan. Svoj doprinos devetnici dali su i zborovi okolnih župa koji su svojim pjevanjem svaku večer uljepšavali euharistijska slavlja.

Poslije večernje mise, na dan župnoga proštenja, cijela je župa sa svijećama i Marijinim kipom išla u procesiji po naselju Cibljanica. Na taj se način prisjećala postavljanja kipa Gospe Lurdske ispred glavnoga ulaza župne crkve, koji je, godinu dana nakon posvete crkve, blagoslovio prvi varaždinski biskup Marko Culej.

Središnje misno slavlje u utorak, 3. listopada 2006. predvodio je pomoćni zagrebački biskup Josip Mrzljak, koji je sve vjernike potaknuo na pobožnost i molitvu blaženiku Alojziju Stepincu.

I zajednica mladih iz ove župe dala je doprinos proslavi župnoga blagdana izvodeći predstavu o nerazumijevanju okoline te pobjedi Krista i vjere nad svim poteškoćama. Predstavi je nazočio velik broj župljana i gostiju.

Mjesec dana po proslavi župnoga titulara, župu je 12. studenoga 2006. pohodio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. Povod je bio blagoslov kipa, koji je postavljen na trgu ispred crkve, te zahvala za sve što je u crkvi učinjeno od posvete do danas (pet kipova, tri velike slike i vitraji na svim staklenim površinama). Detaljan opis kipa blaženoga Alojzija dao nam je doktor Ivan Šaško, koji nam je pokušao približiti ono što je kipar Ivan Kujundžić djelom htio poručiti svima koji se budu molili se pred Stepinčevim likom. (Opis kipa iz pera dr. Šaška objavit ćemo u sljedećem broju.)

Svaki dopis na Postulaturu blaženoga Alojzija Stepinca, kojim se priopćuje primljeno uslišanje ili uspomena, neka bude potpisan te obilježen nadnevkom i mjestom pisanja. Anonimna se pisma ne arhiviraju. Vjernici koji žele ostati anonimni, neka to napomenu u dopisu.

Kardinal Josip Bozanić blagoslovio je 10. listopada 2006. novi Blaženikov kip ispred župne crkve i pastoralnoga središta bl. A. Stepinca u Velikoj Gorici

U Đakovu blagoslovljena dva nova katedralna zvona

U godini 200. obljetnice Bogoslovnoga sjemeništa i Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu, a u zajedništvu s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, đakovačko-srijemski biskup dr. Marin Srakić blagoslovio je u 15. listopada 2006. dva nova katedralna zvona. Posvećena su papi Ivanu Pavlu II. i blaženom Alojziju Stepincu.

"Malo zvono nosi ime bl. Alojzija Stepinca jer je na blagdan Velike Gospe 1924. mladi abiturijent Alojzije Stepinac za zborovanja katoličke mladeži pred đakovačkom katedralom, dan uoči Euharistijskoga kongresa u Osijeku, prvi put javno prijateljima obznanio: "Idem u Bogoslovno sjemenište. Želim postati svećenik." I tako je glas ovoga velikoga čovjeka, našega metropolita, odjeknuo ne samo u hrvatskom narodu, nego i u cijelom svijetu - i u zgodno i u nezgodno vrijeme. Bio je to glas pravde i slobode za sve ljude. Bio je to glas koji je svima, napose tadašnjim vlastodršcima, poručio da hrvatski narod ostaje vjeran Crkvi Kristovoj čija je glava u Rimu. Ponosni smo na njega i u znak zahvalnosti posvećujemo mu ovo zvono", kazao je biskup Srakić i nastavio:

"U ovom se trenutku pitamo što je bilo našim saborskim ocima, koji su u *Zakonu o zaštiti od buke* prije tri godine crkvena zvona izjednačili s bukom noćnih barova. Gdje su za vrijeme izglasavanja toga zakona bili saborski zastupnici koji se u prigodnim trenutcima izjašnjavaju katolicima? Nanijeli su sramotu i sebi i katoličkom narodu", rekao je biskup Srakić.

Proglas za otvaranje kauze beatifikacije sl. Božje Marice Stanković

Zagrebački nadbiskup i metropolit kardinal Josip Bozanić potpisao je 25. listopada 2006. "Proglas za otvaranje kauze beatifikacije službenice Božje Marice (Marije) Stanković, utemeljiteljice svjetovne ustanove *Suradnice Krista Kralja*".

Marica Stanković preminula je 8. listopada 1957. godine u kući svoje Ustanove u Zagrebu. Prigodom njezine smrti kardinal Alojzije Stepinac napisao je: "Ova je draga i plemenita duša posvetila sve sile svoga uma i srca za proširenje kraljevstva Božjega na zemlji i može zbilja biti uspoređena s onim velikim ženama iz prvih vremena kršćanstva, kojima je Krist Gospodin bio sve, i koje su mogle s pravom govoriti s apostolom: 'Ne živim više ja, nego Krist živi u meni'." (Iz Pisma sućuti zatočenoga nadbiskupa zagrebačkog kardinala Alojzija Stepinca, Krašić, 17. listopada 1957. godine).

Njezin grob na 57. polju zagrebačkoga Mirogoja postao je mjestom molitve i potajnih hodočašća unatoč komunističkim nastojanjima da se njezino ime zaboravi, a djelo zatre. Imamo vrijednih svjedočanstava o njezinu svetom životu i plodnom apostolskom djelovanju, o glasu svetosti, za života i poslije smrti, ističe se u Proglasu.

Glas o svetosti Marice Stanković prisutan je i raširen u naše vrijeme te je kardinal Bozanić zatražio od rimske Kongregacije za proglašavanje svetaca da se otvori i provede postupak za beatifikaciju te službenice Božje, što je Kongregacija odobrila 10. lipnja 2006. godine.

"Dok o tome obavješćujemo cijelu zajednicu Crkve, pozivamo sve i svakoga pojedinog vjernika da nam izravno priopće svoja saznanja ili da Sudištu naše Nadbiskupije (Nadbiskupski duhovni stol - Kaptol 31, Zagreb) pošalju podatke koji bi na bilo koji način mogli pružiti pogodne ili manje pogodne podatke o glasu svetosti naše Službenice Božje", ističe se u Proglasu. Određuje se da dokument bude pročitan u svim župnim i redovničkim zajednicama nadbiskupije te objavljen u vjerskim sredstvima javnoga priopćivanja.

Postulatorom kauze beatifikacije sl. Božje Marice Stanković imenovan je 1. siječnja 2005 mr. Milan Pušec.

Zahvaljujemo svim dobročiniteljima i suradnicima, čijom molitvom i darom napreduje postupak za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.

Predstavljena prva knjiga Vranekovićevih dnevnika

U nedjelju 29. listopada 2006. predstavljena je u župnoj crkvi u Krašiću knjiga: **Josip Vraneković, *Dnevnik (1. dio), Bilješke o životu i djelovanju u Krašiću zatočenog nadbiskupa zagrebačkoga i kardinala Alojzija Stepinca.*** Pozdravno slovo za knjigu napisao je zagrebački nadbiskup i kardinal Josip Bozanić, a uvodne misli i bilješke dr. Juraj Batelja. Pogovor je sastavio fra Bonaventura Duda, a ilustracije su iz arhiva Postulature.

Nakon listopadske pobožnosti knjigu su predstavili dr. Bonaventura Duda, vlč. Josip Gjuran i postulator dr. Juraj Batelja.

Sažimajući svoje misli uknjižene u pogovoru, **fra Bonaventura** je ustvrdio: "Bez Vranekovićevih dnevnika, koji u rukopisu obuhvaćaju oko tisuću stranica, nedostajalo bi nam nešto najljepše i najvrjednije u Stepinčevoj biografiji, ne bismo imali najdragocjenijih podataka o Stepinčevu duhovnom usponu i vrhuncima njegove svetosti".

Vlč. Josip Gjuran, koji je za vrijeme Kardinalova zatočenja u Krašiću i Vranekovićeva pisanja dnevnika bio župnikom u župi Sveta Jana u Jaskanskom dekanatu, usredotočio je svoj prikaz na pohode zasužnjenom Nadbiskupu, nakon kojih su se svećenici smjelije i vjernije vraćali povjerenome im stadu. Iz njegova opsežnoga izlaganja donosimo sjećanje na sudski progon zbog vjernosti zasužnjenom kardinalu Stepincu.

"Bez Vranekovićevih dnevnika, koji u rukopisu obuhvaćaju oko tisuću stranica, nedostajalo bi nam nešto najljepše i najvrjednije u Stepinčevoj biografiji, ne bismo imali najdragocjenijih podataka o Stepinčevu duhovnom usponu i vrhuncima njegove svetosti" - posvjedočio je fra Bonaventura Duda na predstavljanju knjige "Vranekovićev dnevnik" u Krašiću 29. listopada 2006.

»Nemate vi što učiti našega patra Srećka! - U onim zlim i teškim godinama jugokomunističke titovske diktature, imao sam Božji dar da sam svoje svećeničko služenje vršio u jaskanskom i karlovačkom dekanatu. Župna zajednica kojoj sam u to doba služio bila je Sveta Jana, u neposrednom susjedstvu župe Krašić, gdje je - po presudi "u ime naroda", robijao zagrebački nadbiskup, kardinal Alojzije Stepinac.

To što smo ga imali u našoj sredini bio nam je Božji dar. Makar i teško, ali uspijevali smo često probijati se do njega i biti s njim, slušati ga, gledati, s njim jesti, biti u njegovoj neposrednoj blizini. Gotovo poput onih davnih sretnika, Isusovih apostola.

To nam je doista bilo od Boga darovano. Nadbiskup nam je bio savjetnik, tješitelj i - u onim zlim vremenima - razveselitelj! Zbog toga smo mi u tom kraju bili sretniji od drugih, makar smo, baš zbog toga, bili pod težim terorom režima.

Spomenut ću samo poneki doživljaj.

Mi svećenici Jaskanskoga i Karlovačkoga dekanata održavali smo svoje redovite pastoralne sastanke. Neko vrijeme održavali smo ih tjedno ili mjesečno u franjevačkom samostanu u Jastrebarskom ili u franjevačkom samostanu u Karlovcu. Kad su nam udbaši pravili neprilike na jednom mjestu, mi smo se sastajali na drugom. Po Isusovu savjetu: "Kad vas počnu progoniti u jednom gradu, prijeđite u drugi!" (Mt. 10, 23).

"To što smo ga imali u našoj sredini, bio nam je Božji dar. Makar i teško, ali uspijevali smo često probiti se do njega i biti s njim, slušati ga, gledati, s njim jesti, biti u njegovoj neposrednoj blizini. Gotovo poput onih davnih sretnika, Isusovih apostola. To nam je doista bilo od Boga darovano. Nadbiskup nam je bio savjetnik, tješitelj i - u onim zlim vremenima - razveselitelj! Zbog toga smo mi u tom kraju bili sretniji od drugih, mada smo, baš zbog toga, bili pod težim terorom režima." - rekao je Josip Gjuran, nekadašnji župnik u Sv. Jani i Torontu, na predstavljanju knjige "Vranekovićev dnevnik" u Krašiću 29. listopada 2006.

Na jednom takvom sastanku u franjevačkom samostanu u Karlovcu, u župi Presv. Trojstva, naš dekan Jaskanskoga dekanata i župnik krašićki, vlč. Josip Vraneković donio nam je pismo nadbiskupa Stepinca, krašićkoga robijaša. Nadbiskup ga je uputio baš nama svećenicima na tom sastanku. S velikom smo radošću saslušali pismo i nakon čitanja opširno diskutirali o njegovu sadržaju.

Već drugi dan nakon sastanka karlovačka je Udba opkolila samostan, ušli su i zatražili od gvardijana, patra Srećka Majstorovića (čini mi se da se tako zvao), neka im preda "Stepinčevo pismo" koje se jučer tu na sastanku čitalo.

Pater Srećko im je mirno rekao kako je on to pismo spalio u peći i da je spaljeni papir još i zdrobio da se ne bi moglo baš ništa pročitati.

"Kako ste se usudili to učiniti?" - bijesno su ga pitali, a on im je posve mirno odgovorio:

"Vidio sam da ste opkolili samostan i naslutio sam što tražite. Zato sam ga spalio, malo prije nego ste ušli. Pepeo pisma još je tu u peći. Pogledajte."

Gvardijana i župnika uhapsili su i odveli u "hotel", u zatvor, a sve nas svećenike sa sastanka, pojedinačno pozivali na saslušanje. Tako sam i ja došao na red već sljedećih dana. Udbaš-isljednik i mene je ispitivao o sastanku i o Nadbiskupovu pismu. Ispitivao me i srdito mi prijetio kojekakvim prijetnjama. Onda je otresito rekao: "Naučit ćemo mi toga vašeg patra Srećka pameti!"

Na to sam mu rekao: "Nemate vi patra Srećka što učiti! On ima jedan ili dva doktorata i sam ima više škole nego svi vi na karlovačkoj Udbi zajedno! Što ćete vi njega učiti! Patra Srećka vi čak nećete ni na sud dovesti!"

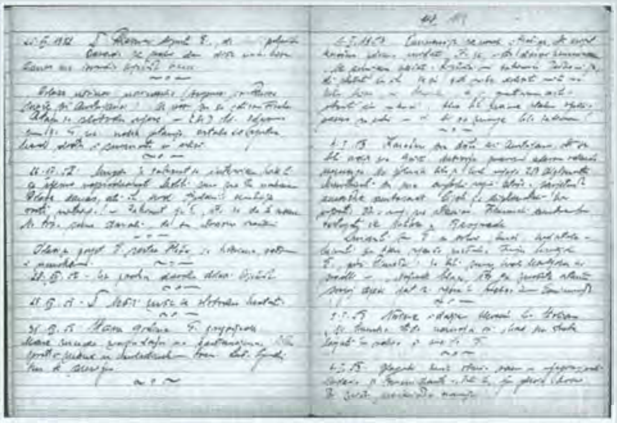
"Kako se usuđujete to tvrditi?" - srdito me upitao.

Odgovorio sam mu: "Na sastanku nas je bilo 29 svećenika. Netko je od nas vaš agent, vaš doušnik. Mi za sada još ne znamo tko je to. Ako dovedete patra Srećka na sud, morate dovesti i vašega svjedoka, a tada je on za vas gotov, beskoristan!"

Tako je i bilo. Pater Srećko bio je ubrzo pušten iz zatvora i nikakav sud o tom našem sastanku i Nadbiskupovu pismu nije bio pokrenut. Taj su se put udbaši zadovoljili samo svojim oštrim prijetnjama i zastrašivanjima, a mi smo na njihove taktike već bili navikli.

Ubrzo smo doznali koji je svećenik iz naše zajednice bio udbin obavještajac. Vjerojatno je i on ubrzo raskrstio s udbašima, ali na naše sastanke više nije dolazio. Takvim smo svećenicima mi i dalje dolazili u "susjedstvo" i pastoralno im pomagali, ali se nakon službe u crkvi nismo navraćali u njihov župni stan.

Ljudi su to opažali i nisu se čudili nego su govorili: "Znamo, naš je župnik upisan u partiju!" To, dakako, nije bilo baš posve točno, ali naš je narod dobro znao "s kih stran vetri pušu"!«

Krašićki župnik Josip Vraneković gotovo je svakodnevno bilježio riječi zasužnjenoga Nadbiskupa. Ponekad je to činio naknadno.

Dr. Batelja je govorio o duhovnom liku župnika Vranekovića, koji je svojim zapisima sastavio svojevrsnu hrvatsku "knjigu mučeništva" zbog progona Katoličke crkve. Živa vjera u Isusa Krista i njegovu Crkvu, ljubav prema bližnjemu i svećeničkom pozivu koje su ižarivale iz Kardinalove osobnosti, postale su prepoznatljive sastavnice i Vranekovićeve duhovnosti.

O tome su posvjedočili i **mons. Josip Mrzljak,** pomoćni biskup zagrebački i **inž. Alojz Vraneković,** brat pokojnoga župnika Josipa Vranekovića.

Program predstavljanja ove jedinstvene hrvatske povjesnice vodio je domaći župnik **vlč. Dragutin Kučan**, a glazebnom ugođaju pridonijeli su krašićki župni zbor i vjerni narod, koji je i pjesmom sačuvao uspomenu na blaženoga Alojzija i njegova domaćina župnika Josipa Vranekovića.

Otvoren pastoralni centar u Driveniku

Župni stan u Driveniku, župi u crikveničkom zaleđu, ove je godine obnovljen, a 12. studenoga 2006. i službeno otvoren kao pastoralni centar "Alojzije Stepinac". Završetak radova proslavljen je misom zahvalnicom, koju je u Voloskom - župnom sjedištu Pastoralnog kruga "Alojzije Stepinac" - predvodio riječki nadbiskup Ivan Devčić u koncelebraciji mons. Josipa Šimca, vikara za pastoral Riječke nadbiskupije, kojemu je povjerena briga za obnovu i adaptaciju novoga pastoralnog centra, te mons. Jurja Batelje, postulatora kauze za beatifikaciju Alojzija Stepinca i rektora zagrebačke katedrale.

Obavijest čitateljima Glasnika

Donosimo popis knjiga, koje je o blaženom Alojziju Stepincu objavila Postulatura za njegovo proglašenje blaženim i svetim, a svaki ih čitatelj *Glasnika* može naručiti na adresi Postulature: Kaptol 31, 10000 Zagreb:

- BATELJA, J., **Najljepše Mariji. Misli blagopokojnog kardinala-nadbiskupa Alojzija Stepinca o štovanju Majke Božje,** Zagreb, 1990. (30 kn + poštarina)
- **Sluga Božji Alojzije Stepinac** (kratki ilustrirani životopis), Zagreb, 1995. (30 kn + poštarina)
- **ALOJZIJE KARDINAL STEPINAC, nadbiskup zagrebački, Propovijedi, govori, poruke** (1941.-1946.). Uvod napisali dr. J. BATELJA i dr. C. TOMIĆ, Zagreb, 1996. (80 kn + poštarina)
- **ALOJZIJE-VIKTOR STEPINAC, Pisma iz sužanjstva (1951.-1960.),** (predgovor: mons. J. BOZANIĆ, nadbiskup zagrebački; uvod, bilješke i predmetno kazalo napisao i sastavio dr. J. BATELJA), Zagreb, 1998. (100 kn + poštarina)
- **Alojzije STEPINAC, nadbiskup zagrebački, Propovijedi, govori, poruke (1934.-1940.)** Priredio i predgovor napisao: dr. Juraj BATELJA; proslov: dr. Ante MATELJAN, Zagreb, 2000. (100 kn +poštarina)
- **Nevenka NEKIĆ, Susret u Emausu,** romansirana biografija bl. Alojzija Stepinca u najtješnjoj svezi sa žrtvom obitelji Brizić iz Gornjega Humca na otoku Braču, koju su komunisti progonili gotovo do istrjebljenja (pogovor: prof. dr. sc. J. BATELJA), Zagreb, 2004. (50 kn + poštarina)
- **BATELJA, J., Euharistijska evangelizacija nadbiskupa Alojzija Stepinca,** izd. Postulatura za proglašenje svetim blaženoga Alojzija Stepinca i Glas Koncila, Zagreb, 2006. (180 kn + poštarina)
- **Križni put s Alojzijem Stepincem** - Tekst križnoga puta sastavio prof. Anton Šuljić, a postulator dr. Juraj Batelja probrao misli nadbiskupa i kardinala Stepinca o križnome putu te Isusovoj muci, smrti i uskrsnuću. Knjižica se može nabaviti u Spomen-zbirci u zagrebačkoj katedrali te na adresu Postulature, Kaptol 31, 10000 Zagreb. (15 kn + poštarina)

Od srca zahvaljujemo svim čitateljima Glasnika koji su nam proslijedili osobne sastavke ili članke već objavljene o bl. Alojziju Stepincu ili pak dokumente pronađene u pismohranama raznih ustanova, a sve sa željom da s njihovim sadržajem upoznamo širi krug Blaženikovih štovatelja.

EUHARISTIJSKI KONGRESI

U razgranatoj pastoralnoj djelatnosti nadbiskupa Alojzija Stepinca uočljiva su nastojanja da slavljenje euharistije bude prigoda za evangelizaciju i posvećivanje Božjega naroda. Taj njegov rad nije bio improvizacija, već osmišljen i dobro pripremljen pastoralni program. U provedbu toga programa uključio je profesore teologije i stručnjake s područja drugih društvenih i prirodnih znanosti, koji su, svaki sa svoga područja mogli pridonijeti prosvjećivanju i kulturnom uzdignuću naroda. Tako su euharistijski kongresi bili navještaj i slavljenje vjerskih istina te socijalno i kulturno uzdignuće naroda.

Nadbiskup se u svojim nastojanjima oko euharistijske evangelizacije oslonio na velikodušnost i vjerničku gorljivost više od 60.000 vjernika organiziranih u društvima Katoličke akcije. Oni su svojom brojnošću, velikodušnošću, pobožnošću, odorama i znakovljem davali posebno obilježje vanjskim manifestacijama kongresa. Njihovu udjelu Nadbiskup je znalački pridodao ulogu kulturnih, športskih i prosvjetno-kulturnih društava, udruga i organizacija, koje su se spremno uključivale u pripremu i slavlje euharistijskih kongresa i upravo se njihovim sudjelovanjem odjek Božje riječi proširio u sve pore javnoga, obiteljskoga i osobnoga života u hrvatskom narodu.

Čitateljima ovoga broja *Glasnika* u glavnim obrisima predočujemo Euharistijski kongres, koji se 3. listopada 1937. odvijao u Zlataru. Napominjemo da cijeli prikaz pripreme i proslave ovoga kongresa, potom bibliografiju i slikovne zapise, čitatelji mogu pronaći u knjizi: *"Euharistijska evangelizacija nadbiskupa Alojzija Stepinca"*, koju su objavili Postulatura za proglašenje svetim blaženoga Alojzija Stepinca i *Glas Koncila*.

EUHARISTIJSKI KONGRES U ZLATARU 1937.

Zlatar je 3. listopada 1937. osvanuo u hrvatskim zastavama i slavolucima. Prozori kuća bili su okićeni sagovima, cvijećem i svijećama. Ceste koje vode u Zlatar bile su pune vjernika koji su iz susjednih župa u procesijama dolazili na Euharistijski kongres u Zlataru. Mjesecima se cijeli zlatarski dekanat pripremao za te euharistijske svečanosti.

U samom Zlataru održane su misije kao neposredan uvod i priprema za Kongres. Vodili su ih isusovci o. Nikola Buljan i o. Tomo Jagrić. U predvečerje svečanosti zvona su po zagorskim selima pozivala vjernike na kongresne svečanosti. Na ulazu u Zlatar bio je podignut slavoluk, okićen trobojnicama i natpisom: *Sve za vjeru i za domovinu.*

"Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!" - ispisano je bilo na stotinama slavoluka diljem Zagrebačke nadbiskupije u čast nadbiskupu Stepincu! Doista je bio blagoslov svome narodu kao što je i danas, kad ga proslavljen u nebu kod Boga zagovara.

Doček gostiju

Kod ulaznoga slavoluka pripremili su vjernici doček pomoćnom biskupu zagrebačkome Salisu Seewisu koji je toga jutra 3. listopada stigao u Zlatar. Skupilo se mnogo naroda. Visokoga gosta pozdravio je na ulazu u Zlatar župnik i dekan mons. Ivan Mihelčić, zatim načelnik općine gosp. Mirko Sviben te djevojčica Slavka Tomašić. Ona je biskupu predala stručak cvijeća.

Preuzvišeni je otpraćen u povorci pred crkvu, gdje je na glavnom trgu bio podignut improvizirani oltar okićen cvijećem, a nad njim velika slika Srca Isusova. Tu se odvijala i glavna euharistijska svečanost. Sav je prostor bio ispunjen pobožnim vjernicima koji su toga dana u procesijama, pod vodstvom svojih župnika, došli u Zlatar.

Bili su tu vjernici iz sljedećih župa: Belec, Mače, Lobor, Orehovica, Zajezda, Bedekovčina, Konjščina i Mihovljan. Kongresu su prisustvovali hrvatski narodni zastupnici dr. Ivan Pernar i dr. Torbar. Nisu izostali ni susjedni župnici: preč. Fran Škrinjar iz Bedekovčine, Vjekoslav Noršić iz Brdovca, Vladimir Boroša iz Lobora, Mijo Nejak iz Hraščine, dr. Juraj Cenkić iz Konjščine, Ivan Vlainić iz Zajezde, Janko Dumbović iz Beleca, Antun Rugani iz Orehovice, Josip Prežigalo iz Mihovljana i dr. Bili su zastupani predstavnici mjesnih vlasti, brojna društva i mnoštvo naroda.

Pontifikalna misa

Oko 10 sati započela je na improviziranom oltaru na trgu pred crkvom pontifikalna Sveta Misa koju je slavio biskup dr. Salis Seewis. Asistirali su preč. Mihelčić, dr. Cenkić, Vlainić, Dumbović i vlč. Pavao Belko, kapelan iz Lobora.

Misnom slavlju je prisustvovao i nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac, koji je u Zlatar došao u pratnji svoga ceremonijara dr. Dragutina Nežića.

Pod misom je svirala mjesna limena glazba, pjevao je djevojački zbor, koji je na harmoniju pratila časna sestra. Propovijedao je isusovac o. Nikola Buljan na temu *Prisutnost Krista u Euharistiji.*

Teoforička procesija

Odmah poslije mise priređena je u Zlataru teoforička procesija koju je vodio sam nadbiskup koadjutor. U procesiji je kao i na pontifikalnoj misi bilo više od 5000 ljudi s tridesetak zastava.

Procesija se formirala ovim redom: na početku procesije nošen je križ, zatim su išli župljani župe Belec sa zastavama, pa Mače, Lobor, Orehovica, Zajezda, Bedekovčina. Iz Bedekovčine su sudjelovali križari s glazbom i jednom križarskom zastavom. Iza njih su bili svrstani župljani iz župe Konjščina te Mihovljana također s limenom glazbom.

Naposlijetku se u povratku formirala župa Zlatar. Najprije su išla školska djeca muška pa ženska sa zastavama, zatim je slijedila građanska glazba iz Zlatara, vatrogasci sa zastavama, društvo željezničara također sa zastavama, križarsko društvo, Djevojačko društvo Srca Isusova, djevojčice u bjelini, svećenstvo, nadbiskup koadjutor koji je nosio Presveto Otajstvo, zatim predstavnici vlasti i ostali narod.

Procesija se odvijala u potpunom redu. Narod je zanosno pjevao liturgijske pjesme koje su pratili puhački orkestri prispjeli na kongres. Prozori na kućama, kuda je prolazila procesija, bili su okićeni cvijećem i osvijetljeni svijećama, tako da je cijeli Zlatar već vanjštinom stvarao lijepu sliku i odavao svečani ugođaj.

Nadbiskup Stepinac sa svećenicima i vjernicima te članovima pripravnoga odbora za Euharistijski kongres u Čazmi, 21. srpnja 1940.

Riječ nadbiskupa koadjutora dr. Stepinca

Procesija se kretala gotovo cio sat. Kad se ponovno vratila na trg, prisutnim se vjernicima obratio nadbiskup koadjutor. Govor je započeo osvrtom na misije koje su se održale u gradu kao priprava za Euharistijski kongres. Na kraju je iznio svoju nadu da su vjernici na završetku kongresa sigurno stvorili odluku da će odsada biti bolji ljudi koji ne uzimaju tuđe, koji se ne povode za idejama internacionalnog bezbožnog boljševizma i komunizma koji naučava ubojstva, nego ljudi koji poštuju svetost Božjih zapovijedi.

Potom je zaključnu propovijed održao o. Buljan. Nakon njegove propovijedi obavljena je obnova krsnoga zavjeta, na što je cijelo ono golemo mnoštvo diglo ruke i zavjetovalo se na vjernost Bogu i Katoličkoj crkvi. Na završetku je Građanska glazba iz Zlatara intonirala pjesme: *Tebe Boga hvalimo, Lijepa naša domovino* i *Zdravo, Djevo,* koje je sav prisutni narod oduševljeno prihvatio i zanosno pjevao.

Svečana akademija

Nakon euharistijske pobožnosti u 16.30 sati priređena je u dvorani bivšeg Hrvatskog sokola svečana akademija u čast nadbiskupa koadjutora. Sve su točke bile dobro izvedene pa se može reći da je trud koji su priređivači bili uložili u priredbu bio potpuno nagrađen odobravanjem prisutnih. Izvođači su bili jako dobri i u njihovim izvedbama osjetio se žar i želja za što boljom izvedbom.

Sâm nadbiskup koadjutor nije mogao sudjelovati na pripremljenoj akademiji. Zbog pogoršanog zdravlja nadbiskupa Bauera odmah nakon procesije vratio se u Zagreb.

Snažan i poticajan dojam

Euharistijski kongres u Zlataru stvorio je izvanredno vjerničko i liturgijsko ozračje. Stoga su svi sudionici kongresa i priređivači, na čelu sa župnikom mons. Ivanom Mihelčićem mogli biti potpuno zadovoljni i oduševljeno su krenuli ostvariti donesene odluke za ozbiljniji vjernički život. I na ovom Euharistijskom kongresu u Zlataru došla je do izražaja pobožnost i odanost hrvatskoga naroda u Zagorju Katoličkoj crkvi.

Nadbiskup Stepinac pričešćuje djecu tijekom Euharistijskoga kongresa u Virovitici, 16. kolovoza 1935.

Alojzije Stepinac

držao se
muški
časno
ko nijedan
njega
prije

nitko nije
stao tako
kao što je
Alojzije

za života
on je sjao

u tomu se
tajna krije

mrtav svijetli
Hrvat svijetli
naš blaženi
Alojzije

na grobu mu
zraka sunca

gore male
svijeće dvije

pomoli se
i zaželi

uslišit će
Alojzije

Mario Bilić

SVJEDOČANSTVA

"Moderna socijalna knjižnica" - "MOSK"

Piše: dr. Boran IVASOVIĆ

Dr. Boran Ivasović, kao student na Institutu za teološku kulturu laika Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, napisao je 2006. godine diplomski rad na temu: "Za obnovu socijalnog poretka". Posvetio ga je "Najvećem sinu hrvatskog naroda XX. st. - blaženom Alojziju STEPINCU". U radu je prikazao djelovanje i sadržaj Mosk-a, "Moderne socijalne knjižnice". Mentor rada bio je dr. sc. Mirko Juraj Mataušić.

S autorovim dopuštenjem čitatelje *Glasnika* upoznavat ćemo s najznačajnijim idejama koje su na društevni, socijalni, gospodarski i kulturni život u Hrvata za Kraljevine Jugoslavije izvršile publikacije prožete kršćanskim svjetonazorom i katoličkim socijalnim naukom.

1. Uvod

Kad danas, krajem 2005. godine, pišem ovaj rad, puna 71 godina dijeli me od izlaska prvoga broja edicije MODERNA SOCIJALNA KNJIŽNICA - KRONIKA. Čitajući je danas po treći put u svom životu, vidim koliko je ona i danas aktualna, i to baš sada kad imamo svoju državu. U njoj se ponavljaju isti problemi koji su i onda, 30-ih godina prošloga stoljeća tištili hrvatski narod. Iščitavajući stranice svake brošure ne mogu se oteti dojmu da su ih pisale osobe koje su predstavljale duhovnu aristokraciju. Kako se oduprijeti svim mogućim negativnim scenarijima s negativnom sinergijom, koji su na mikro- i makro-području društvenih odnosa pleli mrežu za samouništenje hrvatskoga bića.

Svi mi koji smo rođeni 1935. godine i ostali živjeti na ovim prostorima, slušali smo i čitali falsificiranu povijest, a u pismohranama državnih institucija čuvane su objektivne istine, koje su bile dostupne samo "odabranim drugovima", pa i sam MOSK je spadao u nedostupnu literaturu. Kad sam ga zatražio na čitanje 80-ih godina u NSB-u, bio sam pozvan na informativni razgovor.

Ta lobotomija na hrvatskom biću rezultirala je brodolomom vjere, a iz toga brodoloma slijede i svi ostali brodolomi, što je i danas vidljivo u našem narodu. Sasjeći korijene našem narodu bio je cilj svake ideologije koja se željela nametnuti na ovim prostorima. Desetak godina prije toga Ivan Merz je pisao: "U teškim i sudbonosnim prilikama u kojima se i danas nalazi hrvatski narod, nacionalni romantizam nije kadar učvrstiti i podići taj narod. Graditi treba na čvrstim vjerskoćudorednim te znanstvenim temeljima, a nadograđivati valja na katoličkoj tradiciji hrvatskog naroda.

I hrvatski sokoli neka budu uvjereni da je jedino Katolička crkva luka istine i tvrđava spasa narodu hrvatskom; ako od nje ne zatraži pomoć, uzalud će je tražiti. To im u ovo teško doba i sudbonosno vrijeme dovikuju braća po krvi". [1]

Devet godina kasnije nadbiskup Alojzije Stepinac piše: "U Jugoslaviji vlada masonerija. Na žalost u srcu hrvatskog naroda u Zagrebu ugnjezdila se ta paklena družba, leglo nemorala, korupcije i visokog nepoštenja, zakleti neprijatelj Crkve katoličke i hrvatskog naroda. Bez znanja i odobrenja masonerije ne može nitko doći na uplivni položaj. Nije šala uhvatiti se u koštac, a ipak se mora u interesu crkve, naroda hrvatskog i same države Jugoslavije, ako misli i dalje egzistirati. Jer ovo nasilje koje danas vlada, podržava masonerija." [2]

Posljedice ovog nasilje nad narodom hrvatskim je "aberatio mentis humanae". To je posljedica lobotomije hrvatskog naroda, odnosno pokolj nad hrvatskom inteligencijom. Jer hrvatska kršćanska inteligencija je znala da "antagonizam između vjere u Boga (teizam) i vjere u čovjeka (humanizam) suprostavlja bogočovještvo (teandrizam) u Isusa Krista". [3] I ta se spoznaja provlači kroz sve brošure MOSK-a.

MOSK je pokrenulo H.K.A.D. "Domagoj" u Zagrebu, s ciljem "da se hrvatskoj javnosti kaže prava riječ o opasnosti koja našem narodu prijeti od pogubnih ideja kapitalizma i marksizma, te da se upozori i na druge negativne pojave u našem narodnom životu. Ne ćemo se zadržati samo na iznošenju negativnosti nego ćemo iznositi i pozitivno. Osobito ćemo upozoravati na zdrave snage našega naroda". [4] MOSK (Moderna socijalna knjižnica) je izlazio 1934. godine od sveska br. 1-12 te kao MOSK (Moderna socijalna kronika) od 1935. do 1938. svezak br. 13-34. Objavljene su ukupno 34 brošure.

1 Ivan Merz, *Katolički list*, br. 2, 1925.
2 Alojzije Stepinac: *Dnevnik*, 30. svibnja 1934., Zagreb, 1995.
3 Solovjev, *Vladimir Sergejevič* (1853.-1900.)
4 MOSK, svezak 1-2, str. 2.

Predmet i cilj rada

Predmet rada je prikazivanje edicije MOSK-a u kojoj su u vremenskom razdoblju od pet godina objavljene 34 brošure. Na 1088 stranica teksta edicija je željela senzibilizirati javnost za sve relevantne probleme koji su u tom vremenu bili aktualni kako u svijetu tako i u kraljevini Jugoslaviji.

Svojom autentičnošću u služenju izvorima, MOSK-ove su edicije bile opasne za sve organizacije i pojedince, koji su radili i djelovali u tajnosti. Članovi tajnih organizacija bili su ujedno i visoko pozicionirani službenici vlada, što je predstavljalo sukob interesa i grijeh struktura. Oni nisu branili interese svojega naroda, već su provodili interese svojih tajnih organizacija. Tako su svoje narode dovodili u zablude i razne pogibelji.

Radost je obostrana - podijeljena prigodom Blaženikova pohoda Nadbiskupskom konviktu u Zagrebu, 9. svibnja 1942.

Vođeni primarno mržnjom prema Katoličkoj crkvi i narodima koji su bili vezani uz nju, željeli su te narode kroz revolucije i ratove odvojiti od Crkve. S jedne strane stvarali su novi svjetski poredak, a s druge su željeli riješiti "židovsko pitanje". Glavna nit vodilja pisaca svezaka jest da istinom ukazuju na pogibelji raznih ideologija i tako pokušaju spriječiti još teže nadolazeće pogibelji po hrvatski narod. Kako je samo HSS kao politička stranka bila legitimni prestavnik hrvatskoga naroda, željeli su da se narod još više veže oko HSS-a kako bi mogao homogenije djelovati i tako marginalizirati i komunističku stranku i ustaški pokret. Taj cilj je bilo teško ostvariti jer su članovi tajnih organizacija bili toliko inflitrirani unutar HSS-a, u vladi kraljevine Jugoslavije i u njezinim državnim institucijama da se pogibelji koje slijede nisu mogle izbjeći.

Zato ću s vremenskoga odstojanja pokušati osvijetliti kvalitetu edicije koja je pri izlaženju bila zabranjivana od aktualne vlasti, a nakon 1945. godine nedostupna javnosti. Uspostavom RH imamo obvezu da se za istinu i dalje borimo jer se jedino tako mogu anulirati "crne legende" koje se i danas šire o nama. Državni i privatni informacijski mediji danas su u rukama onih koji žele da se država RH samouništi. Zato i danas treba raditi na prosvjećivanju te podizanju i njegovanju živoga rodoljublja.

Metoda

Kako sam pročitao mnogo literature vezane uz revizionističko gledanje povijesti, želim kroz ekumenski 4e (etiku, ekonomiju, ekologiju i estetiku) osvijetliti čitavu ediciju i tako pokazati njezinu aktualnost i danas. Budući da su tada zastupali želju za obnovom socijalnoga poretka, pisci pokazuju koliko su bili vizionari. U poremećaju ljudske pameti na ovim prostorima predvode sinovi i kćeri srednje i visoke stručne spreme. Uvijek su se zavodili ideologijama stranaca, jer državotvornost im je bila slaba strana. Hodajući i živeći u Hrvatskoj smatrali su to dovoljnim statusom, ne shvaćajući da se jedino kroz pravni subjekt, koji se zove država, narod može u punini razvijati. Tako su nametali narodu volju stranaca po načelu internacionalizma, opravdavajući tako svoje veleizdajničke i izdajničke poduhvate u svim tajnim organizacijama.

Posljedice tih čina stravične su, jer nam je u XX. st. ubijeno više od milijun ljudi. Ako bi se ta brojka izrazila u postotcima i primijenila na SAD, iznosila bi oko pedest milijuna ljudi. Uspoređujući ediciju MOSK-a s novim izvorima povijesti, dobiva se slika i metoda djelovanja tajnih organizacija, koje i danas provode isti scenarij, samo to čine drugi akteri. U pismohranama velesila čuvaju se materijali koji će sutra prikazivati posve drugu sliku događanja u prošlosti. Mnogi akteri tih zbivanja bit će mrtvi, a novi će naraštaji i dalje živjeti u zabludama jer će se "crne legende" i nadalje podržavati. Samo se istinom moramo boriti za opstojnost RH. (Nastavak slijedi)

Progon Stepinca i svećenika Rimokatoličke crkve u Hrvatskoj (i BiH) - u fokusu britanske dokumentacije

Piše: Goran Jurišić, voditelj Hrvatskoga centra za istraživanje komunističkih zločina, Zagreb

"Ubrzo nakon okupacije svakoga grada i sela, partizani su uveli strašnu diktaturu komunističke partije. Počeli su s likvidacijom svih "sumnjivih elemenata ili onih koji su im se činili dovoljno sumnjivima. Ali, kakvo je to "čišćenje" bilo!!" (Izvješće britanskoga veleposlanika pri Svetoj Stoliciji ministru vanjskih poslova Velike Britanije Anthonyju Edenu od 11. svibnja 1945. godine.)

Točno je naveo postulator dr. Juraj Batelja u "Urednikovoj riječi" u Glasniku od 30. travnja 2006. godine: "Zagrebački nadbiskup Stepinac nije bio trska koju vjetar ljulja". Da je Alojzije Stepinac zaista bio dosljedan u zastupanju vjere u Boga, mira i u zaštiti ljudskih prava, bez obzira na čovjekovu vjeru i etničko i nacionalno podrijetlo, dokazali su mnogobrojni povijesni dokumenti i svjedočanstva osoba, tako da ni medijski napadi na Stepinca, pola stoljeća nakon što ga je k sebi pozvao Bog, ne mogu, nadamo se, uroditi krajnjim ciljem - zatiranjem vjere u Boga i "preobraćenjem" vjernika u nevjernike.

Kao što se hrvatska javnost sjeća, pretposljednji veći napad na Stepinca dogodio se u vrijeme ukopa pape Ivana Pavla II. 2004. godine. Novinarka globalne TV-mreže CNN, spomenula je da je Ivan Pavao II. Stepinca proglasio blaženim i pri tom ga, insinuirajući, proglasila kontroverznim.

Povijesna je istina da Stepinac nije bio kontroverzan ili proturječan ili prijeporan, nego upravo suprotno: "nije bio trska koju vjetar ljulja". Bio je dosljedan u kritici nehumanoga odnosa ustaškoga režima prema nacionalnim i vjerskim manjinama u NDH. Kritizirao je poglavnika Antu Pavelića neprekidno i sustavno, svjestan da kritiziranje diktatora i despota, može i za njega imati negativnih posljedica.

Opunomoćeni general Trećega Reicha u NDH Glaise von Horstenau rekao je kad bi koji nadbiskup u Njemačkoj kritizirao Hitlerov režim kao što to Stepinac čini prema Pavelićevu režimu, završio bi istoga trenutka u koncentracijskom logoru ili bi bio ubijen na propovjedaonici. Stepinac je kasnije kritizirao i Titov komunistički režim.

Posljednji u nizu napada na kardinala Stepinca dogodio se ove godine u Republici Sloveniji od bivše "Osvobodilne fronte komunističke partije", a u povodu postavljanja spomen-ploče u kapelici na Triglavu na obljetnicu Stepinčeva uspona na tu velebnu planinu. Stoga je upravo žalosno kad čak i neki povjesničari u nas, poput dr. Ive Goldsteina, u nedostatku dokaza o Stepinčevoj "krivnji" pronalaze prozirni izgovor da je Stepinac navodno prijeporan jer da "nije spasio dovoljan broj ljudi". To je isto kao što se podmeće papi Piju XII. da u okupiranom Rimu 1943./44. nije spasio dovoljno Židova, iako je notorna činjenica da je od nacističkoga progona uspio spasiti oko 80 posto rimskih Židova. Moglo bi se opravdano postaviti pitanje, koliko je to ljudi Stepinac trebao spasiti da bi Goldstein i slični Stepinčevi kritičari bili zadovoljni? (...)

Mladi iz župe Volosko ispunili su svoju župnu crkvu sv. Ane za euharistijsko slavlje 12. studenoga 2006. prigodom dovršetka obnovljene župne kuće u Driveniku, koja je za potrebe mladih Riječke nadbiskupije preuređena u "Dom bl. Alojzija Stepinca"

Današnji Papa detaljno je upoznat sa Stepinčevim životom i djelovanjem, a svojedobno je kao kardinal posjetio i Stepinčev rodni Krašić, Napadi nekih novinara i medija iz ateističko-liberalnoga kruga na Stepinca, obično su povezani i s napadima na papu Pija XII., koji je Svetu Stolicu vodio tijekom burnih i krvavih vremena Drugoga svjetskog rata. Povezani su i s napadima na papu Ivana Pavla II.

Ono što danas mi povjesničari možemo navesti kao neoborivu povijesnu činjenicu jest da je maršal Tito - šef jugokomunističkoga, jednoumnoga i jednopartijskoga totalitarnoga režima - izdao zapovijed da se zagrebačkoga nadbiskupa 1945. godine, nakon tzv. "oslobođenja" uhiti i da ga se pred sudom procesuira. Obično se za takva javna suđenja

u historiografiji upotrebljava naziv "politički proces u staljinističkom stilu", s obzirom na to da je komunistički tiranin Staljin svoje političke oponente izvodio tridesetih godina XX. stoljeća pred sud, odnosno pred sud komunističke partije, gdje su svi redom osuđeni na smrtne kazne i pogubljeni, priznali oni "krivnju" ili ne.

Suđenje Stepincu pred "narodnim sudom" u Zagrebu, koje je montirala tzv. "narodna vlada" dr. Bakarića odmah po završetku Drugoga svjetskog rata, poklapa se s progonima i drugih rimokatoličkih biskupa i svećenika u totalitarnim režimima Mađarske, Čehoslovačke i Poljske. Politički proces Stepincu povezan je i sa Staljinovom zapovijedi Titu da se obračuna s onim vjerskim vođama koji su tumačili vjeru u Boga, a ne "vjeru" u Staljina, Tita i "Partiju". Motiv za obračun s crkvenim pastirima je, dakle, "konkurencija", ako se to tako može nazvati i strah boljševika da propovijedanje istine može ugroziti njihovu monopolističku totalitarnu vlast u kojoj sve mora biti pod nadzorom i "budnim okom" komunističke partije. Na koga se samo posumnjalo da ne radi u interesu "Partije", proglašen je "narodnim neprijateljem" i eliminiran s političke scene, a često i iz svjetovnoga života.

Stepinac je, dakle, odbio Rimokatoličku crkvu u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini podvrgnuti režimu jugokomunističke partije i "maršalu" kaplaru Titu u Beogradu. S obzirom da je bio Papin predstavnik i čovjek Crkve od ugleda, obrazovan, pametan, dobar i hrabar, uvažavan i na Zapadu, balkanskom krvniku nije bilo lako Stepinca otvoreno dati ubiti, kao što je njegov režim ubijao rimokatoličke svećenike i župnike, nego ga je suptilno dao trovati u zatvoru, gdje se našao kao potpuno nedužan, i poslije u kućnom pritvoru u župnom dvoru u Krašiću, gdje je od posljedica unošenja toksičnih supstanci u organizam putem hrane preminuo.

Danas, kada bivši komunisti na važnim položajima u Republici Hrvatskoj javno hvale Tita, poput Račana i Mesića, opravdano se postavlja pitanje odabira prema kojemu bi se predstavnici hrvatske države konačno morali odlučiti između žrtve Stepinca i njegova krvnika Tita, između žrtve Bruna Bušića i njegova krvnika Tita, između žrtve Andrije Hebranga i njegova krvnika Tita itd. Ne bi se više smjelo pod plaštom demokracije glumiti hrvatske rodoljube i istovremeno rehabilitirati titoizam u Republici Hrvatskoj, jer jedno s drugim nije spojivo! Najgore je po hrvatsku budućnost to što utjecajni i moćni političari poput Račana i Mesića ne priznaju povijesnu istinu, odbijaju prihvatiti autentične povijesne dokumente, koji opovrgavaju Titov partizanski navodni "antifašizam" i "NOB".

Vjernici župe Volosko slušaju homiliju nadbiskupa mons. Ivana Devčića, u Voloskom 12. studenoga 2006., prigodom dovršetka obnovljene župne kuće u Driveniku, koja je za potrebe mladih Riječke nadbiskupije preuređena u "Dom bl. Alojzija Stepinca"

Autentična, čak i većinom "pročešljana" dokumentacija iz pismohrane Saveza komunista i Hrvatskoga državnog arhiva u Zagrebu, opovrgava Titov "antifašizam" i potvrđuje da je partizansko-komunistički režim u Hrvatskoj od 1941., a posebno od 1944. do 1946., potom do pada Berlinskoga zida 1989. izvršio genocid nad hrvatskim političkim narodom. Provodio je represiju protiv hrvatskih građana i vjernika, kršio ljudska prava u bivšoj SFRJ i žestoko progonio katoličke svećenike, župnike, biskupe i zagrebačkoga nadbiskupa Alozija Stepinca, koji je kao žrtva komunizma postao simbolom svih tih progona.

Dokumentacija iz pismohrane ministarstva vanjskih poslova Ujedinjenoga Kraljevstva Velike Britanije (Foreign Office) dokazuje žestoki progon kojemu su Alojzije Stepinac i Crkva bili izloženi. Navedena dokumentacija potječe iz osobne pismohrane dr. Jurja Krnjevića, dugogodišnjega čelnika Hrvatske seljačke stranke, posebno u poslijeratnoj emigraciji. Britansku dokumentaciju sačuvao je Krnjevićev osobni tajnik u emigraciji, nakon 1956. godine, pokojni g. Zvonimir Kunek.

Što nam govori britanska dokumentacija o događajima od 1944. do 1946. na području današnje Republike Hrvatske i BiH? Govori da "Bleiburg" nije bio nikakav "incident" ili "osveta", kako nam žele danas sugerirati neki lažni demokrati u našoj Republici. Dokumenti svjedoče da je Titova Jugoslavija bila "tamnica naroda", iako to danas negiraju neki bivši tamničari. Dokumenti dokazuju

da su demokratske vlade vodećih zemalja zapadne liberalne demokracije savršeno bile upoznate s terorom i genocidom koji je Tito provodio u tadašnjoj obnovljenoj Jugoslaviji, ali nisu ništa poduzimale da spriječe istrjebljenje nedužnoga stanovništva.

Britanski su dokumenti stoga desetljećima bili povjerljive prirode, što je "razumljivo", jer je moralna odgovornost antifašističkih pobjednika u tom segmentu ogromna. Primjerice, britanski dokument pod oznakom "No. 88 . 60/22/45", s nadnevkom 11. svibnja 1945., urudžbiran Foreign Officeu 23. svibnja 1945. pod oznakom "R 8976", dokazuje da je vlada Velike Britanije pasivno odobravala teror titoističkoga režima nad hrvatskim narodom. U dokumentu od 7. lipnja 1945. (urudžbiran 16. lipnja 1945. pod oznakom "R 10313/1059/92") izvještava se Foreign Office da je 15. svibnja 1945. u Zagrebu uhićen nadbiskup Stepinac zato što je predsjednik tzv. "narodne vlade" federalne Hrvatske - Vladimir Bakarić - kritizirao 18. travnja 1945. u Splitu njega kao predsjednika biskupske konferencije, koja se 24. ožujka 1945. oglasila deklaracijom, koju su partizani interpretirali kao izravni napad na Titov režim. Britanski dokument od 18. rujna 1946. pod oznakom "No. 1333" dokazuje represiju nad nadbiskupom Stepincem.

U izvješću i dopisu britanskoga veleposlanika pri Svetoj Stolici ministru vanjskih poslova Velike Britanije Anthonyju Edenu, potom na znanje Savezničkom antifašističkom stožeru u Caserti kraj Napulja te britanskom rezidentu za Mediteran, od 11. svibnja 1945., navedeni su brojni primjeri likvidacije katoličkih svećenika i redovnika koje je počinila nova partizanska vlast:

"POVJERLJIVO

Gospodine, imam čast ovdje priložiti preslike oba izvješća na temu "Pokolj katoličkoga svećenstva" u Sloveniji, Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, zasebno. Pružio mi ih je kardinal Tisserand, koji se nalazi na čelu Kongregacije za Orijentalnu (Istočnjačku) crkvu. I zato mislim da bi se trebali uzeti u obzir kao službena izvješća. Pitao sam Njegovu Eminenciju ako bi ih mogao proslijediti Vama i on je rado na to pristao. O svom pristanku je napisao: "*'Jako je važno za mir na Balkanu i za mir cijele Sredozemne zone da se mir prvo uspostavi unutar same Jugoslavije, tako da se usredotoči na druga sredstva, a ne na eliminaciju najboljih elemenata u zemlji. Čak i ako su pojedini uobičajni ili sekularni duhovnici igrali političku ulogu, to nije dovoljan razlog za pokolj mnoštva ljudi.*"

(... Nastavit će se ...)

MOLITVENA ZAJEDNICA BLAŽENOGA ALOJZIJA STEPINCA

Već sedmu godinu djeluje "Molitvena zajednica blaženoga Alojzija Stepinca". To je skupina katoličkih vjernika koja nastoji živjeti Evanđelje nadahnuta primjerom bl. Alojzija Stepinca. Do sada se u zajednicu uključilo oko 5.000 molitelja. Ta naša braća i sestre nastoje molitvom, praćenom savjesnim kršćanskim životom, pridonijeti vlastitoj osobnoj duhovnoj formaciji, a time duhovnoj i moralnoj obnovi Crkve u Hrvata i samog hrvatskog naroda, na temeljima 14-stoljetne katoličke baštine.

- **Tko može postati članom i što čini član Molitvene zajednice bl. Alojzija Stepinca?**

Svaki se kršćanin može uključiti u Molitvenu zajednicu blaženoga Alojzija Stepinca, koja promiče molitveni život, duhovne vrijednosti i širi Kristovu ljubav u sva područja javnoga života, kako je to činio i bl. Alojzije.

- **Prijavnica se može naručiti na sljedećoj adresi:**

Zajednica štovatelja
BLAŽENOGA ALOJZIJA STEPINCA
10000 Zagreb, Kaptol 31
tel. (01) 4894 879

- **Svaki štovatelj blaženoga Alojzija Stepinca uključen u ovu molitvenu zajednicu moli:**
  - za čast i proslavu Isusa Krista i Katoličke crkve
  - za čvrstoću osobne vjere i vjernosti Isusu Kristu i Crkvi
  - za svoje osobne nakane i potrebe
  - za domovinu Hrvatsku i svakog čovjeka
  - za očitovanje i potvrdu svetosti bl. Alojzija Stepinca u postupku njegova proglašenja svetim.
- **Uz molitvu, svaki štovatelj bl. Alojzija Stepinca uključen u ovu molitvenu zajednicu svojim radom nastoji:**
  - savjesno obavljati svoje svakodnevne obveze
  - svjedočiti kršćanske istine u privatnom i javnom životu
  - surađivati s Postulaturom u promicanju Blaženikova glasa svetosti
  - sudjelovati svakog 10. u mjesecu u slavlju Sv. Mise ili molitvenom sastanku
  - darom i žrtvom pridonositi za uspješan dovršetak postupka za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.

S vjerom u Općinstvo svetih, za potrebe svoje i braće ljudi, osobito za ozdravljenje bolesnih i obraćenje nevjernika, moli zagovor bl. Alojzija Stepinca, biskupa i mučenika, s nakanom što skorijeg njegova proglašenja svetim.

Alojzije Stepinac u mladenačkim razmišljanjima o vlastitoj obitelji

U zagrebačkoj je katedrali 10. ožujka i 10. travnja 2006. predavanje mladima, ali i svima zainteresiranima, održao postulator Stepinčeve kauze dr. Juraj Batelja. Tema je bila "Alojzije Stepinac u mladenačkim razmišljanjima o vlastitoj obitelji".

Na temelju pisama mladoga Stepinca djevojci Mariji Horvat, s kojom je kanio sklopiti ženidbu, dr. Batelja otvorio je mnoga aktualna pitanja u životu mladih kršćana: Kako u svjetlu Kristova evanđelja živjeti razdoblje mladenačkoga sazrijevanja? Kako prije braka živjeti u ogledalu Božje objave? Imaju li smisla žrtva i odricanje? Je li moguće pomiriti nagnuća naravi sa zahtjevima evanđelja? Kako biti optimist u prijetvornom društvu? Gdje je mjesto i koja je uloga mladih u Crkvi i društvu?

Slijedila su još dva predavanja u zagrebačkoj katedrali na istu temu: 10. svibnja i 10. lipnja 2006.

Obitelj čiji je sin Nikola ozdravio po zagovoru bl. Alojzija Stepinca, često dolazi na njegov grob

Molitvena zajednica "Blaženi Alojzije Stepinac"

Mi članovi Molitvene zajednice blaženoga Alojzija Stepinca u župi sv. Luke novozagrebačkoga naselja Travno, predvođeni župnikom vlč. Josipom Horvatom hodočastili smo drugi put u Krašić 10. lipnja 2006. Pošli smo zahvaliti Trojedinom Bogu za izmoljeni dar - početak izgradnje crkve - hrama molitve u našem naselju. Molili smo za duhovni i materijalni rast župne zajednice, za duhovna zvanja, posebno za svećenike, bogoslove i sjemeništarce te za potrebite osobe. Prvi smo put hodočastili 2005. godine.

Tijekom 30 godina života naše župe sve Sv. Mise i svi vjerski obredi odvijali su se u prilagođenom stanu, a nedjeljom i blagdanom u Osnovnoj školi Gustava Krkleca.

Pripreme za izgradnju crkve bile su dugotrajne i mukotrpne.

Božjom providnošću shvatili smo da moramo pojačano i skrušeno moliti uz geslo: "U Tebe se, Gospodine, uzdam", a posebno smo se ohrabrili kada je 22. kolovoza 2004., tada naš novi župnik, vlč. Josip Horvat pročitao dekret kojim ga uzoriti kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, imenuje upraviteljem naše župe s poslanjem: "da po zagovoru Blažene Djevice Marije i blaženoga Alojzija Stepinca započne izgradnju župne crkve".

Spoznali smo da se hram molitve - uz pomoć Božju i uporni trud vlč. župnika Josipa Horvata i dobrih vjernika - može izgraditi (naša je crkva pod krovom), ali nam bez svećenika ne može koristiti u vjerničkom životu, stoga smo zdušnije prionuli molitvi za svećenička zvanja. Uz suradnju s Nadbiskupskim bogoslovnim sjemeništem Zagrebačke nadbiskupije, molimo za bogoslove poimence. Na molitvenim susretima izvlačimo listiće s imenima bogoslova za koje molitelji mole cijeli mjesec.

U dan mjesečnoga molitvenog susreta i svakoga 10. dana u mjesecu, prije Sv. Mise molimo krunicu i Litanije bl. Alojzija Stepinca, kao i posebnu molitvu za Zagrebačku nadbiskupiju i njezinu II. sinodu. S vjerom u moć molitve u koju je vjerovao i naš Blaženik, upućujemo Trojedinom Bogu i molitvu za aureolu svetosti blaženom Alojziju Stepincu, našem vjernom zagovorniku.

Bogu hvala, što nam ga je darovao!

Štovatelji bl. A. Stepinca
Župa sv. Luke Ev. - Travno, Zagreb

NAŠI VELIKANI

Početkom siječnja spomenuli smo se obljetnice ukopa kardinala Franje Šepera u zagrebačkoj katedrali, a 11. ožujka 2007. peta je obljetnica smrti kardinala Franje Kuharića. Evo nekoliko misli uz ove obljetnice.

FRANJO kardinal KUHARIĆ

U nedjelju 11. ožujka 2007. navršit će se pet godina od smrti blagopokojnoga nadbiskupa zagrebačkoga i kardinala Franje Kuharića. Čitatelje Glasnika podsjećamo na tu obljetnicu riječima što ih je on zapisao u 3. broju korizmeno-uskrsne poslanice vjernicima Zagrebačke nadbiskupije, godine 1994. kad je proslavljana 900. obljetnica njezina utemeljenja.

"Sagradit ću Crkvu svoju." (Mt 16, 18)

"Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas." (Iv 20, 21)

Crkva je ustanova Isusa Krista. Plod je njegova otkupljenja, njegove muke, smrti i uskrsnuća. Rođena je iz vazmenoga otajstva, živi od vazmenoga otajstva i navješta vazmeno otajstvo. Njezino je podrijetlo svrhunaravno; njezina svrha svrhunaravna; njezino je zajedništvo svrhunaravno. Crkva je djelo mudrosti Božje i dar je ljubavi Božje. Rođena je iz vode i Duha Svetoga (usp. Iv 3, 5). Krštenje je njezin izvor kojim se sinovi i kćeri Crkve od Boga rađaju (usp. Iv 1, 13) za djecu Božju. Zato je Crkva otajstvo koje se događa u svijetu, u povijesti, ali nije od ovoga svijeta. "Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio: no budući da niste od svijeta nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zato vas svijet mrzi" (Iv 15, 19).

Logikom Božje mudrosti i Božje istine, Isus Krist je osnovao jednu Crkvu. Apostol Pavao piše Efežanima: "Jedno tijelo i jedan Duh - kao što ste i pozvani na jednu nadu svog poziva! Jedan Gospodin! Jedna vjera! Jedan Krist! Jedan Bog i Otac sviju, nad svima i po svima i u svima!" (Ef 4, 4-6). Duša njezina zajedništva u istoj vjeri, u istoj nadi i ljubavi je Duh Sveti - Duh istine i ljubavi.

Svi razdori u Crkvi, svi lomovi njezina jedinstva tijekom povijesti plod su grijeha, nevjere, oholosti. Crkva je tijekom povijesti pod udarom izvana i iznutra. Isus je otvoreno to navijestio svojim učenicima: "Ako su mene progonili, i vas će progoniti; ako su moju riječ čuvali, i vašu će čuvati" (Iv 15, 20). Petru reče: "Šimune, Šimune, evo Sotona zaiska da vas prorešeta kao pšenicu. Ali ja sam molio za tebe da ne malakše tvoja vjera. Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću" (Lk 22, 31-32).

Zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharić s Hrvatima u Canberri - Australija 1980. godine

U naše se vrijeme svijetom šire brojne sekte kršćanske i nekršćanske inspiracije i nastoje osvajati pripadnike na razne načine upornom nametljivošću. Veoma su brojne, a svaka se predstavlja kao jedini put spasenja.

Metoda sekti sigurno nije u skladu s poštovanjem ekumenskih načela kad nasrtljivo djeluju s prozelitskim namjerama da od Crkve odijele što više njezinih članova. Zato sinovi i kćeri Crkve moraju dobro poznavati svoju vjeru, razumjeti zašto vjeruju i kome vjeruju. Sekte uspijevaju u osoba koje trpe od unutarnje praznine i vjerskoga neznanja jer nisu doživjele srcem svoju pripadnost Crkvi, a pogotovo ako nisu u svom traženju susrele djelotvornu ljubav. Dosljedan kršćanski život u skladu s načelima Crkve i snagom molitve i sakramenata najbolji je način da čovjek ne postane žrtvom krivih učenja. Isus upozorava učenike: "Pazite da vas tko ne zavede! Mnogi će, doista, doći u moje ime i govoriti: 'Ja sam Krist!' I mnoge će zavesti" (Mt 24, 4).

Među mladima se osobito širi krilatica: Krist da, Crkva ne! Tko odbacuje Crkvu, odbacuje Krista ili ga pretvara u "lažnoga krista" po mjeri svojih misli ili prohtjeva. Tko ljubi Crkvu, ljubi Krista! "Krist je ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti..." (Ef 5, 25-26). U Crkvi i s Crkvom Isus Krist - jedini otkupitelj čovjeka - trajno ostvaruje svoje obećanje: "I evo, ja sam s vama u sve

dane - do svršetka svijeta!" (Mt 28, 20). Ustanovio je Crkvu da bi se evanđelje uvijek naviještalo; da bi božanska sredstva spasenja i povećanja - sakramenti - bila uvijek dostupna čovjeku; da bi čovjekova savjest bila uvijek rasvijetljena istinskim moralnim načelima novoga života. Zapovjedio je apostolima svih vremena: "Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih sve što sam vam zapovjedio" (Mt 28, 19-20). Da bi ljudi njega mogli pronaći, Isus je usadio Crkvu u svijet i u povijest da bude živi svjedok njegova života, njegove spasiteljske žrtve ljubavi na križu i uskrsnuća. Bez Crkve, Isus Krist bio bi davno zaboravljen i nepoznat. Zato u Nicejskom vjerovanju ispovijedamo svake nedjelje u euharistijskom slavlju: "Vjerujem u jednu svetu katoličku i apostolsku Crkvu!"

• • • • • • • • •

U svojstvu promicatelja postupka za proglašenje blaženim kard. Alojzija Stepinca urednik Glasnika imao je čast biti dionikom večere, koju je u nadbiskupskom dvoru u Zagrebu, na Veliki četvrtak, 27. ožujka 1997. godine - pripremio za bogoslove nadbiskup i kardinal Franjo Kuharić - i uz obred Večere Gospodnje oprao im noge. I taj put uzeo je riječ i izgovorio rečenice koje su izrazile njegovu vjeru u sveto poslanje svećeništva, kojim je želio obdariti svakoga "apostola", budućega ređenika.

Neka ove zabilješke, budu memento - ljubavi prema svetom poslanju koje nam je Krist Gospodin povjerio sakramentom sv. Reda - onima, koji tek uzlaze k oltaru, ali i zaređenim službenicima Crkve. Neka budu i poziv na ljubav prema Bogu i Crkvi svim vjernicima koji mu se molitvom utječu u potrebama, čuvajući tako ne samo svetu uspomenu na kardinala Kuharića, nego i glas svetosti o kojem mnogi vjernici svjedoče pohađajući njegov grob. Evo njegovih misli:

Ne zaboravite da je svećenik vjernik u svoje poslanje!

Živjeli smo u vrijeme progona i to nas je držalo. Bili smo uvijek spremni na mučeništvo.

Bili smo ljudi nade, oslonjeni na konačnu Božju pobjedu.

Progonstva izvana rađaju mučenike, progonstva iznutra rađaju herezama i otpadima od Crkve.

Da su me ubili kao mladoga svećenika, kako su kanili, bio bih već 50 godina u nebu.

Bezbožna diktatura i bezbožna demokracija ubijaju dušu.

Ovo XX. stoljeće u kojem živimo, najkrvavije je stoljeće svjetske povijesti i povijesti kršćanstva.

Oholi ljudi boje se poniznosti; a Bog je velik u poniznosti, u Euharistiji i u Mariji; znakovito je da se svi heretici i smutljivci najjače obaraju na ta dva vrela kršćanskoga života.

Nema modernoga čovjeka: postoji stari, grješni čovjek i novi, otkupljeni, Božji, oduhovljeni čovjek.

Jedini sam biskup, koji je sjedio između Tita i Jovanke, i taj put Titu rekao da je u osobi nadbiskupa Stepinca osuđen nevin čovjek. Kad je opazio moju raspravu s Blaževićem, Tito upita: "Kakve to teološke diskusije vodite?"

Evanđelja treba čitati kako su zapisana; postoje i lažne egzegeze.

Pred Maricom Stanković - koja je odjednom ushićeno započela hodati u krugu zatvora obradovana cvijetom koji se tek rastvorio - stražar čizmom bijesno pogazi taj jedini cvijet da mu se zatočenice ne bi radovale. Zašto čovjek može biti tako zao?

Kako je velik dar - dar svete vjere! A mi smo vjerovjesnici! Obnavljamo vjeru u svoje poslanje.

FRANJO kardinal ŠEPER

Zagrebačka je nadbiskupija svečanim euharistijskim slavljem obilježila u petak 5. siječnja 2006. 25. obljetnicu smrti i pokopa zagrebačkoga nadbiskupa i pročelnika Kongregacije za nauk vjere - kardinala Franje Šepera. Misno slavlje predvodio je kardinal William Joseph Levada, pročelnik Kongregacije za nauk vjere, a uz zagrebačkoga nadbiskupa kard. Josipa Bozanića i apostolskoga nuncija Francisca Javiera Lozana, suslavili su brojni hrvatski ordinariji i pomoćni biskupi.

Franjo Šeper rodio se u Osijeku 2. listopada 1905., a umro u Rimu 30. prosinca 1981. godine. Teologiju je studirao u Zagrebu i Rimu, gdje je doktorirao na Gregorijani. U razdoblju prije II. svjetskog rata bio je tajnikom nadbiskupa Stepinca, a od 1941. do 1945. rektorom Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu. Pio XII. imenovao ga je u jesen 1954. zagrebačkim nadbiskupom koadjutorom, jer je nadbiskup Stepinac bio na izdržavanju kazne, na koju ga je montiranim sudskim postupkom osudio komunistički režim. Nakon smrti nadbiskupa Stepinca papa Ivan XXIII. imenovao je mons. dr. Šepera rezidencijalnim nadbiskupom zagrebačkim.

Nadbiskup dr. Šeper sudjelovao je u radu pripravnih komisija na Drugom vatikanskom koncilu. U koncilskoj većini istaknuo se nizom govora za obnovu Crkve, za narodni jezik u liturgiji i trajni đakonat. Papa Pavao VI. imenovao ga je 1965. godine kardinalom, a bio je i predsjednikom Međunarodne teološke komisije, pročelnikom Rimskoga zbora za nauk vjere (1968.-1981.) te član brojnih vatikanskih vijeća i komisija.

Kardinal Levada u prigodnoj se homiliji prisjetio mudroga vodstva i duhovnoga značaja kardinala Šepera, pod čijim je vodstvom sedam godina radio kao mladi svećenik u Kongregaciji za nauk vjere.

Papa Benedikt XVI., prvi nasljednik kardinala Šepera, za ovu je prigodu okupljenom Božjem narodu podijelio apostolski blagoslov i uputio poruku u kojoj je istaknuo da osobnost kardinala Franje Šepera "ostaje jasno svjedočanstvo sjajnoga lika sveopće Crkve u XX. stoljeću".

Mons. Franjo Šeper u svojstvu apostolskog upravitelja Zagrebačke nadbiskupije propovijeda u obredu sprovoda bl. Alojzija Stepinca

Prepoznatljiva duhovnost i pastirska sigurnost u nesigurnim vremenima izgrađeni su u ozbiljnoj pripremi za duhovni život i svećeništvo. U jesen 1924., nekon dolaska na teološku izobrazbu u Rim, zajedno je s Alojzijem Stepincem sudjelovao u duhovnim vježbama. Mladi je Šeper u svoj notes tada zabilježio nekoliko misli iz kršćanske ascetike. Iz opsežnih zabilješki donosimo one s prve dvije stranice.

Budući da su te misli tako snažno obilježile kršćanski život i značaj dvojice istaknutih hrvatskih duhovnih pastira, predmnijevamo da će biti od koristi i čitateljima Glasnika. Izvornik ovih bilješki i cilicij kardinala Franje Šepera, sačuvani su u arhivu Postulature

Papa Ivan Pavao II. pozdravlja kardinala Franju Šepera, pročelnika Kongregacije za nauk vjere

1. Savršenstvo - postoji u ljubavi

"Charitas autem est quae unit nos Deo, qui est ultimus finis humanae mentis."[1] (St. Thom, 2, 2q, 184, act 1.)

2. Naš uzor je Isus Krist

Kakav je bio Isus?

a) Prema Bogu
- α) molitva
- ß) vršenje Božje volje

b) Prema ljudima
- α) uvijek otvoren, prijazan. Svaki može s njim govoriti
- ß) služio je drugima čineći dobro
- γ) žrtvovao se za bližnje

3. Boj protiv napasti

a) Ne budi malodušan!
b) Ne upuštaj se u razgovor s napadačem
c) "Orate et vigilate!"[2] (Mt 26, 41) (Psalmi, pobožni uzdasi, ime Isusovo, znak križa, pogled na raspelo, sveta voda)
d) Kod dugotrajnih napasti otvorenost prema duhovnom vođi
e) Ne pokazuj napasti vanjskim znakom
f) Ne ispituj odmah, dali si pristao ili ne

[1] "Ljubav, naime, ona je koja nas ujedinjuje s Bogom, koji je posljednji cilj čovjekova umovanja."
[2] "Molite i bdijte!" (Mt 26, 41)

2. Sredstva savršenosti

1. Molitva
   a) neumorna
   b) žarka
   c) ponizna
   d) pažljivo t.j. ne rastreseno, barem koliko je moguće
2. Priprava za molitvu
   a) Unutrašnja
      α) sabranost
      ß) uzdignuće Bogu
      γ) predanje Bogu

"Devotio igitur est conversio in Deum pio et humili affectu. Humilis est enim ex conscientia sua, pius est ex consideratione divinae clementiae."[3] *(Hugo a s. Vict.)*

   b) Vanjska - Držanje tijela
      α) Najzgodnije klečanje
      ß) Držanje mora pokazivati poniznost, čednost.

"Govorit ću Gospodu svome, premda sam prah i pepeo." (Gen. 18, 27)

3. Vanjska (usmena) molitva
   a) Očenaš
   b) Anđeo Gospodnji
   c) Litanije

4. Unutrašnja
   a) Razmatranje
   b) Tri načina molitve po sv. Ignaciju
      α) Rrvo razmišljanje o:
         10 zapovijedi Božjih
         7 glavnih grijeha
         3 duš. moći
         5 ćutila.
      ß) Drugo razmišljanje o kojoj molitvi ili mjestu iz Sv. Pisma, tako da se svaka riječ razmisli. Tu se zaposle sve duš. moći.
      γ) Treće razmišljanje - polagano recitiranje koje molitve. Iza svake riječi pauza - *dum dura bit tempus ab uno anhelitu (dah) ad alterum*[4] (S. Ignatius.)
   c) duhovno čitanje
      α) sv. Pismo
      ß) djela svetaca
      γ) De imit. Christi[5]
      δ) životopisi svetaca

5. Ispit savjesti
Bez njega je nemoguć napredak u kreposti. Ne budi malodušan!
Pomisli: Quidquid latet, apparebit. Nil inultum remanebit.[6]

6. Examen particulare
   1) Ispituju se pogreške i to:
      a) peccata (pravi grijesi)
      b) offensiones (neopreznosti)
      c) negligentiae (manjci)
   2) Kreposti
   3) Predmet ispitivanja ne smije se brzo mijenjati.
   4) Metoda
      a) ujutro odluka
      b) za dana izvršenje
      c) naveče ispit.

7. Pobožne vježbe
   a) Pohod i primanje presv. oltarskog Sakramenta
   b) Štovanje svetih
   c) Nasljedovanje svetaca
   d) Sazivanje svetaca
   e) Štovanje i nasljedovanje BDM.
      α) pozdrav anđeoski
      ß) sv. Krunica
      γ) Salve Regina!

Radosna krunica - vježba u krijepostima
Žalosna krunica- podnošenje boli
Slavna krunica- obrati se gore!
      α) Memorare
      ß) Kongregacije

8. Sv. ispovijed
   a) Sveta ispovijed čisti, posvećuje, liječi
   b) Sveci: sv. Ignacije Lojolski, Sv. Karlo Boromejski, Sv. Alfonso Liguori - ispovijedali su se dnevno.
   c) Ispovijedaj uvijek i prijašnje teže, već ispovijedane grijehe.
   d) možeš i teže napasti ispovijedati,
   e) Ispovijedi se iskreno, bez pretjeravanja.
   f) U času odriješenja pomisli na snagu preuzv. krvi Isusove
   g) Ne govori općenito: na pr. "sagriješio sam protiv 7 glavnih grijeha."
   h) Ne mijenjaj ispovjednika
   i) Moli za svog ispovjednika.

9. Češća sv. Pričest
   a) "Živi tako, da svaki dan možeš primiti sv. Pričest"
   b) Tko svaki dan pristupa k sv. Pričesti, za xxx[7] se traži
      α) da bude u stanju milosti
      ß) da ima pravu i pobožnu nakanu

[3] "Pobožnost je obraćanje Bogu pobožnim i poniznim osjećajem. Ponizna je iz svijesti o njemu, a pobožna iz promatranja njegova božanskog milosrđa."
[4] Koliko prođe vremena od jednog udaha zraka do drugoga.
[5] "Nasljeduj Krista", spis koji se pripisuje Tomi Kempencu.
[6] Štogod je sakriveno obznanit će se. Ništa neće ostati neotkriveno.
[7] Riječ je o osobi koja se pričešćuje.

Imendan bl. Alojzija

U srijedu 21. lipnja 2006. proslavljen je u zagrebačkoj katedrali imendan bl. Alojzija. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je mons. Josip Mrzljak, pomoćni biskup. Među brojnim svećenicima nazočila su i petnaestorica zaređenih prije 20 godina. U misnom slavlju sudjelovali su i brojni članovi Molitvene zajednice bl. Alojzija Stepinca iz Zagreba i okolice.

Tribina za mlade u Novoj Gradiški

Molitvena zajednica bl. Alojzija Stepinca iz novogradiške župe Bezgrješnoga začeća BDM organizirala je 5. svibnja tribinu za mlade pod naslovom: "Ljubav sve pobjeđuje". Cilj je tribine bio učvrstiti mlade na vjerničkom putu. Predavači su bili povjerenik za pastoral mladih Požeške biskupije Pavao Mokri i novogradiški kapelan Dario Šimić. Tribini se odazvalo oko 120 mladih, vjeroučitelji te redovnice koje djeluju u novogradiškoj župi. Mlade je pozdravio i župnik novogradiške župe i dekan Novogradiškog dekanata preč. Stipo Josipović. U glazbenom dijelu programa nastupio je i kantautor Luka Balvan.

Članovi novogradiške zajednice u Zagrebu

Članovi Molitvene zajednice bl. Alojzija Stepinca Nova Gradiška posjetili su 10. svibnja 2006. Zagreb: zagrebačku katedralu, Spomen-zbirku bl. Stepinca, Baziliku Srca Isusova u Palmotićevoj i grob bl. Ivana Merza te Kamenita vrata.

Najprije su pratili predavanje dr. Jurja Batelje, postulatora našega Blaženika, o vrjednovanju elemenata kršćanskoga života, koje je blaženi Stepinac osjećao u vrijeme svoga mladenaštva, čestitost života, osjetljivost prema bližnjemu, osobito prema mladima koji se pripravljaju za sakrament ženidbe te vrijednost sakramenta braka i odgoja djece.

Budući da je 10. svibnja bio i spomen-dan bl. Ivana Merza, dr. Batelja je povezao život i djelo dvojice blaženika. Za Stepinca je rekao kako se za život spremao čovjek, koji je dobro želio sebi, svom narodu i Crkvi. Aktualizacija Stepinčeve osobe danas znači i aktualizaciju evanđelja, a to je činio i bl. Ivan Merz. Dopustio je da Krist bude po njemu uočljiv i vidljiv u trenutku kad je bio na koljenima, kad je pratio misu, kad se pričešćivao i kad je mlade ljude poveo u orlovsku organizaciju.

Dr. Juraj Batelja služio je zatim u zagrebačkoj katedrali Svetu Misu, a propovijedao je o mladenaštvu blagopokojnoga Stepinca, koji je "cijeloga života dopuštao da ga prosvjetljuje svjetlo Isusovo. Neka Isus, koji je Stepincu bio život, prosvijetli i naše duše", završio je Batelja. Na misi je prekrasno pjevao Muški oktet iz Marije Bistrice. Poslije mise dr. Batelja kratko se zadržao u razgovoru s članovima novogradiške molitvene zajednice. Nakon toga su Novogradišćani molili na grobu blaženoga Alojzija Stepinca, a potom posjetili njegovu "Spomen-zbirku".

Višnja Mikić

Nadbiskup Alojzije Stepinac u pohodu pitomcima nadbiskupskoga konvikta u Zagrebu, 9. svibnja 1942.

ZAPISI I PREPORUKE U "SPOMEN-ZBIRCI BL. ALOJZIJA STEPINCA"

"Zahvalni našem zagovorniku bl. A. Stepincu za milost pristupanja Isusovu oltaru i primanju Prve svete pričesti, radosno smo pohodili Blaženikov grob i ovu Zbirku za sjećanje na onu milosnu godinu. Uvijek, već tradicionalno 7 godina, redovito prvopričesnici i njihovi roditelji pohode grob i Zbirku. Hvala Svevišnjem na moćnom zagovoru našega zaštitnika i na divnoj časnoj sestri koja nas uvijek toplo i lijepo prima i dočekuje. Prvopričesnici i njihovi roditelji od župnika iz župe bl. A. Stepinca u Koprivnici. - 20. svibnja 2006."

"Dragi naš Alojzije - blagoslovi nas djecu i naše roditelje. Puno ćemo moliti i biti dobri. Volimo Te puno! Djeca iz Vidovica - 17. svibnja 2006."

"La figura del grande confessore della Fede, Mons. Stepinac, mi fu di impressionante esempio quando ero ancora giovanne ragazzo. Ora, non senza commozione, ho venerato i resti del glorioso martire Cardinale Stepinac, celebrando nella solenita della Pentecoste, dove lui stesso ricevette. "Virtutem ex Alto". Soffrendo e tormendo ha dimostrato, ben al di la di confini della mia diocesi, la forza vittoriosa della Croce: virtus in infirmitati perficitur. Il sorriso ineffabile del suo volto, al momento della morte, lo mostra veramente "Victor", quale era il suo nome di battesimo (insieme a Luigi), insieme a Colui che ha detto: Ego vici mundum. [Veličajni lik priznavaoca vjere mons. Stepinca bio je za mene snažan primjer kad sam još bio dječak. Sada, ne bez uzbuđenja, poklonio sam se ostatcima slavnoga mučenika kardinala Stepinca, slaveći svetkovinu Duhova kada je i on sam primio 'snagu odozgor'. Trpeći i pateći pokazao je, puno dalje od granica svoje biskupije, pobjednu snagu Križa: krjepost se u slabosti usavršuje. Neizreciv osmijeh njegova lica u času smrti predstavlja nam ga uistinu 'Pobjednikom', što znači i njegovo krsno ime Viktor (uz Alojzije), zajedno s Onim koji je rekao: 'Ja sam pobijedio svijet!']" - G. Lajolo, 4. 6. 2006.

"Zahvaljujemo Gospodinu za dar blagopokojnoga kardinala Stepinca i od srca zahvaljujemo." - Zrakoplovna tehnička škola Rudolfa Perešina (24. VI. 2006.)

Djeca i odrasli župe sv. Ane u Voloskom sudjelovali su u euharistijskom slavlju, 12. studenoga 2006., prigodom dovršetka obnovljene župne kuće u Driveniku, koja je za potrebe mladih Riječke nadbiskupije preuređena u "Dom bl. Alojzija Stepinca"

"Prvi put prateći životni put kardinala Stepinca molim ga da bude posrednik za naš hrvatski narod na bilo kojem dijelu svijeta i da bude vjeran Bogu i Njegovim zapovijedima." - S. J. Čović i D. Jelača (26. 6.)

❖ ❖ ❖

"Hvala Bogu za ovu divnu zbirku našega zagovornika na nebu. Dragi kardinale, dušo hrvatskoga naroda, moli za nas u ovim presudnim i teškim danima da budemo odani dragom Bogu kao što si ti bio, moli za naše obitelji, djecu našu, za nas. Hvala Ti, veliki sveče na nebu!" - Tvoja Marija L. (6. VII.)

❖ ❖ ❖

"Cardinal Stepinac is a model practitioner of the Catholic faith, and I'm confident that the Croatian people will never forget him. (Kardinal Stepinac je model u prakticiranju katoličke vjere, te sam uvjeren da ga hrvatski narod ne će nikada zaboraviti.)" - Andrew Miller, USA

❖ ❖ ❖

"I have been honored to visit this place that honnor that holy brother. Počašćena sam posjetom ovom mjestu, koje časti našeg svetog brata." - Mary Ellen Penich

❖ ❖ ❖

"We are very honored to be here and be part of the Cardinal's memorial." (Vrlo smo počašćeni što smo ovdje i što smo dio Kardinalova sjećanja.) - Richrad i Audrey Penich-Jereb

❖ ❖ ❖

"Sretan sam što sam razgledao ovu izložbu našega velikog kardinala Stepinca i sve ono s čime se on služio. Mogu reći da sam naučio još puno toga o njemu." - Krunoslav Jurković, sjemeništarac (27. 7. '06.)

❖ ❖ ❖

"My family an I had a wonderful time looking around and learning some Chruch history. Thank you and God bless!" (Moja obitelj i ja predivno smo se proveli razgledajući ovaj prostor i učeći nešto o povijesti Crkve. Hvala i Božji blagoslov." - obitelj Patterson i Koronic Family

❖ ❖ ❖

Molitva u čast blaženoga Alojzija Stepinca, biskupa i mučenika

Gospodine, Bože naš,
Ti si blaženom Alojziju Stepincu dao milost
čvrsto vjerovati u Isusa Krista
i spremnost trpjeti za njega sve do mučeničke smrti.
Pomozi nam slijediti njegov primjer i njegov nauk
da bismo ljubili Krista kako ga je on ljubio
i služili Crkvi kako joj je on služio
sve do darivanja vlastitoga života za nju.
Njegova živa vjera u Isusa Krista i postojana ljubav prema Crkvi
neka nas učvrste u borbama života na putu vječnoga spasenja.
Po njegovu zagovoru udijeli milost svoga blagoslova našim biskupima,
svećenicima, redovnicima i redovnicama, svećeničkim i redovničkim
pripravnicima, našim obiteljima da budu čvrste u vjeri i blagoslovljene
novim i brojnijim životima.
Budi utjeha svim starijim osobama te pomoć bolesnicima i patnicima.
Očeve i majke, djecu i mlade očuvaj od unutarnjih i vanjskih pogibelji duše i
tijela. Udijeli milost svećeničkih i redovničkih zvanja našoj župi, našoj biskupiji i Crkvi u Hrvata.
/Po njegovu zagovoru udijeli mi milost ... /
Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.
Nakon toga izmoli: Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu, sa zazivom: Blaženi Alojzije Stepinče, moli za nas!

ISTINITA PRIČA

Mons. Mijo Liković rođen je 24. listopada 1929. u selu Prijeku, župa Maja, u okolici Gline. Roditelji su mu bili Pavao i Katarina r. Pavušek, ali je u ranom djetinjstvu ostao bez njih. Kad mu je 1934. umrla majka, njihov ujak, skrbnik, odveo je njega i mlađu mu sestru u Banovinsku bolnicu u Glinu. Za njih se više nitko nije zanimao. Doktorica Vojvoda, koju su kasnije bez ikakva razloga ubili partizani, otpremila je njegovu sestru u sirotište sestara karmelićanki Božanskoga Srca u Zagrebu, odakle ju je posvojila jedna zagrebačka obitelj.

Mijo je u bolnici ostao još godinu i pol dana i za to su se vrijeme za njega brinule časne sestre milosrdnice. U bolnici je upoznao jednu gospođu iz Marin Broda kod Gline, suprugu mjesnoga učitelja. Željela je Miju usvojiti, ali joj se muž tome usprotivio. Časne sestre vodile su ga u crkvu na zornice, svibanjske i listopadske pobožnosti pa je u tom ozračju zaželio postati svećnikom. Neko je vrijeme boravio u obitelji Gospođe i Učitelja.

"Razgovarali smo o mojoj budućnosti", prisjeća se Mijo. "Predlagali su mi razna zvanja, ali nisam htio ništa drugo doli biti svećenik. Kad je Gospođa vidjela moju upornost, povela me je na Kaptol, ravno nadbiskupu Stepincu. Dobro se sjećam, upućivali su me kako da se vladam, poučavali me kako ću pozdraviti Nadbiskupa, poljubiti mu ruku, itd. Bio sam, uznemiren, ali i iznenađen kad nije dopustio da mu poljubim ruku. Gospođa mu je pripovijedala o meni. Bio sam premlad za sjemenište pa su me odlučili smjestiti u dom za mušku djecu sestara karmelićanki u Hrvatskom Leskovcu. U tom sam sirotištu završio četverogodišnju pučku školu.

Nadbiskup Stepinac nam je češće dolazio pa sam u toj prilici redovito recitirao dobrodošlicu i pozdravljao ga u ime svih štićenika.

Započeo je rat. Iz Austrije je u kuću došao protjerani isusovac, čini mi se da se zvao Jakob Gemel. Promatrao sam ga, razgovarao s njim i poželio postati isusovac, baš kao i on. Dopalo mu se to pa me je preporučio isusovcima u Travniku.

Tako sam od 1942. do 1945. bio isusovački sjemeništarac i završio tamo tri razreda gimnazije. Kad su partizani naredili zatvaranje travničkoga sjemeništa, gimnaziju sam nastavio na Šalati u Zagrebu. Nakon gimnazije otišao sam u isusovački novicijat. Godine 1946. posljednji sam put vidio nadbiskupa Stepinca kad je posjetio Dječačko sjemenište na Šalati.

Mons. Mijo Liković na zdencu grofova Zrinskih u Kraljevici

Sjećam se, upitao nas je znamo li što pjevati, a mi započeli *Puška puca*.... "Znadete li koju drugu pjesmu?" upitao nas je. A mi *Na planincah sonče-ce sije*... Nasmiješio se. Bilo mu je drago. Možda bi se i razvedrio da su bila drugačija vremena. Još kao dječaku svidjela mi se njegova smirenost. Pročitao sam više svetačkih životopisa, i znam da je on svetac bio u stvarnosti. Sjećam se njegovih poticaja na molitvu. Nije nas ostavljao nezainteresiranima, ni bezvoljnima. E da, i toga se sjećam. Imao je veliko srce za maloga čovjeka. Bio je sirotinjski svetac. A takvi su svima dragi."

Mijo Liković završio je bogosloviju u Rijeci. Pomoćni biskup Josip Pavlišić zaredio ga je za svećenika 1. studenoga 1954., a prvu misu proslavio je 7. studenog u kućnoj kapeli sirotišta sestara karmelićanki u Zagrebu. Bilo je to posve očekivano jer su se ove sestre o njemu brinule od njegova djetinjstva do tridesete godine života i prve svećeničke samostalne službe. U istoj kapeli proslavio je 7. studenoga 1979. dvadeset i petu obljetnicu misništva, a 7. studenog 2006. i pedesetu obljetnicu misništva.

U proljeće 1955. osuđen je na montiranom procesu u Rijeci u povodu zatvaranja Bogoslovije, a zbog "raspirivanja nacionalne mržnje i vršenja neprijateljske propagande". Osuđen je s još šestoricom svećenika na dvije i pol godine robije. Kaznu je služio u zloglasnoj kaznionici u Staroj Gradiški. Tamo je pod logoraškim brojem 1 zatekao i uzornoga svećenika Zagrebačke nadbiskupije Nikolu Soldu koji mu je ispričao da je prvu noć proveo u ćeliji u kojoj su zidovi bili poprskani svježom ljudskom krvlju. "O Bože!" uskliknuo je mons. Liković, "Što smo sve morali proživjeti! Što smo sve propatili samo zato što smo svećenici!"

Ćeliju je tijekom 1955. i 1956. povremeno dijelio i s Ivom Mašinom. "Bio je to divan čovjek. Krivnja mu je bila što je javno govorio da je Hrvat! Ne daj, Bože, da se ponovi vrijeme u kojem se narod stidi vlastita imena."

Plemenitaša u Gorskom kotaru. Lomili su ga, ali ga nisu do kraja slomili. Zaplakao je u svom stanu u Kraljevici, 26. studenoga 2006., prisjećajući se ispitivanja koja je provodio šef Udbe u Ogulinu - Dane Mrkšić. Prisjećao se kako su ga mučili, maltertirali, ucjenjivali, prijetili mu, a sve s nakanom da pristane na suradnju i učlani se u "Staleško udruženje svećenika", kojim je, zapravo, upravljala Udba.

Bilo bi korisnije da hrvatski pravosudni organi preispitaju tko su bili mučitelji svećenika, da se navedu njihova imena, opišu njihove nakane, da se zauvijek u Hrvatskoj, Europi i svijetu dozna prava istina o komunističkom teroru u Jugoslaviji.

Nakon samo dvije godine, vlč. Mijo opet je bio osuđen i poslan na odsluženje kazne. Tri mjeseca je proveo u zatvoru zbog vlastite lakovjernosti i "proceduralne pogrješke". Dao se, naime, nagovoriti da

Nadbiskup Stepinac u pratnji vlč. Vilima Cecelje i hodočasnika grada Zagreba uzlazi 1940. prema svetištu Majke Božje Bistričke

Na robiju su uskoro pristigli i dr. Ante Pilepić, rektor splitskoga Bogoslovnog sjemeništa i dva bogoslova. Istovremeno je u Staroj Gradiški zatočeno bilo 270 svećenika koji su izdržavali nepravedne kazne i trpjeli "popravne mjere preodgoja radi oslobađanja od vjerskih predrasuda". Naređeno im je bilo jedne nedjelje, dana Gospodnjega, rušiti župnu crkvu. "Svećenici su plakali, mučili se pred svojim savjestima pitanjem - poslušati ili ne poslušati!?" - svjedočio je vlč. Liković.

Po izlasku iz zatvora imenovan je kapelanom u Crikvenici, a ujesen 1959. župnikom Lukovdola i

mladence najprije vjenča u crkvi, a potom će se, uvjeravali su ga, registrirati u matičnom uredu. Bio je to "prekršaj" za suđenje i zatvor. Uzalud se opravdavao i tumačio "narodnoj vlasti", jasno je bilo koga treba proganjati i ponižavati. Ta svoja tri mjeseca robije Mijo je prikazao za bolje dane naroda i domovine. Molio je i žrtvovao se kako bi koristio svojemu narodu u državi i režimu, koji je čvrsto odlučio konačno "raščistiti s popovima". U zatvoru je taj put bio i vlč. Ćiril Kos, kasnije đakovački i srijemski biskup "koji je robijao u samici, jer je kao duhovnik đakovačke Bogoslovije

pročitao bogoslovima pismo kojim kardinal Stepinac iz Krašića zahvaljuje na uskršnjoj čestitki".

Po izlasku iz zatvora njegov ga je biskup imenovao kapelanom u Senju i župnikom u Krivom Putu povrh Senja. Već nakon dvije godine ponovno je premješten u Liku za župnika triju župa: Jezerane, Stajnica i Lipice, jer se "komunistička narodna vlast pobrinula da župnici s tih župa što prije stanu pred sud Božji".

Za akademske 1964./65. godine imenovan je duhovnikom Bogoslovnoga sjemeništa u Rijeci i župnikom sv. Lucije u Kostreni. Već ujesen 1965. poslan je za župnika u Generalski Stol, odakle je upravljao i župama Mrežnički Brest i Lipa. Tu je ostao do 1973., ali nije sve vrijeme bio na slobodi. S narodom se "previše veselio hrvatskom proljeću" pa je zaradio šest mjeseci zatvora, ponovno u Staroj Gradiški. Po povratku iz zatvora, u Kraljevici je obnašao župničku i dekansku službu od 6. prosinca 1973. do umirovljenja 23. lipnja 2006.

Za 28 godina službe dekana Crikveničkoga dekanata Ivan Pavao II. imenovao ga je naslovnim svojim kapelanom, prvi hrvatski predsjednik dr. Tuđman odlikovao ga odličjem Stjepana Radića, a 2001. nagrađen je "Nagradom Grada Kraljevice" i ovjenčan kolajnom Hrvatskoga društva političkih zatvorenika.

Zapitan za prosudbu osobe i djela bl. Alojzija Stepinca, mons. Liković je rekao:

"Najsnažnija crta duhovnosti i osobnosti kardinala Stepinca bila je njegova vjera i čvrstoća u očuvanju jedinstva Crkve po cijenu vlastita života. Očekivalo se od njega da bude vođa, čuvar jedinstva Crkve i naroda, i on je potpuno izvršio svoju dužnost. Hrvatski puk znao je da se radilo 'o biti ili ne biti' glede jedinstva Crkve s Rimom!

Kad govorim o blaženom Stepincu - u svjetlu vlastita iskustva i proživljavanja teških vremena koja su pratila Crkvu i narod - želim istaknuti da je on imao jasan životni smjer. Nije teturao. Znao je gdje je mjesto njemu i narodu, koji je predvodio. Hrvatski je narod baštinio katoličku vjeru i njome oblikovao svoj identitet. Zato je nadbiskup Stepinac tu baštinu ljubomorno podržavao, branio, promicao i hrabro ukazivao na kriva učenja.

Mogao je po cijenu odcjepljenja od Rima, sebe i Crkvu sačuvati od kušnji i progona, ali je znao da je Isusovu učeniku biti s Učiteljem.

Nakon više susreta s njim u mojoj dječačkoj dobi i nakon mojih životnih iskustava, držim da je Stepinac bio svet čovjek. Bio je Bogu ugodna duša, osjećao je bilo hrvatskoga puka i u tom smislu djelovao."

SVJEDOK VREMENA - Vilim CECELJA

Piše: vlč. Andrija Lukinović

U prilogu o vlč. Vilimu Cecelji objavljujemo drugi dio njegova razmatranja "Svećenik i emigracija", dok smo prvi dio objavili u prošlom broju *Glasnika.*

Zahvaljujemo onima koji su se javili svojim sjećanjima na velečasnoga Cecelju. Zahvaljujemo napose obitelji pok. Tomislava Mesića, dugogodišnjega Ceceljeva prijatelja i pouzdanika, koja je u Chicagu pomno sačuvala pisma i fotografije "svoga Časnog".

Iz Australije nam je prijatelj vlč. Cecelje g. Ratko Rubelli donio njegova pisma i fotografije. Među njima je vjerojatno i posljednje pismo koje je napisao vlč. Cecelja.

Iz Australije su se javili i gospodin i gospođa Gnječ, iz Rijeke gospođa Majer-Njegovan, potom g. Mate Akrap i još nekolicina čitatelja. Poneki su najavili da će poslati svoje priloge - čekamo.

Ponovno pozivamo sve čitatelje *Glasnika*, koji su poznavali vlč. Vilima Cecelju, da svoja svjedočanstva o njemu dostave uredništvu ili uredniku ove rubrike vlč. Andriji Lukinoviću na adresu: Nadbiskupski arhiv, Kaptol 27, Zagreb ili na e-mail: andrija.lukinovic@zg.t-com.hr

Posebno se obraćamo onima koji posjeduju tonske i filmske zapise.

IZ CECELJINA ŽIVOTA

Pola sata beskućnik

Otkad se vlč. Cecelja 1949. godine trajno nastanio u Salzburgu, stanovao je kod sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog, Salzachgäßchen 3. Na toj su adresi već prije njega stanovali hrvatski svećenici vlč. Mijo Jurić i don Jure Vrdoljak. Mjesto je bilo pogodno već i stoga što se nalazilo blizu crkve na Müllnu, u kojoj su se sastajali hrvatski izbjeglice. Ondje je vlč. Cecelja sestrama, kad su mu to prilike dopuštale, služio rnisu, ispovijedao ih i vršio ostale pobožnosti. Bilo je tako sve do 1970. godine, dok mu poglavarica samostana jednoga dana nije priopćila da kod njih više ne može stanovati i neka potraži novi stan. Iako ga je to prilično potreslo, otkaz je primio mirno. Izišao je iz samostana prošetati uz obalu Salzacha, razmišljajući gdje bi se mogao preseliti. Dok je tako zamišljen hodao, ususret mu naiđe tadašnji nadopat sv. Petra u Salzburgu o. Franz Bachler i upita ga: "Oče Vilime, što ste tako zamišljeni?" Vilim mu odvrati: "Upravo sam postao beskućnik. Sestre su mi otkazale daljnji boravak". Otac nadopat odvrati: "Oče Vilime, ja Vas trebam na Maria Plainu. Ako Vam odgovara, preselite u ponedjeljak. Ma što govorim u ponedjeljak, dođite sutra!"

Nadopat je veoma poštovao Vilima. Poznavao ga je kao pobožnoga i revnoga svećenika, a već je ranije dopustio Hrvatima da se okupljaju u crkvi u Müllnu, koja je također pripadala nadopatiji. Znao je da on svakoga mjeseca hodočasti sa svojim hrvatskim izbjeglicama na Maria Plain.

Velečasni Cecelja odmah se preselio u benediktinski samostan na Maria Plainu. Ondje su ga redovnici veoma cijenili, poštovali i voljeli, a on je revno ispovijedao, propovijedao i služio misu. Maria Plain postalo je mjesto gdje su se Hrvati okupljali oko svoga oca Vilima. U tom je samostanu proveo ostatak života i u njemu blago u Gospodinu usnuo 3. srpnja 1989. godine.

Ovu je zgodu velečasni Cecelja prepričavao svojim prijateljima od kojih smo i doznali za nju. Ni jedne riječi nije rekao protiv sestara milosrdnica zbog otkazivanja stana, već je tu zgodu tumačio kao djelo Providnosti.

Gosp. Pomper pokazuje Ceceljin stan u Salzachgäßcheu 3 u Salzburgu

CECELJA PIŠE

Svećenik i emigracija

(nastavak iz prošloga broja)

Evo, braćo svećenici, u najkraćim crtama po karakteru našega svećeništva možemo stvoriti potpuno jasnu sliku naših svećeničkih dužnosti u emigraciji. I tu sv. Pavao ne pozna isprike. Ako si na tu službu pozvan, onda te od nje može odijeliti samo smrt i ništa drugo. Da, smrt i ako treba mučenička smrt. Nije, braćo svećenici, Crkva pobijedila u katakombama, nego na sudištima i arenama. (Katakombe su bile mjesta gdje su se kršćani bodrili i jačali u vjerskom životu, a borba se vodila u javnosti, pred čitavim poganskim svijetom, dok

nije zadnji trag slave Jupiterove potamnio pred znakom svetoga Križa.) Mi smo svoje katakombe svršili u bogosloviji i ovdje nam ne preostaje drugo nego samo borba na život ili smrt. Ili slavno pobijediti, poput našega dičnog metropolita nadbiskupa Stepinca, koji je i u okovima strah neprijatelja, ili kukavički bez traga svoga djelovanja napustiti poprište borbe, da budeš prezren od ljudi i odbačen od Boga.

Toliko, braćo svećenici, o našem djelovanju iz samoga karaktera sv. reda.

Ali ne samo s čisto duhovne strane nego i s narodnoga gledišta dužni smo u današnjem izbjegličkom životu sve žrtvovati, u prvom redu za svoj narod. Sam Spasitelj govori Kananejki da nije pravo kruh oduzimati od djece i davati ga psićima. Apostolima pak izričito zapovijeda da propovijedaju najprije izgubljenim ovcama naroda izraelskoga. "Svaki svećenik iz naroda se uzima i za narod postavlja" (Hebr 5,1). A ti si, brate svećeniče, uzet iz krila hrvatske majke i postavljen u službu hrvatskom narodu. Taj pak patnički izbjeglički narod moli, traži i zaklinje da mu dođe njegov svećenik koji razumije njegov jezik, njegove običaje, njegovu dušu i srce. A dok u svojoj izbjegličkoj sredini ima svojih svećenika, ima od njih pravo i tražiti službu. Ne zaboravimo da smo nauke svoje svršili na koncu konca narodnim, crkvenim novcem. Jer nam je dao materijalno, ima pravo od nas tražiti barem duhovne kamate, ako ne i glavnicu. Ili, imaš li srca jednostavno napustiti ove svoje duhovno gladne sunarodnjake i brinuti se za osobne potrebe svoje, ili pak za potrebe drugih, kojima je ionako osiguran "kruh života", jer su u svome domu i pod redovitom pastvom?

A pitajmo se što će nam reći ona brojna braća koja su dobrovoljno ostala na kućnom ognjištu da nam se ne utrnu svete vatre Evanđelja? S kakvim ćemo licem doći danas-sutra pred njih? Što ćemo odgovoriti kad nas se bude pitalo: "Gdje su plodovi vašega rada za Božju Hrvatsku"? S kakvom ćemo pak savješću na dan suda stupiti pred tisuće mučeničkih heroja koji su u najstrašnijim mukama umirali samo zato da nam namru "Božju Hrvatsku"? Oni su podnijeli muke i izgubili život, a nama je teško boraviti među svojima, jer su naši, jer su možda gubavi, nemarni, prezreni, proganjani, jer je s njima teško itd. Priznajem da je teško, više puta i preteško, ali je pisano: "Ne trebaju zdravi liječnika, nego bolesni" (Mt 2,17). Zar ne tražimo strpljivosti i milosrđa sa svojim slabostima, a kako ćemo ga naći ako ne budemo milosrdni? Božanski Spasitelj nije čekao da ga ljudi traže, nego je On sam išao među njih, tražio ih po gradovima i zaselcima.

Zar ne bi porazno bilo za naš rad kad bi potrebno bilo još i revnost neprijatelja Crkve isticati, da se trgnemo iz naše pospanosti? Zar ćemo se dati preteći u revnosti, mi djeca Svjetla od sinova tame i propasti? Komunist za pobjedu svoje ideje žrtvuje čitavoga čovjeka, sa svim naravnim sposobnostima, potpomognutima đavolskim savjetima, i to za svrhu svjetske revolucije, uništenja, rušenja i vječnoga gubitka duše. A mi žrtvovali tek mrvice i čudimo se kako nemamo uspjeha.

Mülln, "hrvatska" crkva

Braćo svećenici. Bez svake je sumnje da je borba na svijetu konačna borba između Boga i đavla. Nastup Sv. Oca, njegovi govori i opomene jasno na to pokazuju. Mi smo u središtu borbe. Prvi zahvat neprijatelja znači naše sužanjstvo, a možda i smrt. Hoćemo li ostati ili bježati?! Nemalo pitanje iz ljudske perspektive, ali iz vrhunaravne vrlo jednostavno. Ostane li stado, treba ostati i pastir. Spremimo li stado na sigurno, pođimo i mi. Budimo pastiri, a ne najamnici. Propovijedali smo da je život onkraj groba vječna sreća i blaženstvo. Tražili smo od vjernika da za taj život moraju biti spremni sve podnijeti. Želimo li u odlučnom času demantirati svoje vječne ideale i sramotno pristati da je zemlja više nego nebo? Narod čeka. Odgovorimo mu.

(Razmatranje vlč. Cecelje na rekolekciji hrvatskim svećenicima u Austriji, 24. siječnja 1949. na zamolbu don Jure Vrdoljaka).

CECELJI PIŠU

Ferdo Širola, hrvatski emigrant iz zatvora u Salzburgu: "Kod Vašega posljednjega poštovanoga posjeta odteretili ste moju dušu toliko da sam direktno pao pod jednu vjersku sugestiju, koja mi daje nadu na skori svršetak mojih duševnih i fizičkih patnja! Zbilja moram tu da spomenem jednu našu staru poslovicu koja kaže:'Most između života i smrti jest nada!' Vi ste Vašom častnom pojavom donijeli jedan veliki sunčani trak, koji donekle umiruje - krik sjene - u kojoj se nalazim. Tko nije to kušao, kušao u tolikoj mjeri kao ja, neće nikada toliko cijeniti svjetlo od tmine u kojoj se nalazim. Mi tvrdimo da sudbini ne može nitko izmaći, jer kod izreke te riječi 'sudbina', uvijek i svaki od nas tu riječ upotrebljava kod slučaja smrti ili u slučaju kada čovjek proživljava vrlo teške i mukotrpne časove svoga života. Činimo toj riječi nepravdu, jer je uvijek koristimo samo u najtežim slučajevima, ali nitko se ne pita od kuda imade smrt prednost i bude u prvom mjestu, a kad je riječ o porodu, nitko ne spominje tu riječ 'sudbina!'" (*Iz pisma F. Širole* 7. kolovoza 1959. Arhiv Vilima Cecelje, *Korespondencija pod Š.*)

Kemal Mujagić, hrvatski izbjeglica muslimanske vjere: "Vi koliko god služite Bogu, još više ste u službi hrvatskom napaćenom i prognanom narodu. Jer danas ste Vi kao primjer i kao svećenik i kao Hrvat. Ne znam ima li u toj našoj nesretnoj emigraciji ijedan nesretnik da može uprti prstom u Vas i reći da ste ikom išta nažao učinili. Zato Vas molim ustrajte do kraja u našoj teškoj, ali časnoj i poštenoj borbi za slobodnu Državu Hrvatsku, u kojoj će slobodno živjeti sve vjere, ali samo jedna nacija." (*Iz pisma od 15. ožujka 1968.* Arhiv Vilima Cecelje, *Korespondencija pod K.*)

Ivan Glavaš, hrvatski emigrant: "Na temelju vašeg uzornog svećeničkog djelovanja, te napornog i pogibeljnog života, kao otvorena meta udbaškim zločinacima svake godine u pohodu s molitvom na grobove hrvatskih mučenika, te u službi Isusu Kristu i svom hrvatskom narodu, Vi doista uživate najveći ugled među starom hrvatskom emigracijom kao najuzorniji svećenik našeg vremena." (*Iz pisma*, Lancashire 11. ožujka 1977: Arhiv Vilima Cecelje, *Korespondencija pod G.*)

Ivan Herceg: "Budite sigurni, a ne samo uvjereni, da ću znati cijeniti i najdublje poštovati sve što ste za me učinili, a dragi Vas Bog i Blažena Djevica Marija, koja nam je dala Spasitelja, nagraditi na drugom (nebeskom) svijetu, jer to djelima doista zaslužujete. Vi ste se ne samo meni nego i mnogim drugima pokazali kao pravi otac i spasili ste nas od najstrašnijih muka, koje bi doživjeli u 'Titovom raju', gdje bi od nas mnogi svršili da nije bilo Vas i opet Vas. Tko bi Vam mogao zaboraviti? Čovjek ne, nikako. Budući da se rukovodim istim načelima: 'Djela govore, a konac djelo krasi', to ću nastojati da Vam bar donekle uzvratim Vašu ljubav i dobrotu, pa ukoliko bilo što trebate (znam da će to opet biti za druge), izvolite mi samo zapovjediti, dotično stojim Vam u svako doba na raspolaganju." (*Iz pisma*, Bruxelles, 2. siječnja 1959. Arhiv Vilima Cecelje, *Korespondencija pod H.*)

Velečasni Cecelja i hodočasnici na Maria Plain

REKLI SU O CECELJI

Tomislav Mesić: "Ovaj neumorni i neslomivi čovjek bio je kroz sve godine izbjeglištva trn u oku crvenom Beogradu, a posebno zadnjih desetak godina. U jugonovinama kao na kakvom burzovno-političkom izvještaju obilno notira njegovo ime, vezano uz brojne izbjegličke akcije, pa čak i za one što su za Jugoslaviju "terorističkog" smjera. Nije bilo skoro procesa u Hrvatskoj koji je bio vezan uz emigraciju, a da "javni tužilac" nije među glavne organizatore umetnuo "popa Cecelju", uz kojega se redovito nadovezuju uobičajeni "ukrasi" jugoterminologije. Međutim, njega ni najmanje ne smeta 'kaj bedačeki delaju'."
(Tomislav Mesić, Stepinac ga prozva "Vilim osvajač", *Danica*, hrvatski tjednik, Chicago, 58/1979, br. 17, str. 10.).

Pavao Tijan: "Ceceljin život, premda proveden u burnim vremenima, kad su se rušili temelji tisućljetnoga društvenog poretka u civiliziranom svijetu i polagale osnove novoga reda prema dvjema vodećim ideologijama, ustvari je bio vrlo jednostavan i može se sažeti i izraziti u samo tri kratke rečenice. Cecelja je molio Boga, ljubio svoju braću Hrvate i činio je dobro svakomu, tko se je na njega obratio. Takav je bio i do smrti ostao naš dragi Vilim Cecelja, 'Varaždinec, domovine sin', iz Svetoga Ilije, sela pod zaštitom velikoga starozavjetnog proroka i gromovnika Ilije.
Duša mu se naužívala raja! Na rajskim vratima sigurno su ga dočekali korovi anđela, pjevajući pozdrav iz Sv. pisma: "Evo veliki svećenik, koji u svoje dni ugodi Bogu!", kako naš glagoljaški puk pozdravlja svoga biskupa kad ulazi u crkvu."
(Iz Nekrologa u *Hrvatskoj reviji* 1989. br. 3, str. 455.)

Filip Lukas, svećenik u emigraciji, bivši predsjednik Matice hrvatske, tvrdio je za stolom u blagovaonici Zavoda sv. Jeronima u Rimu da nema dobrih svećenika. Sutradan rekao je don Ivanu Tomasu: "Govorio sam kako nema pravih svećenika, pobožnih, vjernih i dobrih. Ipak, ima jedan. Živi u Salzburgu i zove se Vilim Cecelja." Arhiv Vilima Cecelje, *Korespondencija*, pismo don Ivana Tomasa od 20. lipnja 1982.)

HRVATSKI DUHOVNI UZORI

Blaženi Augustin Kažotić

Zagrebačka nadbiskupija ima dvojicu svojih pastira okrunjenih naslovom blaženika: bl. Augustina Kažotića i bl. Alojzija Stepinca.

Bl. Augustin Kažotić rodio se u Trogiru oko 1260. godine. U ranoj je mladosti pristupio redovnicima dominikancima. Teološki nauk završio je u Parizu. Papa Benedikt XI. imenovao ga je 1303. zagrebačkim biskupom. Bio je vrlo djelatan. Utemeljio je katedralnu školu i knjižnicu, održao tri sinode za poboljšanje kršćanskoga života i duhovno uzdignuće klera, organizirao crkveno pjevanje u Hrvatskoj i sastavio tzv. Zagrebački obrednik. Ostao je u sjećanju kao vrstan propovjednik i znanstvenik naglašene erudicije, dobar i suosjećajan prema siromasima i obespravljenima, čovjek bogat ljudskim vrlinama.

Mnogi su ga plemići zbog njegova značaja i krjeposti uzimali za suca u međusobnim sporovima. Zbog svetosti života, velike kulture, snažne rječitosti uživao je veliki ugled među ugarsko-hrvatskim biskupima. Bio je jedan od najuglednijih Hrvata XIV. stoljeća. Po posjetu papi Ivanu XXII. u Avignonu 1318. godine - a zbog pritužbi na nepravde kojima se kralj Karlo Robert Anžuvinac s plemićima i dvorjanima oborio na Crkvu i hrvatska narodna prava -zabranjeno mu je bilo vratiti se u Zagreb. Imenovan je potom biskupom u južnotalijanskom gradu Svete Marije, Luceri, gdje je 1323. godine umro na glasu svetosti.

Donosimo propovijed koju je dr. Stjepan Kožul održao tijekom euharistijskoga slavlja - u zagrebačkoj katedrali 31. srpnja 2006. - prigodom Trodnevnice pred ponovno postavljanje moći blaženoga Augustina Kažotića u oltar podignut njemu u čast.

Draga braćo i sestre!

Crkva danas slavi spomendan sv. Ignacija Lojolskog, utemeljitelja Družbe Isusove, koji se preselio u vječnost prije 450 godina. Spominjemo ga zbog njegova nemjerljiva doprinosa duhovnom rastu Crkve, zbog posebnoga puta obnove Katoličke crkve kroz duhovne vježbe, kroz solidno duhovno vodstvo, kao i visoko obrazovanje i školstvo. Ovo je i godina visokih jubileja prvaka Družbe Isusove. sv. Ignacija, sv. Franje Ksavera i Petra Fabera. Nakon žalosnoga razdora Crkve reformacijom i protestantizmom, oni su s drugim redovima i družbama dali snažan zamah katoličkoj reformi i duhovnoj obnovi, važnima za misije i budućnost svete Crkve. Uz sv. Ignacija, danas je pred nama i lik bl. Augustina Kažotića, duhovnoga preporoditelja Crkve zagrebačke u srednjovjekovnom razdoblju njezina životnoga hoda.

I nas današnja Božja riječ poziva da budemo ono što jesmo po svetom Krštenju. Da budemo evanđeoski kvasac Kristove novosti. Da nosimo proročku svijest, da budemo Božji narod, njegova svojina, radost i ponos - dokle god živimo svoje savezništvo s Bogom, dokle god nas nadahnjuje Božja riječ i dokle god vršimo Božji zakon.

Crkva je, braćo i sestre, u svakom vremenskom razdoblju, bez obzira na vanjske i unutarnje probleme, imala značajne muževe i žene, koji su podizali proročku svijest i evanđeoski duh, koji su bili evanđeoski kvasac i poticatelji obnove u Kristu. Na to želi ukazati i ova naša trodnevna priprava za blagdan bl. Augustina Kažotića, velikoga zagrebačkog biskupa s početka XIV. stoljeća, da nasljedujući njegov apostolski primjer, uvijek s vjerom pristupimo prostrtom stolu Božje hrane, Božje riječi i Kristova tijela. Zapisao je jedan duhovni pisac, obraćenik, još u IV. stoljeću, da postoji i ona "druga hrana, koja dariva spasenje i život. Ona je čovjekova preporuka i pomirenje pred svevišnjim Bogom. Ona osvježava umorne, zove odlutale i uspravlja pale. Umirućima daje znak vječne besmrtnosti. Stoga traži Kristov kruh i Kristov kalež. Oni nasićuju ljudsko biće protiv prolaznosti svijeta hranom vječnoga života!"

Uvijek živimo, braćo i sestre, u svijetu podvojenosti. To je problem svih vremena i svih generacija! To su pitanja i naših dana i problemi naših duša! Tu smo zapravo na tragu dva različita svijeta, koji utjelovljuju riječ IMATI i riječ BITI. Prvi svijet -svijet je posjedovanja, materijalnih dobara, vlasti, blagostanja, užitaka, promicanja raznih privida; a drugi svijet - svijet je duha u kojem se čovjek pita kako će postati i biti, kako će postati duhovno zreo, velik, čestit, častan i odgovoran? Ta dva svijeta ne egzistiraju nikad odvojeno jedan pokraj drugoga, nego se često dodiruju i isprepliću. U srcima i savjestima! Uvijek je bilo teško među njima uspostaviti ravnotežu, pa je tako i danas. Neki su spremni, u želji da ostvare materijalne ciljeve i svoje interese, žrtvovati sve duhovne vrijednosti, pogaziti ih ili ih potiskivati iz javnosti, iako bez njih život postaje prazan i gubi svaki smisao. Neki shvaćaju prava čovjeka, život i slobodu tako da im je uživalaštvo vrhunac, sve do moralne raspuštenosti, alkoholizma, rušenja obitelji i smrti u drogi. Imati, posjedovati, vladati, uživati! To su za nas kršćane ta lažna božanstva, ti prividi sreće, ta razorna kultura smrti, koja vodi k urušavanju civilizacije, društva, obitelji i ljudske osobe! Doista, od čega živi čovjek? To pitanje je zacijelo žuborilo i u dušama mnoštva, koje je Isusa tražilo i prije nas! To pitanje živi u našoj duši danas! Od čega živim, što je moj kruh svagdanji, koji su moji ideali, koji su primjeri?

Jednostavno, ja želim biti! A Isus nas želi ohrabriti u tom traženju kad kaže: Nastojte sebi pribaviti nepropadljivu hranu, onu hranu koja ostaje za život vječni. Isus tu hranu poistovjećuje sa sobom: "Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni neće ogladnjeti nikada" (Iv 6, 27 i 35).

I danas, braćo i sestre, mnogi ljudi traže Isusa, iako mnogi ne znaju zašto. I danas mnogi dolaze, jer nisu dovoljno poučeni ni o vlastitu životu, ni o Isusu; ali osjećaju potrebu koja ih tjera k Njemu. Osjećaju potrebu za smislom života, za duhovnom hranom, za molitvom, za milosnim poticajima radosne vijesti Evanđelja. Osjećaju glad za istinskim vrjednotama, žeđ za istinom o Bogu i istinom o čovjeku!

Zato danas, braćo i sestre, stavljamo pred sebe lik bl. Augustina Kažotića, rodom iz Trogira, pripadnika Reda dominikanaca i kasnije revnoga zagrebačkog biskupa od 1303. do 1322. godine. Bio je urešen visokom naobrazbom. I to mnogo znači, i mnogi će poći tim putem. Svjedoci smo i danas koliki se ljudi nadmeću u znanju, a da ne govorimo o borbi oko položaja, novca i vlasti. Te sjene, nažalost, prelaze i u Crkvu, pa se zaboravlja primat Evanđelja i duhovnih vrijednosti. Imati znanje, doći na položaj, ali to nije dovoljno. Što je s odgojem i odgovornošću? Što je s duhovnim i moralnim kvalitetama?

Bl. Augustin dolazi na zagrebačku biskupsku stolicu, ali je urešen nadasve vjerom, odgojem, krjepostima i svetim životom. Bio je ugledan redovnik, gorljivi propovjednik i teolog svjetskoga

glasa. Bio je duhovni pastir i otac svoje vjerničke obitelji! U Zagrebu je 1304. godine preuzeo svoju časnu biskupsku službu na koju ga je predhodne godine imenovao Papa i tijekom koje ga je čekao teški križ. S jedne strane zatekao je građanski rat za ugarsko-hrvatsko prijestolje između Karla Roberta i Ladislava V., a s druge strane - zbog nesavjesne uprave svojih predšasnika - našao je Zagrebačku biskupiju i duhovno i materijalno prilično zapuštenu. Augustin je odlučio braniti prava zagrebačke Crkve i urediti je kao snažno središte vjerskoga života na ovim prostorima. Zato provodi svestranu obnovu bogoslužja, uvodi zajednički časoslov za sve članove Kaptola, a aktualne pastoralne probleme rješava u zajedništvu s klerom na biskupijskim sinodama, kako je u ono doba u Crkvi bio običaj.

Ivan, arhiđakon Gorički, koji je Augustina osobno poznavao, u svojim je Statutima zabilježio mnoge njegove uredbe. Od njega imamo i jednu povelju o imovinskim stvarima. Povijest mu pripisuje ustroj posebnoga zagrebačkog obreda s misnim obrascem preuzetim iz obreda dominikanskoga reda, kojemu je Augustin pripadao. Ovaj se obred zadržao u zagrebačkoj prvostolnici kao "Zagrebački obred" sve do 1790. godine, kad ga je biskup Maksimilijan Vrhovac zamijenio rimskim obredom. O bl. Augustinu ima napisa od Tomka Mrnavića iz XVII. stoljeća, koje je olako preuzeo i Baltazar Krčelić. Oni nisu utemeljeni već su više plod mašte, a ne povijesni izvori. U tu kategoriju, možemo slobodno reći, spadaju i suvremene tvrdnje već više puta ponavljane, da je bl. Augustin Kažotić u Zagrebu utemeljio katedralnu školu. To ne stoji. Kao i drugdje u sjedištima biskupija, tako je i u Zagrebu već ranije postojala katedralna škola. Nju je ovaj ugledni profesor nastojao, kao biskup u svojoj biskupiji, reformirati i poboljšati u njoj školovanje klera po uzoru na visoka učilišta, koja je upoznao u Francuskoj i Italiji.

Uz teologiju i filozofiju u zagrebačkim su se školama počela predavati i "slobodna umijeća". Svakako stoji da je želio omogućiti školovanje i siromašnim đacima i studentima. Kao biskup obavljao je kanonske pohode po župama, poticao pobožnost i hodočašća, proštenja i procesije, ali i upozoravao na nedolično ponašanje na hodočašćima i proštenjima, kao i na praznovjerje. To su i danas, u ovom vremenu turizma i hodočašća, vrlo važne teme: Što su hodočašća, a što turizam, zabava i slično? Hodočašća nisu "vozočašća" i zabave! Ne smijemo biti lakovjerni i povjerovati u priče o "ukazanjima", izlječenjima, karizmama koje same sebe preporučuju i hvale po medijima! Ne bi smo se smjeli vraćati u pogrješke srednjega vijeka, na koje je Crkva već tada upozoravala!

Bl. Augustin bio je socijalno osjetljiv i darežljiv prema potrebnima i siromašnima. Tražio je da Babonići vrate crkvi oteti Medvedgrad, a ostali plemići crkvene posjede, koje su nezakonito zauzeli. Bio je Božji čovjek, revan apostol i promicatelj kršćanskoga života. S pravom je smatran duhovnim obnoviteljem Zagrebačke biskupije onoga vremena. Kao predstavnik hrvatskih i ugarskih biskupa, Augustin Kažotić pošao je 1318. godine u Avignon papi Ivanu XXII., kojega je i osobno poznavao. Predočio mu je poteškoće hrvatske i ugarske Crkve u odnosima s vladarom Karlom Robertom, što ga je odvelo u progonstvo i kasnije u biskupsku službu u Luceri, u Italiji. Nakon njegove smrti 3. kolovoza 1323. godine, odmah se započelo širiti njegovo štovanje. Službeno je proglašen blaženim tek 4. travnja 1702. godine.

Njegovo i naše vrijeme ima mnogo dodirnih točaka pa nam je i zbog toga blizak. Augustin Kažotić prvi je Hrvat i prvi zagrebački biskup, kojega je univerzalna Crkva proglasila blaženim i uzdigla na oltar još davne 1702. godine.

I danas, braćo i sestre, mnogi štovatelji bl. Augustina Kažotića u njemu gledaju ne samo učenoga čovjeka onoga vremena, vrsnoga propovjednika i revnoga biskupa u apostolskoj službi, nego i ostvarenu svetost, življeno evanđelje, svjedočanstvo koje poziva i obvezuje ovu našu mjesnu Crkvu zagrebačku, i pastire i vjernike, da ga štujemo ne samo riječima, već da nasljedujemo njegovu svetost i žar u službi Crkve i čovjeka. Bio je spreman poći i u progonstvo, ali ne pogaziti istine i pravde! Imao je zaštitu u Petrovim nasljednicima. Umro je u Luceri, u Italiji. U tamošnjoj katedrali nalazi se njegov grob, a naša prvostolnica čuva Njegove relikvije u Njegovoj kapelici podno sjevernoga zvonika!

Braćo i sestre, prvoga dana ove naše duhovne priprave za blagdan bl. Augustina Kažotića u našoj prvostolnici, prisjetili smo na uporišne točke njegova djelovanja u Crkvi zagrebačkoj! Ovo promatranje njegova primjera vjere, svetosti i služenja Zagrebačkoj biskupiji, završimo riječima duhovnoga pastira, blagopokojnoga kardinala Franje Kuharića: Biskup Augustin Kažotić slovio je kao "vrstan propovjednik, teološki pisac, prosvjetitelj. Isticao se dobrotom s istančanim osjećajem za potrebe siromašnih. Kao blaženik univerzalne

Crkve na poseban se način upisao u život Crkve u Hrvata, utkavši evanđeoske vrjednote u društvene i kulturne odnose svoga vremena. Povijest ga pamti kao zaštitnika obespravljenih, progonjenih, siromašnih i onih koji na bilo koji način trpe, pa nam danas svojom pastoralnom zauzetošću i čovjekoljubljem može biti uzor i poticaj".

Da, neka nam svima bude uzor i poticaj za življeno evanđelje, za svjedočenje vjere, za ispisivanje evanđelja u našem svakodnevnom životu, radu i služenju. Amen.

VRANEKOVIĆEV DNEVNIK

Nastavljamo objavljivati izabrana poglavlja dnevnika vlč. Josipa Vranekovića, u kojima je opisao život i stradanje blaženoga Alojzija Stepinca na izdržavanju kazne u Krašiću.

Blaženik je u Krašić premješten 5. prosinca 1951. godine. Bilo je to premještanje iz jednoga zatvora u drugi. I tu je bio onemogućen u vršenju biskupske službe, ponižavan i progonjen. O tom progonu napisao je mnoga svjedočanstva. Tako je u pismu mons. Josipu Pavlišiću, pomoćnom biskupu Riječko-senjske nadbiskupije, 23. srpnja 1954. napisao:

"Preuzvišeni gospodine!

Primio sam Vaše cijenjeno pismo. Hvala na čestitci k imendanu. Hvala na sličicama, koje mi dobro dolaze. Posebno zahvalite i mami Margareti na kuvertama, koje mi je poslala.

Ja sam, kao što znate, napose pak od 21. prošloga mjeseca temeljito opkoljen stražama, pa nam sve dobro dođe kad nikuda ne mogu, da si nabavim. Donio mi je doduše i tajnik, ali nisu praktične za mene u ovim prilikama.

Poznato mi je, kako Vas svaki čas pritišću, sad s ovim sad s onim. Ostati čvrsti i ne dati se poplašiti! Živci dakako trpe, ali sve ima svoj kraj. Čvrsto vjerujem, da će doći dani olakšanja i slobode Crkvi Božjoj.

U pitanju ĆMD napose biti nepopustljiv! To je čista izraslina pakla, da se razbije Crkva Božja. Zato sam već rekao nekim biskupima, ako bi došao pokušaj osnutka tobožnje 'nacionalne Crkve', onda bez milosrđa *gladio excommunicationis* [5] odsjeći trulež sa zdravoga stabla Crkve i proglasiti to svemu puku po svim crkvama, navodeći razlog.

Tako je učinio moj predšasnik 1919. sa starokatolicima. I što je ostalo od njih? Ništa ili jedva išta. Ni onda nije vlast bila puno sklonija Crkvi. A danas će puk slijediti glas zakonite Crkve Kristove, a ne izdajnike. U to sam duboko uvjeren promatrajući naš priprosti puk.

Usque ad tempus sustinebit patiens, postea redditio jucunditatis.[6] Ponovo, dakle, dovikujem: ostati čvrsti i nepokolebivi, udarili s porezima ili zatvorima ili ubojstvima ili tučnjavama! Sve će proći, a Bog naš ostaje!

Bratski pozdravlja u Kristu

+ Alojzije kard. Stepinac
nadbiskup zagrebački[7]

Blaženi Alojzije imao je proročkoga duha jer je događaje u svijetu promatrao s gledišta *Svetoga pisma*, koje je svakodnevno čitao, razmatrao i njime nadahnut jačao sebe i povjereno mu stado.

Proročki njegov duh upoznat ćemo iz Vranekovićevih dnevnika, čije smo objavljivanje već više puta najavljivali. Ispričavamo se čitateljima zbog zakašnjenja, ali željeli smo ga opremiti popratnim tekstovima i podatcima o osobama koje su u njemu spomenute.

U upravo objavljenoj prvoj knjizi Vranekovićeva Dnevnika vrlo je uočljiva velika vjera zatočenoga nadbiskupa Stepinca i njegova domaćina, župnika Vranekovića. Neka čitateljima ovo štivo olakša rast u kršćanskoj vjeri.

5 Mačem isključenja iz Crkve.
6 Strpljiv čovjek podnosi do u pravi čas, a na kraju uživa radost! (usp. Sir 1,23)
7 CP, sv. XII., str. 258.

10. IX. 1953. - Dr. Bogičević, dr. Popović, Pišonić, Stella. Eminenciji pustili opet 1/2 l krvi. Stanje eritrocita: 7,500.000! "Nije čudno, što se stvar pogoršala", kaže sâm Eminencija. "Ta dr. Lawrence je izjavio da je ta bolest psihosomatične naravi, a onda još tolika uznemirivanja svakog dana!"

* * *

Ovih su dana terorizirali biskupa Banića. Ode u Split. Uđe u crkvu, a ovi za njim. Odlučno se odupro i izjavio: "Treba doista u ovim časovima koja biskupska žrtva!" - i u taj čas udari ga kap! (ne konačno!)

* * *

I biskupa Budanovića[8] ispremlatili upravo. Uzeli mu tom zgodom biskupski križ i prsten! To je "narod" učinio! No, starac-biskup ne popušta!

* * *

Doznali smo da je onaj čukljavac od 6. IX. o. g. pravi provokator. Povlači ljude za jezik i preda ih vlastima. Do sada je nekoliko pisama poslao Nadb. duh. stolu, u kojima grdi sve vlastodršce!

11. IX. 1953. - Dr. Popović, Pišonić, s. Stella. Za analizu uzeli krvi u 10 epruveta! Eminencija se inače dobro osjeća.

* * *

Šikanaciju ovih Eminencija ovako ocjenjuje: "Svi ovi njihovi potezi govore, da je blizu velika pobjeda Božje stvari!"

13. IX. 1953. - Sa vlč. gg. Petrovićem i Jezerincem bio sam na proštenju u Kamanju. Mnoštvo svijeta bilo. Eminencija: "Ide Marijin vijek!"

* * *

Mirabilia Dei![9] - reče kod večere gledajući jabuku... što je sve trebalo dok je donesena na stol... *Dixit insipiens in corde suo*[10]... Tako on svagdje - posebno na šetnji promatrajući Božju prirodu - posvuda nalazi Boga!

* * *

Danas iza poldanje sv. Mise dođe milicioner po g. Starčevića u Draganiću i odvede ga na Udbu u Karlovac. Neka žena (kuma iz Kamanja) donijela ovamo dijete na krst iz Draganića. Plavi je grubo zaustavi: "Kamo ćete? Ne smijete k Stepincu". "Pa mi ne idemo k njemu... Nosimo dijete na krst u crkvu. Zašto ste odveli našeg svećenika?"

* * *

Eminencija mnogo moli i prikazuje sv. Mise za svećenike. "Htio bih Đuranu poslati pismo u Zagreb... Vratit će se on opet na svoje mjesto!"[11]

14. IX. 1953. - Pođem u Brezarić do Šimatića da vidim, jesu li mi donijeli iz Zagreba poštu. Čim me milicioner opazi kod kapele sv. Obitelji, odmah pođe na milicijsku stanicu da javi. Prate svaki moj kret!

* * *

Kod večere: "Neka se maršal samo grozi, ali će jednom i njemu Gospodin: *Da rationem vilicationis suae*."[12]... Tko je tebe, druže Tito, ovlastio da ubijaš tri stotine svećenika?... Tko te je ovlastio da zatvaraš stotine svećenika? Tko te je ovlastio da milijune ubijaš?... "Narod"? - "A tako?!"

* * *

Pošao sam s Eminencijom i dr. Cvetanom na dulju šetnju. Krenuli prema Kučeru, pa na Hrženik. Tu sam ih ostavio radi sprovoda. Oni pošli na Gračac,[13] Drčevac, pa kroz Jurinićku dragu[14] kući. - Posebno je vedar i raspoložen.

---

8 **Budanović, Lajčo,** biskup subotički (27. III. 1873 - 17. III. 1958). Za svećenika zaređen 24. VI. 1897.

9 Čudesa Božja! [Čudesna djela Božja]

10 Reče bezumnik u svom srcu... [nema Boga] (Ps 53, 2)

11 To pismo vlč. Đuran nije dobio, ali mu je pristiglo ono koje je Kardinal napisao nakon "cirkuskoga suda", koje mu je Udba upriličila u Jastrebarskom. Suđenje je tako nazvao sudac Okružnoga suda u Zagrebu, u sudskom procesu drugostupanjskoga suda.
Dne 27. i 28. listopada 1953. upriličeno je protiv vlč. Đurana suđenje na kotarskom sudu u Jastrebarskom. Bio je optužen da je vrijeđao državno uređenje, federalni parlament, druga Mošu Pijadu i narodnoga zastupnika dr. Moskovljevića, za kojega nikada ni čuo nije, i da je pokušao ilegalno u emigraciju poslati dvojicu svojih župljana. Predsjednik suda bio je dr. Pavić, sin Đuranova profesora, grkokatoličkoga svećenika na Bogoslovskom fakultetu u Zagrebu. Bio je prisiljen suditi ga i osuditi.
Svjedoci, koji su ga trebali teretiti, iznosili su istinu, i kad se suđenje zaplelo u javni škandal, šef Udbe i njegov pomoćnik, organizirali su istu onu skupinu s kojom su izazvali nered u Sv. Jani. Provalili su 27. X. 1953. u sudnicu, demolirali sudsku prostoriju, razjurili suce, tužitelja, branitelje i publiku, a vlč. Đurana pograbili, izvukli i linčovali. Kad su već mislili da je mrtav, policajci su ga izvukli i odnijeli u zatvorski ured. Kad je došao k svijesti, ugledao je liječnika, koji je zapisnički ustanovio njegove ozljede i proglasio ga tjelesno nesposobnim za nastavak suđenja. Policajci su ga odnijeli u župni stan u Jastrebarskom, a sutradan su ga - uz jako osiguranje - doslovno odnijeli u obližnju sudnicu. Presuda: godinu dana i 8 mjeseci strogoga zatvora. Drugostupanjski sud u Zagrebu taj je "cirkus" u Jaski preinačio u 5 mjeseci zatvora. Vlč. Đuran kaznu je u cijelosti izdržao u Zagrebu: u zatvoru u Petrinjskoj ulici, na kažnjeničkom odjelu bolnice na Sv. Duhu, i u kaznionici na Savskoj cesti.

12 Položi račun o svom upravljanju.

13 Tu se nalazi župni vinograd.

14 Jurinićka Draga - prodolina u kojoj je i župna livada.

Kažem mu da sutra počinjemo bušiti bunar. "E, onda memento sutra i časnama recite da mole krunicu." - Uvijek on računa s Bogom, kao s prvim faktorom.

15. IX. 1953. - Danas smo počeli kopati bunar. Nakana je da se električnim motorom voda dovede u kupaonicu, koja bude smještena u hodniku pred podrumom. Eminencija kod svega toga više misli na časne sestre, koje moraju toliku vodu svaki dan nositi u kuću iz susjednih bunara. Preporuča neka mole krunicu da uspijemo doći do vode.

* * *

Danas je američki radio počeo isticati strahovite progone u Jugoslaviji. Utješno! Neka se znade istina. Ponavlja se ona: *Perditio tua ex te!*[15]

16. IX. 1953. - I jučer adorira od 11 do 12. Ne znam, koja je posebna nakana. Vjerojatno za svećenike, jer je kvatreni tjedan - ili za uspjeh kod bunara, jer mu je toliko do toga stalo - i toliko preporuča molitvu.

* * *

Danas sudi kotarski sud u Zagrebu preuzv. gg. Salisa i Lacha, te tajnika Pišonića, što su povrijedili zakon, pretresavši stan ĆMD-aša Đurekovića... Tako, eto, kad biskup vrši svoju službu, to je kršenje zakona, a svakodnevno maltretiranje klera...!

17. IX. 1953. - Gotovo svaki dan šeće s dr. Cvetanom. Ja sam kod kuće na svom poslu.

* * *

Posjeta nema. Mjesto blokirano. Milicija pojačana.

18. IX. 1953. - Američki radio javlja da Pucar-Stari naziva klevetom američke radijske emisije o progonima u Jugoslaviji. A eto, američki građani očima su to gledali ovdje! - "Znači da ih je upeklo kad tako reagiraju." (Em.)

* * *

Iskopali smo 7 m bunara. Nema ni vode, ni pijeska. Eminencija predlaže da ga odmah zatrpamo da se ne dogodi nesreća, da tkogod ili štogod ne padne unutra...

"Kupaonicu ćemo već urediti" - kaže on - "a vodu si nanositi ili dovoziti!"

Sutra ćemo još bušenjem tražiti vodu. Predstojnica će ići po prof. Filipovića da iznađe vodeni centar.

* * *

Profesor Filipović iznašao da smo 1 metar daleko od žile kopali.

19. IX. 1953. - Dr. Šercer, dr. Bogičević, dr. Popović, Pišonić, s. Stella. Eminenciji se poboljšala krvna slika. Veseli ga što su se 16. o. mj. Salis i Lach na sudu dobro ponijeli. Branio ih je dr. Zdravko Zaninović. Đureković ni maknuti jezikom nije znao, a državni tužilac upravo bjesnio. Kad se ispostavilo da su biskupi nevini i da su vršili samo svoju dužnost, pa i onda, kad je Lach po naređenju biskupa Salisa kod Đurekovića pretražio korespondenciju s ĆMD-om. Salisa sudili sa 70.000 globe, Lacha 4 mj., a Pišonića uvjetno! Salis je kratko odgovarao, a više puta uskratio odgovor, rekavši: "To ne spada na stvar!" Bilo je tu dosta i naše publike, koja je bila zadovoljna držanjem biskupa... "U svakom slučaju moralni je uspjeh ovoga suđenja za nas velik." (Em).

* * *

Provokator V. Varga iz Popovače šalje kartu-dopisnicu na župni ured. To je dokaz njegove prave provokacije. Riječ "ubeđenje" jasno govori, kojoj frakciji pripada. (Prilog: dopisnica)[16]

20. IX. 1953. - Nedjelja je. Zbog kiše nije Eminencija imao sv. Misu u kapeli Majke Božje Žalosne na groblju. Propovijedao je o Mariji.

Dolazi kiparica Mila Wood. Bila je u Lurdu. Razgovarala je tamo i s biskupom. Ispričala mu u kakvim okolnostima živi naš Kardinal. Posebno opisala njegov stan, kuću bez vode i slično. Biskupu došle suze na oči slušajući sve ovo...

* * *

Vlč. Josip Vraneković na dan Mlade mise u Samoboru, 20. srpnja 1945. s majkom Apolonijom r. Kovačić i ocem Vidom, bratom Alojzom i nevjestom Terezijom r. Penić, potom bratovim sinovima Josipom i Alojzom, te sestrom Anastazijom udanom Geušić, njezinom kćerkom Marijom i sinom Marjanom

15 Tvoja propast iz tebe samoga.

16 Dopisnica nije sačuvana.

Neki umirovljeni činovnik uspio doći do Eminencije, samo da ga vidi. Koliki bi željeli doći, vidjeti ga, čuti koju riječ, ali ne mogu!

* * *

Danas je Eminencija imao duhovni nagovor časnim sestrama u kući. Došle su i redovnice drugih Družba, koje borave kod svojih kuća. Bilo ih je 13.

21. IX. 1953. - Eminencija primio iz Njemačke mali paketić. Tu je sličica Majke Božje i medaljica s monogramom Imena Marijina, a s druge strane Srce Isusovo. To je medaljica, što se spominje u knjižici "Poruke s neba". Neobično je veseo s toga. Tu je i miješane trave za čaj, što bi vjerojatno koristilo i Eminencijinu zdravlju.

* * *

Dr. [...] donio je prekjučer Eminenciji brošuru na njemačkom, u kojoj su opisani progoni Crkve od Pekinga do Trsta. Tu su obrađene i naše prilike. Ima i brošurica od 8 strana koja govori samo o progonima u Jugoslaviji. S posebnim je užitkom pročitao to Eminencija i rekao: "To si morate Vi i Cvetan svakako pročitati. Tako mi je drago da sam i opet dobio neki uvid u položaj Crkve u ovim zemljama. Kolika je sreća da se naš episkopat nije dao prevariti s Udruženjem! Kakova li bi sramota bila i ostala na nama! Kako su jadni svećenici u Mađarskoj i Češkoj, koji su jednako nasjeli, kao i naši članovi Udruženja. U Poljskoj je u zatvoru 1.000 svećenika. Hitler ih je 2.000 poubijao, a opet sada niču tolika svećenička zvanja i u Poljskoj, Mađarskoj i kod nas. Crkva je u tim krajevima duhovno jača, nego možda ikada do sada! Gledam tu pravi preporod Crkve Božje... Zanimljivo je, što su u svim tim zemljama pod komunističkim jarmom potpuno iste metode. Jednakim načinom hoće ovi zlotvori pridobiti i kler i narod... Ali drago mi je da Zapad to ipak uviđa. Tu, naime, sva ta svećenička udruženja nazivaju komunističkim društvima. Pa to i jesu!... U brošuri kaže, kako je Tito pozvao biskupe samo radi reklame... U Albaniji su poubijani gotovo svi svećenici i biskupi. Ima još jedan starac biskup, preko 80 g. - i taj je interniran u svom stanu i straža ga čuva. Ali zato ono malo katolika po brdima čuva svoju vjeru, i ne da se!... U Češkoj je - čitao sam to još u Lepoglavi - vlada zatvorila jednog nadbiskupa, a za administratora postavila svog simpatizera svećenika. Isti je jednom izjavio da bi bio najsretniji, kad bi mogao povješati sve češke biskupe. Izađe na to na ulicu i sruši se mrtav. Tko će reći da je to obični slučaj, a ne očita kazna Božja!"

22. IX. 1953. - Primio sam pismo od kolege Dumića. Čvrst je. Preporuča u Eminencijine molitve sebe i okolne svećenike, koji su kao *damnati ad bestias*.[17] Hrabri ih junačko držanje "velikog mučenika i sveca" - našega Kardinala. "I smrt - ako je volja Božja" - svršava Dumić.

23. IX. 1953. - Kod večere Cvetanu i meni gotovo ushićeno govori o užasnim progonima Crkve od Pekinga do Trsta, ali i mnogom heroizmu, koji otkriva sjajnu budućnost. "Hvala Bogu što nismo tokom rata i poslije nasjeli ovima. Poručivali mi toliko iz šume, tražili moju zaštitu i podršku. Rittig mi poručio da se u svibnju 1945. lijepo dočeka oslobodilačka vojska. Neka zvone sva zvona i sl. A ja od svega toga ama baš ništa! Mislim si ja: Pazi, tu ne će biti sve u redu! I dobro sam načinio... Išao sam i uzeo redom sve zapovijedi Božje i crkvene. Oni ne priznaju ni jedne. Štoviše, grčevito ustaju protiv svih redom... Evo prva: 'Ja sam Gospodin...', a oni: Nema Boga, nema Krista, tako javno i u školi govore i pišu. - Druga: 'Ne izusti Imena...', a oni su inkarnirana blasfemija! Treća: 'Spomeni se...', a ovi tolike akcije poduzimaju upravo tih dana. Još su zbog međunarodnog svijeta zadržali nedjelju kao dan odmora, ali i to bi dokinuli, samo da mogu! Četvrta: 'Poštuj oca i mater...', a ovi huškaju djecu protiv roditelja. U školi im daju zadatak da uhode vlastite roditelje. Sjećam se kako je u SSSR-u neki otac obitelji dobro sakrio samo 100 kg pšenice, jer mu je to doista bilo potrebno, a vlast mu je sve uzimala. I sada to dijete od 10 go-

Vlč. Josip Vraneković, krašićki župnik, dovezen je nekoliko dana prije smrti u Nedelišće na Mladu misu svoga kumčeta vlč. Dragutina Bacingera (u sredini) i vlč. Ivan Grščić, župnik u Podturnu

17 Osuđeni na bacanje pred zvijeri.

dina prijavljuje oca vlastima, i ovaj bude strijeljan. Dijete je pohvaljeno kao uzor socijalističkog građanina!
Peta: 'Ne ubij!' - Koliko nevinih žrtava imaju na duši! - Šesta: 'Ne sagriješi bludno!' - A šef države živi u javnom konkubinatu! Pa i taj civilni brak što je drugo nego konkubinat. Sedma: 'Ne ukradi!' Do čega god dođu, sve uzimaju. Osma: 'Ne reci lažno svjedočanstvo...' - Lažu i varaju na sve strane. Komunizam je inkarnirana laž! - Deveta: 'Ne poželi žene bližnjega svoga!' - a eto Stambolića javno napali u skupštini da je uzeo ženu višeg jednog partijskog funkcionera! Deseta: 'Ne poželi nikakove stvari bližnjega svoga!' - A ovi, kad bi samo mogli, sve bi oduzeli čovjeku i narodu - i poništili."
"I s ovakvim ljudima onda da surađuje svećenik!? Oni će sada omogućiti neko Svećeničko udruženje?! - Nikada! S njima ne ću pregovarati!"
Dok je to govorio, bio je upravo zanesen. Kako su mu riječi tekle, vidi se da samo s time živi. Položaj Crkve, duhovno dobro vjernika - naroda - to mu je sveto!

* * *

"Kako lijepo pisac ove brošure prikazuje naše prilike. Tito je pozvao k sebi biskupe samo zato da se s njima fotografira. Sve u rukavicama: salonska kola, ima kave, servirano što ti srce poželi; sva pažnja putem i u Beogradu - ali samo zato da se na slici vidi i pokaže Englezima (to je pred njegov odlazak tamo) kako Tito razgovara s predstavnicima Crkve: - To će se pitanje urediti - režim to želi i sl. A u stvari komedija. Progoni se i dalje nastavljaju. Porezima udaraju po svećenicima, a sada i po biskupima. I s time ti sada pregovaraj! - Nikada!"

24. IX. 1953. - Uređujemo župni dvor. Do sada su prozori u Eminencijinim sobama bili jednostruki sa šalupama od običnih daski. Sada se montiraju dvostruki prozori i dvostruka vrata. Sam on veli, neka se u cijeloj kući ofarbaju sva vrata i prozori. Kopamo na dvorištu i bunar. Nismo naišli na pravu žilu. Padala je kiša. Kišnica je ispunila bunar, a da još nije kamenjem obzidan. Vatrogasnom špricom izbacujemo vodu. Sâm sam bio na dnu bunara i vrtao prema mjestu, što ga je označio profesor Filipović, ali vode nema. Pokušat ćemo kopati jamu uz zdenac i ako nađemo žilu, sprovesti je u bunar.

* * *

Umro je župnik Hulenić[18] u Sisku. Pastorizacija je tu dosta zapuštena. Govorili smo kako bi tu trebalo jednog jačeg svećenika koji bi provodio modernu pastorizaciju grada. Kažem mu da bi Radanović za to odgovarao. Eminencija se s time složio: "Ali tko će onda u Hrastovicu? Tamo sam ga poslao, jer na Kordun moramo misliti. Zrin i Gvozdansko tu su kao mali otoci. Zrin su izbrisali, ali oko 600 ih još raseljeno živi. Poručio sam im, neka samo čekaju vrijeme, kad će se natrag vratiti. Jer ako nam nestane tih dviju župa, onda nam je sve ovo presječeno" - i pokaže na karti Kordun i Liku. "To bi bilo bolno. Rekao sam Lachu neka misle na to, ali čini mi se da oni nemaju za to smisla."

26. IX. 1953. - Bio sam u Zagrebu. Eminenciju zanima kako živi Zagreb: privatnici, ugledni katolici, župnici, samostani, sirotinja, radništvo? - Bio sam u Primorskoj ulici kod ss. Notre Dame. Njihova se č. majka upravo vratila iz Nizozemske. Eminenciju zanima kako je tamo? Savjetovao sam im da preko Pribića dođu ovamo. Svratit će se na Hutin do Nerala, čija je kćerka u njihovoj Družbi, i otuda do nas. Časna je majka već bila nakanila upravo ovim putem ovamo, ali preuzv. g. Lach ju je odvratio od tog puta.

* * *

Dr. Šercer, dr. Bogičević, dr. Popović, s. Stella. Sve sam pozvao i autom se odvezli u moj vinograd. Zdravlje Eminencije je dobro. Kod večere se upravo zanio kad je govorio o položaju Crkve od Pekinga do Trsta. Iznio nam je tu "kršćansko podzemlje". Govorio nam o ruskom narodu, koji je "u srži ostao sačuvan - duboko religiozan. Sve na ovom nepreglednom području čeka kad će svanuti slobodni dani. Pritisak je strašan, ali je čvrsta vjerska ideja." Posebno su s velikim zanimanjem [...] slušali slučaj s Poglajenom.[19] "Slušao bih ga dan i noć" - rekao je dr. [...].

27. IX. 1953. - Pohodila me mama. Patnica je velika i mnogo moli za mene i djecu drugu i unučad. "Ne zna svijet" - kaže Eminencija - "što znače molitva i suze majke!"

18 **Hulenić, Ivan,** svećenik (7. XI. 1894 - 20. IX. 1953). Župnik u Sisku (1935 - 1953).

19 **Poglajen, Stjepan Tomislav,** svećenik (8. IX. 1906. - 1990.), član Hrvatske provincije Družbe Isusove. Stručnjak s područja kršćanske sociologije, filozofije i etike. Zastupao personalizam, dostojanstvo ljudske osobe stvorene na sliku Božju. Održao brojna stručna predavanja i uvelike pridonio ukorjenjivanju kršćanske misli u Hrvata. Aktivnošću prelazio oblik redovničkoga života za koji se u mladosti opredijelio, stoga istupio u kolovozu 1943. iz Družbe Isusove. U Europi i svijetu nastavio razvijati snažnu pastoralnu i svećeničku djelatnost.

28. IX. 1953. - Kod večere [...] pročita pasus iz Titova govora u Rumi, u kojem se osvrće i na Crkvu. Spominje da ne odobrava fizička obračunavanja sa svećenicima, jer je to nekulturno i protiv zakona. "Samo neka oni nastave" - kaže Eminencija. I ta im je ofenziva nečasno završila, kao i sve druge prije nje, a Crkva je i kler ostao. Dok sam bio u Lepoglavi, kad god sam izišao iz svoje ćelije na šetnju, najprije sam zagledao toranj crkve s križem. On mi je govorio: Gore gledaj prema nebu i ne boj se! Taj je križ tu stajao, kad je Josip II. tjerao pavline iz samostana. A gdje je sada taj nesretnik? A križ još i danas tu stoji. I taj mi je križ svaki put govorio: Pazi, da ne popustiš!" - I dok je to govorio, gledao je samo naprijed, zanio se upravo. Tako je uvijek kad govori o načelnom stavu ili interesima Crkve!

29. IX. 1953. - Berba je u toku. Svega priroda je prilično u ovoj godini, samo je vina manje. - "Nemaju se na što tužiti Krašićanci" - reče Eminencija. "Na koljenima neka samo zahvale Gospodinu, jer su još uvijek bolje prošli od drugih krajeva." - Na srcu mu je i vremenito dobro naroda. Cijelu godinu, kad šećemo poljem ili između vinograda, upravo sa strepnjom misli hoće li se ovaj ili onaj plod održati. Preporuča molitvu za zemaljske plodove. "Pa uostalom" - veli on - "Crkva ima tolike službene molitve i pobožnosti na tu nakanu. Gledajte samo u Obredniku, koliko tu ima pojedinačnih blagoslova za vremenita dobra." Upozorio me više puta da se služim tim blagoslovima.

2. X. 1953. - Kod večere pripovijeda: "U Lepoglavi na šetnji donosio sam golubovima mrvice hrane. Poznali su me. Čim sam se pojavio, pedesetak njih bilo je oko mene. Najprije bi nada mnom dva puta zaokružili, a onda se samo bacili na zemlju na mrvice.

'Baš Vas lijepo pozdravljaju kruženjem' - rekao mi je Borić. Dolazili bi mi i na prozore. Znao sam ih za rep povući u sobu i držati kod sebe. I vrapci su mi nalijetali na prozor i u sobu..."

* * *

"Ali bilo je tamo i strašnih dana. Siromah, starac Pavunić, često je morao ići na stranu.[20] Jednog je dana 8 sati čekao da ga stražar pusti. Lumpao je negdje i došao tek iza pola noći. Ja se nisam nikada htio ni na što potužiti!"

* * *

"Kako su mi bili teški prvi dani prvog zatvora! Neki Ranogajec, major, istraživao me. 'Vi ste surađivali s okupatorima!', reče mi on onako s visoka. Zapisničar je bila neka partizanka s titovkom na glavi, a pištoljem o pojasu. Sâm mi je Bog dao snage da se nisam dao smesti. Pitam ja njega: 'A što je to okupator?' - 'Pa, Nijemci i ustaše.' - 'Što se tiče Nijemaca - miran sam, a što se tiče ustaša - kažem samo to da nitko ne može okupirati svoju zemlju! Dalje sam uskraćivao odgovore. Bijesni su bili... I kod drugog hapšenja uskraćivao sam odgovore.' - 'Govorit ćete Vi pred narodom!' (= sudom, po njihovu) - rekao mi je istražitelj. - 'Vidjet ćemo' - rekao sam mu. A onda napišem u Zapisniku: 'Na sudu, koji ima zadaću da izvrši nalog jedne partije, ja se neću braniti.' To ih je upeklo, ali ostajemo kod svoga, rekao sam im i to potpisao. I uz Božju sam pomoć ostao kod svoga... Kako je čovjek slab. Tko bi mogao sve ono podnijeti, ali - osjetio sam upravo, kako me molitve drže i nose, a samo Bog znade čije i od kuda."

* * *

Gledajući danas kod objeda na kartu nadbiskupije reče: "Želio bih još jedanput proći cijelu nadbiskupiju - doći u svaku župu, da vidim kako živi taj jadni narod poslije svih grozota i strahota."

3. X. 1953. - Dr. Bogičević, dr. Popović, Pišonić, s. Stella. Dr. Lawrence je primio izvještaje o stanju bolesti Eminencije, ali rentgenske snimke nije primio. Vjerojatno ih ovi nisu propustili![21]

* * *

Danas je korona u Draganiću. Prisutni: Ljubetić, Kadlec, ja, Starčević, Sajović, Pertović, Slaviček, Majerović, Mehovec. Nema ĆMD-aša Samboleka i Livajušića.[21] Još bolje! Eminencija poručuje koroni: "Budite čvrsti!"

Jedno smo srce i duša tu! Trpimo svi tolike nepravde od strane civilne vlasti, ali se nećemo žaliti, jer nemamo kome! - Đuran se dobro ponio. Moralna pobjeda je na njegovoj strani. Predsjednik kotara Tarač grozi nam se. U Malunju i Sv. Jani je rekao da su sada iza Đurana još 4 svećenika na redu. Mislio je Ljubetića, Kadleca, Majerovića i mene. Neka! Ostajemo sa svojim vjernicima!

---

20 Ići na stranu - obavljati tjelesne potrebe.

21 Iz dokumentacije i korespondencije između dr. Bogičevića i dr. Lawrencea razvidno je da policija više puta nije propustila svu Kardinalovu zdravstvenu dokumentaciju, a poneki su dokumenti dospijevali falsificirani.

22 Livajušić, Matija, svećenik (22. XI. 1909.- 24. IV. 1978). Upravitelj župe Žumberak, Kalje (1952.-1967.) i Oštrc (III. 1953. - XI. 1954.). Član i tajnik "Staleškoga udruženja katoličkih svećenika".

OBAVIJESTI

Uplatu i pretplatu za Glasnik i svoj dar za pokriće troškova u postupku za proglašenje svetim kardinala Alojzija Stepinca možete poslati preko Zagrebačke banke na ime:

Postulatura kard. Stepinca i kunski račun: 2360000-1101605758
ili iz inozemstva i domovine u devizama na sljedeći konto:
PARTNER BANKA
SWIFT - PAZGHR2X
br. računa: 7350038425 - Juraj Batelja

Molimo Vas, pošaljite nam kopiju uplata izvršenih preko bankovnoga računa, jer nam banka ne isporučuje imena uplatitelja.

Hvala Vam što čitate i drugima omogućujete primati Glasnik "Blaženi Alojzije Stepinac". Ako na vrijeme podmirite svoje obveze prema Glasniku, on će moći redovito izlaziti i biti vjesnik Blaženikovih vrlina, kojima ga je Bog proslavio za dobro svoje Crkve i hrvatskoga naroda. Glasnik može svaki čitatelj i svjedok obogatiti svojim dopisom i uspomenama na kardinala Stepinca ili fotografijom iz njegova života. Ako ste bili dionikom koje svečanosti priređene u njegov spomen, izvijestite o tome putem Glasnika sve prijatelje i štovatelje kard. Stepinca.

Hvala svim čitateljima, štovateljima blaženoga Alojzija Stepinca u domovini i širom svijeta, za molitve i darove, koji nesebično i velikodušno promiču glas svetosti i mučeništva kardinala Alojzija Stepinca.

Zahvaljujemo na svjedočanstvima i ohrabrenjima koja su pismenim putem proslijedili brojni čitatelji i Blaženikovi štovatelji.

Budući da nam Zagrebačka banka ne dostavlja redovito imena i prezimena čitatelja i štovatelja bl. Alojzija Stepinca, koji uplaćuju svoj dar za postupak njegove kanonizacije ili uplatu za Glasnik, molimo čitatelje i štovatelje da nas razumiju i ispričaju ako njihova imena ne donesemo pravodobno u Glasnikovu popisu.

Mons. Antun Škvorčević, biskup požeški, dolazi na blagoslov temeljnog kamena za crkvu bl. A. Stepinca u Novskoj, 3. listopada 2006.

Svoja pismena svjedočanstva, ozdravljenja i uslišanja na zagovor bl. Alojzija Stepinca, proslijedili su na Ured postulature: Lucija Štokalo - Rab, obitelj Tomislava Kovačevića - Slavonski Brod, Višnja Mikić - - Staro Petrovo Selo, obitelj Ravnjak (Slavonski Brod), Ivo iz Dubrovnika.

KAZALO

IMPRESSUM

Časopis **Blaženi Alojzije Stepinac** (skraćeno: Bl. Alojzije Stepinac) glasnik je Postulature za proglašenje svetim blaženoga Alojzija Stepinca i časopis njegovih štovatelja, Kristovih vjernika i ljudi dobre volje.

God. XIV. (2007.), broj 1.
Cijena: 5 kn; za inozemstvo 4 eura ili 6 USD
Glasnik izlazi četiri puta godišnje s dopuštenjem crkvenih poglavara.
Izdavač: Postulatura blaženoga Alojzija Stepinca
Kaptol 31 - p.p. 949
10001 Zagreb
Uređuje i odgovara:
dr. Juraj Batelja
Kaptol 4, p. p. 949
10001 Zagreb
Adresa uredništva:
Postulatura blaženog Alojzija Stepinca
Kaptol 31, p. p. 949
10001 Zagreb
telefon (01) 48 14 920
faks: 48 14 921; "Spomen-zbirka iz ostavštine blaženoga Alojzija Stepinca", Kaptol 31, p. p. 949 10001 Zagreb
telefon: (01) 48 94 879 ili
e-mail adresa: juraj.batelja@zg.htnet.hr

Kad se u našem *Glasniku* spominju riječi "čudo", "svetost", "svetac" i sl., u duhu je to crkvenih propisa i treba ih razumjeti u smislu običnoga ljudskog izražavanja. Konačan sud o tome izreći će Crkva.

Lektura: Jasna IVANČIĆ, prof.
Korektura: Marina ČUBRIĆ, prof.
Tisak: Tiskara Offset Markulin

Otkako je u zagrebačkoj katedrali pokopan vjerni svjedok Kristov Alojzije Stepinac postala je ona privlačnijom i dražom svakom hrvatskom srcu. Na njegovu grobu vjernici zadobivaju uslišanja, poticaj vjeri i ljubavi prema istinskim kršćanskim vrijednotama.

Mons. Marin Srakić, biskup đakovački i srijemski blagoslivlja, u nedjelju 15. listopada 2006., nova katedralna zvona, posvećena papi Ivanu Pavlu II. i blaženom Alojziju Stepincu

Mons. Ivan Devčić, nadbiskup riječki i metropolit, uz asistenciju župnika mons. Josipa Šimca predvodi euharistijsko slavlje u crkvi sv. Ane u Voloskom, 12. studenoga 2006., prigodom dovršetka obnovljene župne kuće u Driveniku, koja je za potrebe mladih Riječke nadbiskupije preuređena u "Dom bl. Alojzija Stepinca"

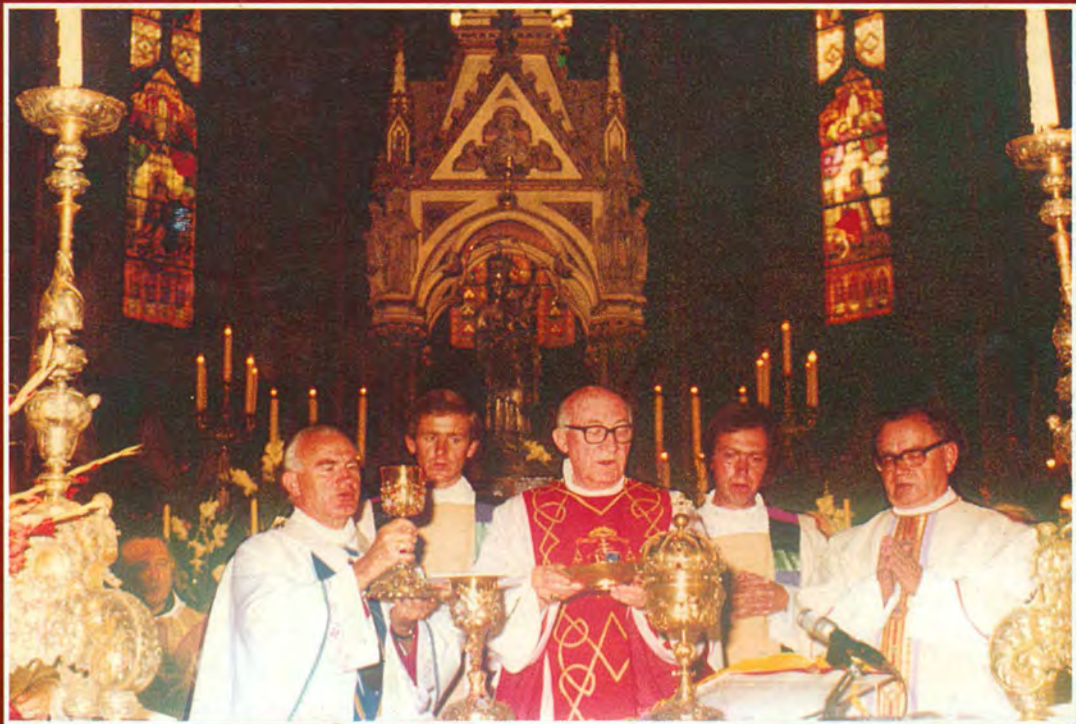
Blaženi Alojzije Stepinac na odru. Fotografija je iz albuma koji su u Blaženikovu čast izradile sestre Služavke maloga Isusa

Mladi skauti iz Voloskog i Opatije pripremaju se za euharistijsko slavlje u crkvi sv. Ane u Voloskom, 12. studenoga 2006., prigodom dovršetka obnovljene župne kuće u Driveniku, koja je za potrebe mladih Riječke nadbiskupije preuređena u "Dom bl. Alojzija Stepinca"

Molitvenu zajednicu blaženoga Alojzija Stepinca u župi sv. Luke evanđelista u travnom, Zagreb, predvodi župnik Josip Horvat na drugom hodočašću u Krašiću, 10. lipnja 2006.

Kardinal Franjo Šeper uz asistenciju nadbiskupa zagrebačkoga Franje Kuharića i mons. Ćirila Kosa, biskupa đakovačkoga i srijemskoga predvodi euharistijsko slavlje u zagrebačkoj katedrali

Pismo Kardinala Alojzija Stepinca vlč. Franji Kuhariću, župniku u Samoboru, u kojem izriče svoju vjeru u pobjedu Katoličke crkve i spremnost na darivanje života za njezinu slobodu. Čini se da je toga dana Kardinal napisao svoje posljednje pismo iz sužanjstva u Krašiću.

Krašić, 26. I. 1960.

Carissime!

Primio sam Vaše cijenjeno pismo, te sam radi stvari, o kojoj pišete, pisao preuzv. koadjutoru. U koliko Vas već nije zvao radi te stvari i njezina uređenja, pođite osobno do njega, pa ćete dobiti potrebna objašnjenja radi uređenja toga pitanja.Velite, da se moje izgnanstvo primiče kraju. Međutim, nemojte se varati! To može biti istina, ali može se i protivno desiti. Treba znati, što je komunizam, pa se ne podavati nikakvim iluzijama u vezi s njime.

Ali jedno znajte, da Crkva Božja ne će propasti ni sada, makar jedna trećina zemaljske kugle stoji pod znakom crvene zvijezde. Garant je Isus Krist svojim obećanjem: "Et portae inferi non praevalebunt!" [1] *Ako moj život mora pasti u toj borbi, Bog bio stoput blagoslovljen. A Vi i ostali svećenici držite se opomene Isusove: "Tene quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam!"* [2]

Uz blagoslov i pozdrav u Gospodinu

+ Alojzije kard. Stepinac
nadbiskup zagrebački

[1] *"I vrata paklena neće je nadvladati.", Mt 16, 18.*
[2] *"Čvrsto drži što imaš da ti nitko ne ugrabi vijenca.", Otk 3, 11.*